

זוהר לעם

אמור

קבלה לעם
www.kab.co.il

תוכן עניינים

3	פרשת אמור
3	בני אהרון
3	בשעה שאדם עומד ללכת לעולם ההוא
4	יורד על הראש, יורד על הזקן
4	סוד המנורה
4	ולאחותו הבתולה
5	לא יקרחה קורחה
5	שבעת ימים ימלא
6	לך ה' הצדקה
6	והוא אישה בבתוליה ייקח
6	טרף נתן ליראיו
7	ולא יחלל זרעו בעמיו
7	בתולה מעמיו ייקח אישה
7	איש אשר יהיה בו מום
8	אדם ובהמה תושיע ה'
9	אסור ללמד תורה למי שלא נימול
9	והיה שבעת ימים תחת אימו
10	כל אות של השם, השלמות של כל השם
11	אותו ואת בנו
12	יש שבר במצרים
12	צריך להגביה הימין על השמאל
13	ונקדשתי, בשלוש מדרגות
14	מועדי ה'
15	מקראי קודש
18	סעודה שלישית של שבת שבערב יו"ט
19	שני דמים, אחד של פסח ואחד של מילה
20	זיווג בליל פסח
21	ארבע כוסות
21	הלל בימי פסח
21	למה אין שבעה ימים בשבועות
22	ספירת העומר וחג השבועות
23	חג השבועות
24	ספירת העומר
25	ליל שבועות
25	ספירת העומר וחג השבועות
28	חג השבועות
29	תקיעת שופר
33	ראש השנה
35	יום הכיפורים
39	חמישה עשר יום
40	מן, באר, ענני כבוד
41	חג הסוכות
42	צלם ודמות
43	שמיני עצרת
43	דיבור בשבת
44	המתענה בשבת
44	ויצא בן אישה הישראלית
45	כי יקלל אלוהיו
46	חבצלת ושושנה
47	חטא עצה"ד

פרשת אמור

בני אהרון

לחוסים בך. מה רב טובך, כמה עליון ומכובד אור העליון שנקרא, טוב. כמ"ש, וירא אלקים את האור כי טוב. וזהו האור הגנוז, שבו עושה הקב"ה טוב בעולם, ואין מונע אותו בכל יום, ובו מתקיים העולם, ועומד עליו. אור עליון עשה הקב"ה כשברא העולם, וגזו אותו לצדיקים לעת"ל. כמ"ש, אשר צפנת ליראיך, פעלת לחוסים בך.

יש ב' אורות :

א. אור הגנוז לצדיקים לעת"ל, ואינו מאיר בעולם,
ב. אור הנקרא טוב, הנמשך מהאור הגנוז, מאיר בעולם בכל יום, והעולם עומד עליו.

4. בזמן שנברא העולם, היה האור הזה עומד ומאיר מראש העולם עד סוף העולם. כשהסתכל הקב"ה באלו הרשעים העתידים לעמוד בעולם, גזו האור ההוא, כמ"ש, וימנע מרשעים אורם. ועתיד הקב"ה להאיר אותו לצדיקים לעוה"ב. וזהו, אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך. פעלת, פעולת הגניזה. וכתוב, וזרחה לכם יְרֵאֵי שְׁמִי, שמש צְדָקָה וּמְרָאָה בכנפיה.

1. כתוב, ויאמר ה' אל משה, אמור אל הכוהנים בני אהרון ואמרת אליהם, לנפש לא ייטמא בעמיו. וכתוב, ואיש או אישה, כי יהיה בהם אוב או יידעוני מות יומתו. למה הכתוב הזה סמוך לכתוב, אמור אל הכוהנים? כיוון שהזהיר את ישראל, שיקדשו עצמם בכל, הזהיר גם את הכוהנים, שיקדשו עצמם. וכן את הלוויים, כמ"ש, ואל הלוויים תדבר ואמרת אליהם. כדי שיימצאו כולם צדיקים קדושים וטהורים.

2. אמור אל הכוהנים בני אהרון. האם לא ידוע שהם בני אהרון? אלא בני אהרון, ולא בני לוי. כי אהרון הוא התחלה לכל כוהני העולם, כי בו בחר הקב"ה מכל, כדי לעשות שלום בעולם, משום שדרכיו של אהרון העלו אותו לזה. כי כל ימיו של אהרון היה משתדל להרבות שלום בעולם. ומשום שדרכיו כך, העלה אותו הקב"ה לכהונה, שיכניס שלום בפמליה של מעלה. כי ע"י עבודתו, הוא גורם זיווג הקב"ה ושכינתו, ונעשה שלום בכל העולמות. ומשום זה כתוב, אמור אל הכוהנים בני אהרון.

3. מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, פעלת

בשעה שאדם עומד ללכת לעולם ההוא

[בשעתא דב"נ קאים למיהך לההוא עלמא]

תלך נבְּלָתוֹ על העץ, כי קבור תקברנו ביום ההוא. משום שהמת, השווה בלי קבורה 24 שעות, שהם יום ולילה, גורם חולשה באיברי המרכבה, שהאדם רומז לה, ומעכב מעשהו של הקב"ה מלהיעשות. כי אפשר שהקב"ה גזר עליו מיד בגלגול אחר, באותו יום שנפטר, כדי להטיב לו. וכל זמן שלא נקבר הגוף, אין הנשמה באה לפני הקב"ה, ואינה יכולה להיות בגוף אחר בגלגול שני, כי אין נותנים גוף אחר אל הנשמה, עד שייקבר הראשון. וזה דומה לאדם שמתה אשתו, שאינו ראוי לשאת אישה אחרת עד שקובר הראשונה. ומשום זה אמרה התורה, לא תלך נבלתו על העץ.

8. כשנפרדה הנשמה מהגוף, ורוצה ללכת לעולם ההוא, לא תיכנס לעולם ההוא, עד שנותנים לה גוף אחר מאור. ואח"כ יכולה להיכנס. מאליהו נודע זאת. שהיו לו שני גופים: אחד, שבו נראה למטה לבני אדם. ואחד, שבו נראה למעלה בין המלאכים העליונים הקדושים.

5. בשעה שאדם עומד ללכת לעולם ההוא, והוא בבית חוליו, באים אליו שלושה שליחים. ורואה שם מה שאדם אינו יכול לראות, כשהוא בעוה"ז. והיום ההוא הוא יום הדין העליון, שהמלך מבקש בחזרה את הפיקדון שלו, הנשמה. אשרי האדם שמשלב הפיקדון אל המלך כמו שניתן לו, בלי קלקול. ואם הפיקדון התלכלך בטינופי הגוף, מה יאמר לבעל הפיקדון?

6. נושא עיניו ורואה את מלאך המוות עומד לפניו, וחרבו שלופה בידו, המחבל והשליט בשבירת האדם ההוא. ואין דבר קשה לנפש, כמו הפרידה שלה מהגוף. והאדם אינו מת עד שרואה את השכינה, ומרוב התשוקה אל השכינה, יוצאת הנפש מהגוף, לקבל השכינה. אחר שהנפש יצאה מהגוף, מיהי הנפש, שיכולה להתדבק בשכינה, ולהתקבל בתוכה?

7. אחר שהנפש יצאה מהגוף, והגוף נשאר בלי רוח, אסור לעזוב אותו בלי קבורה. כמ"ש, לא

הארץ, למצוא גוף בלי נפש, לטמא אותו. וע"כ בלילה נטמא יותר. ע"כ הזהיר לכוהנים ואמר, לנפש לא ייטמא בעמיו. משום שהם קדושים, לא ישרה עליהם רוח הטומאה ולא ייטמאו. כי גוף בלי רוח, רוח הטומאה מוכן לשרות עליו.

וכל זמן שהגוף לא נקבר, צער הוא לנשמה, ורוח הטומאה מוכן לשרות עליו ולטמא הגוף ההוא. 9. ומשום שרוח הטומאה מוכן לטמא הגוף, לא צריך אדם להלין הגוף ההוא לילה אחד, משום שרוח הטומאה נמצא בלילה, ומשוטט בכל

יורד על הראש, יורד על הזקן

מכל, בינה. נמשך ויוצא מהראש של כל הראשים, הסתום מכל סתומים, הראש דא"א. על הראש, הראש של א"ק, א"א.

12. יורד על הזקן, זקן הכבוד, דיקנא דא"א. זקן אהרון, כוהן גדול שלמעלה, דיקנא דז"א, החסד דז"א. שמן, שפע דא"א, יורד ע"פ מידותיו של ז"א, ומאלו המידות של ז"א נמשך ויוצא ויורד לתחתונים. וכעין זה, נמשך ומתעטר הכוהן הגדול למטה, בשמן המשחה למטה, שהוא כנגד הכוהן הגדול של מעלה, חסד דז"א.

13. אמור אל הכוהנים בני אהרון ואמרת אליהם, לנפש לא ייטמא בעמיו. תחילת הכתוב ברבים וסופו ביחיד. לנפש לא ייטמא, רומז על הכוהן העליון מכולם, הכוהן הגדול שלמעלה, ז"א. והכתוב, הכוהן הגדול מאחיו, הוא על הכוהן הגדול שלמעלה, שהוא כעין של מעלה, וצריך להימצא בקדושה יותר מכולם. ואסור עליו להיטמא אפילו לאביו ולאימו.

10. אמור אל הכוהנים בני אהרון ואמרת אליהם, לנפש לא ייטמא. אמור אל הכוהנים בלחש. כמו שכל עבודות הכוהנים בלחש, כך האמירה שלהם בלחש. אמור ואמרת, פעם אחת ופעמיים, להזהיר אותם על קדושתם כדי שלא ייטמאו. כי מי שמשמש במקום קדוש, צריך להימצא קדוש בכל. לנפש לא ייטמא, שגוף בלי רוח הוא טמא, ושורה עליו רוח הטומאה. כי תשוקות רוחות הטומאה הן לגופיהם של ישראל, משום שהתרוקנה מהם רוח הקדושה, ובאים להתחבר בכלי של הקדושה, בגוף. והכוהנים, שהם קדושים קדושה על קדושה, אינם צריכים להיטמא כלל. כמ"ש, כי נזר אלקיו על ראשו, וכתוב, כי נזר שמן משחת אלקיו עליו אני ה'.

11. הכוהן, כעין הכוהן של מעלה, עומד למטה. כמ"ש, כשמן הטוב על הראש, יורד על הזקן, זקן אהרון, שיורד על פי מידותיו. כשמן הטוב על הראש, שמן משחת הקודש העליון, שפע המוחין, שנמשך ויוצא ממקום הנהר העמוק

סוד המנורה

[רזא דמנורה]

בלבד, שיסדר הנרות וידליק אותם פעמיים בכל יום, כנגד הארת הייחוד, שהוא פעמיים, וקורבן התמיד, שהוא פעמיים בכל יום.

15. וע"י הכוהן מאירים הנרות למעלה ולמטה, לשמוח בשמחה, ושתימצא השמחה בכל הצדדים, בימין ובשמאל, בהדלקת הנרות ובקטורת. כמ"ש, שמן וקטורת ישמח לב.

14. מצווה שיסדר הכוהן בכל יום נרות בביהמ"ק. כעין שלמעלה, משום שאור העליון בשמן המשחה יורד תחילה על ראש הכוהן העליון, ג"ר דז"א, ואח"כ הוא מדליק ומאיר כל הנרות, ספירות המלכות, שהם מאורי אש, כמ"ש, כשמן הטוב על הראש. וכמ"ש, כי שמן משחת אלקיו עליו. וע"כ ניתנה רשות לכוהן

ולאחותו הבתולה

השמיים שבע שנים, עד שלא תסבול הארץ הניוול שלהם. כמ"ש, כי זבח לה' בבוצרה וטבח גדול בארץ אדום. עד שלבושי נקם אלו ייטמאו מההרוגים. כמ"ש, וכל מלבושיי אגאלתי.

17. מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבוצרה. משום שמבוצרה יצאו גדודי העולם לצבוא על ירושלים, והם התחילו לשרוף את ההיכל, ובני אדום הורסים החומות, ועקרו אבני היסוד.

16. כתוב, מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבוצרה, זה הדור בלבשו צועה ברוב כוחו. כי עתיד הקב"ה להתלבש בלבושי נקם על אדום, על שהחריבו ביתו, ושרפו היכלו, והגלו לכנ"י בין העמים. ויעשה להם נקמת עולמים, עד שיימצאו כל ההרים מהרי העולם מלאים מהרוגי העמים. ויקרא כל עוף השמיים עליהם לאכול מפגריהם. וכל חיות השדה ייזונו מהם 12 חודשים. ועוף

הקב"ה ילבש עליהם לבושי נקם, לטמא אותם ברוב ההרוגים. כמ"ש, וכל מלבושיי אגאלתי.

20. וכל כך למה? כי כתוב, ולאחותו הבתולה הקרובה אליו אשר לא הייתה לאיש, לה ייטמא. אחותו, השכינה, אחותו דז"א, שאינה חלקו של עשיו, ולא הייתה בגורלו של ההוא שכתוב בו, איש יודע ציד איש שדה. לה ייטמא, בשבילה ייטמא, באלו לבושי נקם העתידיים להיטמא בין אלו ההמונים ההרוגים. ע"כ כתוב, לה ייטמא, בשבילה, בגלל שהיא שוכבת בגלות לעפר, והוא רוצה להקים אותה. כמ"ש, קומי אורי, כי בא אורך.

כמ"ש, זכור ה' לבני אָדום את יום ירושלים, האומרים ערו ערו עד היסוד בה.

18. חמוץ בגדים מבוצרה, זה הדור בלבשו. באלו לבושי נקם שעתיד להלביש. צועה ברוב כוחו. צועה, פירושו שובר, כמ"ש, עמים תחתיך ייפלו. אמרו ישראל לישעיה, מיהו זה שיעשה כל כך? אמר, אני מדבֵר בצדקה, אותו שהוא רב להושיע, אותו שכתוב בו, אוהב צדקה ומשפט, המלכות שנקראת צדקה.

19. וכל כך למה? משום שגרמו לכנ"י שתהיה שוכבת לעפר בגלות, וליפול לארץ. כמ"ש, נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. ומשום זה,

לא יקרחה קורחה

העליון, אורות דאבא, ע"כ אין הכוהן התחתון צריך להראות בעצמו שום פגם. כי בהיותו מכוון כנגד הכוהן העליון, הרי מעשיו פוגמים בו. ע"כ כתוב, לא יקרחה, עם ה', שהוא אותיות, לא יקרר ה', שלא יפגום ולא יקרר ה"ר דהוי"ה, אמא, הממשיכה השמן מאבא, ומעטרת ראש דז"א.

21. לא יקרחה קורחה בראשם. לא יקרחה, כתוב בסוף עם אות ה'. השמן העליון, השפע של אבא, שמן משחת קודש המשלים לכל שבעת הימים, חגי"ת נהי"מ, כמ"ש, כי שבעת ימים ימלא את ידכם. אותו השמן העליון הוסר מהכוהן ונקרר קורחה, אם הוא פוגם ראשו. כי הראש של הכוהן העליון, ג"ר דז"א, הוא השמן

שבעת ימים ימלא

24. הכוהן מתעטר בשבעה, שהם בינה, שנקראת שבעת ימים. אם הכוהן פוגם ראשו, אז שבעה ההוא, בינה, שהיא כלל של כל שבעת ימים חגי"ת נהי"מ, מקריח ממנו כל אותה הקדושה של כולם, השורה על הכוהן. ע"כ נזהרו, שלא יקררו קורחה בראשם, כי יימצאו פגומים בכל שבע הספירות. משום זה צריך הכוהן להימצא בשלמות יותר מכולם. ומכ"ש העליון מכולם, הכוהן הגדול.

25. כאן בה"ת, כאן בה"ר. כוהן גדול, העליון מכולם, פוגם בה"ר, בינה, כמ"ש, אשר יוצק על ראשו שמן המשחה ומילא את ידו. ומילא את ידו, בינה, כמ"ש, שבעת ימים ימלא את ידכם. ושבעת ימים היא בינה, ה"ר דהוי"ה. כוהן אחר, פוגם בה"ת דהוי"ה, מלכות, כמ"ש, לא יקרחה קורחה בראשם. וכתוב אחריו, ולא יחללו שם אלקיהם, מלכות, ה"ת. ומשום זה כתוב, והכוהן הגדול מאחיו אשר יוצק על ראשו שמן המשחה, ומילא את ידו ללבוש את הבגדים. ששמן המשחה מורה על שפע אבא, שמקבל מאמא, ה"ר. משום שהוא קודש כעין של מעלה, כתוב, ומן המקדש לא ייצא. כמו או"א עילאין, שהזיווג שלהם אינו נפסק.

22. כתוב, בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים. בשוב ה' את שיבת, נאמר בגלות בבל, שלא נמצאו יותר בגלות אלא שבעים שנה. כמ"ש, כי לפי מלאות לבבל שבעים שנה אפקוד אתכם. וכתוב, היינו כחולמים, חלום של שבעים שנה.

23. כי שבעת ימים ימלא את ידכם. מיהם שבעת ימים? בינה, הכוללת בתוכה חגי"ת נהי"מ, נקראת שבעת ימים, ונקראת תשובה. מי שיושב בתענית בשבת, קורעים לו גזר דינו של שבעים שנה. ושבעים שנה הם שבעה פנים של המלך, שבע ספירות חגי"ת נהי"מ, שכל אחת כוללת עשר, שהם שבעים. שאפילו כולם הסכימו עליו לרע, נקרע גזר הדין, משום שהיושב בתענית אחוז ביום שהוא כלל כולם, בינה, שנקראת שבעה ונקראת תשובה. משום זה, כשנאחז שם, נאחז בכל שבעים השנים, כשחוזר בתשובה. וע"כ נקרע גזר הדין של כולם. וע"כ יש שבעים שנה בחלום. החלום בעת שינה, פירושו הסתלקות המוחין. הגלות היא שינה. וע"כ הזוהר מכנה שנות הגלות בשם חלום. וע"כ נמשכת שבעים שנה הסתלקות המוחין דז"א, שיש בהם שבע ספירות חגי"ת נהי"מ, שבכל אחת עשר. וע"כ כתוב, היינו כחולמים.

לך ה' הצדקה

26. כותב, לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים כיום הזה, לאיש יהודה וליושבי ירושלים. אשריהם ישראל, שהקב"ה בחר בהם מכל העמים עכו"ם, ומתוך האהבה שלהם נתן להם תורת אמת, לדעת הדרך של מלך הקדוש. וכל מי שעוסק בתורה, הוא כמו שמשדל בהקב"ה, כי כל התורה כולה היא שמו של הקב"ה. ומשום זה, מי שעוסק בתורה, עוסק בשמו, ומי שמתרחק מהתורה, מתרחק מהקב"ה.

27. לך ה' הצדקה. כמ"ש, לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד, כי כל בשמיים ובארץ, שהם מידותיו חג"ת נהי"מ. אף צדקה היא מידת המלכות. צדקה היא מקום, שכל הפנים המאירים אחוזים בו, והוא אחוז בכלם, בכל הספירות דז"א, ובו נמצאים. כלומר המלכות, שכל ספירות ז"א נמצאות בה. ולנו

28. הכוהן העליון, כוהן גדול, צריך להיראות ביופי הפנים, בהארת הפנים, ובשמחה יותר מכל. ואין צריך שייראו בו עצבות ורוגז, אלא הכול כעין של מעלה. אשרי חלקו, שעליו כתוב, אני חלקך ונחלתך. וכתוב, ה' הוא נחלתו. וע"כ הוא צריך להיראות שלם בכל, בעצמו, ובלבושו, שלא יפגום עצמו כלל.

29. כותב, והנה הוא שם עלילות דברים לאמור, לא מצאתי לבתך בתולים, וענשו אותו מאה כסף ונתנו לאבי הנערה, כי הוציא שם רע על בתולת ישראל. האם בתולת ישראל היא? הרי בתולת אביה או בתולת בעלה היא, מהו בתולת ישראל, שפירושו, בתולה בת יעקב, שנקרא ישראל? כמ"ש, שאל אביך ויגדך. כלומר, לישראל אביך, שדינה בתו יצאה לראות

והוא אישה בבתוליה ייקח

30. כותב, טרף נתן ליראיו, יזכור לעולם בריתו. טרף נתן ליראיו, אלו הם הצדיקים, יראי הקב"ה. כי כל מי שירא אותו, נקרא מאנשי ביתו של המלך. ועליו כתוב, אשרי איש ירא את ה'.

31. מהו, טרף נתן ליראיו? הוא כמ"ש, ונתקם בעוד לילה, ותיתן טרף לביתה. הצדיקים הם אנשי ביתו, ע"כ מקבלים טרף. כל העוסק בתורה בלילה, וקם בחצות לילה, בשעה שכנ"י, המלכות, מתעוררת לתקן בית המלך, להמשיך הארת חכמה בשבילו, כמ"ש, בחכמה ייבנה בית, האיש הזה משתתף עימה, וזה נקרא שהוא מבית המלך, ונותנים לו כל יום מתיקוני הבית האלו. כמ"ש, ותיתן טרף לביתה וחוק לנערותיה. טרף, הארת חכמה. חוק, שלא תימשכנה מלמעלה

טרף נתן ליראיו

32. טרף, שטרפת ולוקחת בכוח, רומז על הדינים שמתגלים עם החכמה. שלוקחת ממקום רחוק עליון, כמ"ש, ממרחק תביא לחמה, שהוא חכמה, כמ"ש, אמרתי אֶחְפָּמָה והיא רחוקה ממני. ומי שמשדל בתורה להשתתף עימה בלילה, זוכה לטרף הזה, כמ"ש, יזכור לעולם בריתו. כי התורה נקראת ברית. ולא עוד, אלא שצדיק אחד עליון יש להקב"ה, יסוד דז"א, והאיש הזה משתתף עימו להשפיע למלכות. ויורשים שניהם את כנ"י. כמ"ש, צדיקים יירשו אָרץ. הצדיק העוסק בתורה בלילה, והצדיק העליון, יירשו המלכות, ארץ.

33. טרף, שטרפת ולוקחת בכוח, רומז על הדינים שמתגלים עם החכמה. שלוקחת ממקום רחוק עליון, כמ"ש, ממרחק תביא לחמה, שהוא חכמה, כמ"ש, אמרתי אֶחְפָּמָה והיא רחוקה ממני. ומי שמשדל בתורה להשתתף עימה בלילה, זוכה לטרף הזה, כמ"ש, יזכור לעולם בריתו. כי התורה נקראת ברית. ולא עוד, אלא שצדיק אחד עליון יש להקב"ה, יסוד דז"א, והאיש הזה משתתף עימו להשפיע למלכות. ויורשים שניהם את כנ"י. כמ"ש, צדיקים יירשו אָרץ. הצדיק העוסק בתורה בלילה, והצדיק העליון, יירשו המלכות, ארץ.

31. מהו, טרף נתן ליראיו? הוא כמ"ש, ונתקם בעוד לילה, ותיתן טרף לביתה. הצדיקים הם אנשי ביתו, ע"כ מקבלים טרף. כל העוסק בתורה בלילה, וקם בחצות לילה, בשעה שכנ"י, המלכות, מתעוררת לתקן בית המלך, להמשיך הארת חכמה בשבילו, כמ"ש, בחכמה ייבנה בית, האיש הזה משתתף עימה, וזה נקרא שהוא מבית המלך, ונותנים לו כל יום מתיקוני הבית האלו. כמ"ש, ותיתן טרף לביתה וחוק לנערותיה. טרף, הארת חכמה. חוק, שלא תימשכנה מלמעלה

32. טרף, שטרפת ולוקחת בכוח, רומז על הדינים שמתגלים עם החכמה. שלוקחת ממקום רחוק עליון, כמ"ש, ממרחק תביא לחמה, שהוא חכמה, כמ"ש, אמרתי אֶחְפָּמָה והיא רחוקה ממני. ומי שמשדל בתורה להשתתף עימה בלילה, זוכה לטרף הזה, כמ"ש, יזכור לעולם בריתו. כי התורה נקראת ברית. ולא עוד, אלא שצדיק אחד עליון יש להקב"ה, יסוד דז"א, והאיש הזה משתתף עימו להשפיע למלכות. ויורשים שניהם את כנ"י. כמ"ש, צדיקים יירשו אָרץ. הצדיק העוסק בתורה בלילה, והצדיק העליון, יירשו המלכות, ארץ.

ולא יחלל זרעו בעמיו

36. הקב"ה ישתמש ע"י הכוהן, שיימצא קדוש כשבא לשמש. ומשום שהקב"ה ישתמש ע"י הכוהן, שהוא קדוש, ישתמש הכוהן ע"י טהור, המתקדש בטהרתו, שהם הלויים. ואדם אחר, הכוהן, ישתמש ע"י קדוש אחר, הלוי, כדי שיימצאו כולם בקדושה, לשמש הקב"ה. אשריהם ישראל בעוה"ז ובעוה"ב, שעליהם כתוב, ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי. כמה נבדלים הם ישראל בקדושה מכל, לשמש להקב"ה. כמ"ש, והתקדשתם והייתם קדושים כי אני ה' אלקיכם.

37. לה' הישועה, על עמך ברכתך סלה. אשריהם ישראל שבכל מקום שגלו, השכינה גלתה עימהם. א"כ, כשייצאו ישראל מהגלות, וגם השכינה תצא מהגלות, למי תהיה הגאולה, לישראל או להקב"ה? אלא, לה' הישועה ודאי. מתי? בעת שעל עמך ברכתך סלה, בשעה שהקב"ה משגיח בברכות על ישראל, להוציא אותם מהגלות ולהטיב להם. אז לה' הישועה ודאי. כי השכינה תצא מהגלות. וע"כ, הקב"ה ישוב עם ישראל מהגלות. כמ"ש, ושב ה' אלקיך את שְׁבוּתְךָ וריחמך. כי ושב, משמע שהוא ג"כ ישוב עם ישראל מהגלות.

33. ולא יחלל זרעו בעמיו, כי אני ה' מְקַדְשׁוֹ. כל מי שמוציא זרע לבטלה, אינו זוכה לראות פני השכינה, ונקרא רע. כמ"ש, כי לא אֶל תִּפְּץ רִשְׁעֵךָ אֶתָּה, לא יְגוֹרְךָ רָע. והוא מי שמוציא זרעו בידו, או באישה אחרת שאינה כשרה. והמוציא אותו באישה שאינה מתעברת, אינו נחשב למוציא זרע לבטלה, אלא אלו שאמרנו.

34. וע"כ יתפלל האדם להקב"ה, שיזמין לו כלי כשר, אישה כשרה, שלא יפגום זרעו. מי שמוציא זרעו בכלי שאינו כשר, פוגם את זרעו. אוי למי שפוגם זרעו. וכמו שבשאר בני אדם, כך על אחת כמה וכמה הכוהן העומד למטה, ומכוון כעין של מעלה בקדושה העליונה. ע"כ כתוב, לא יחלל זרעו בעמיו.

35. כתוב, אלמנה וגרושה וחלֵלָה זונה, את אלה לא ייקח. ואח"כ כתוב, ולא יחלל זרעו בעמיו. למה כתוב, בעמיו, הלוא צריך לכתוב, בהם? אלא דבר זה חרפה בעמיו, פגם בעמיו. ע"כ כתוב, כי אם בתולה מעמיו ייקח אישה. מעמיו ודאי. הכול כעין של מעלה. כי אני ה' מְקַדְשׁוֹ. אני שמקדש אותו בכל יום, וע"כ לא יפגום זרעו, ולא יימצא בו פגם, כי אני מְקַדְשׁוֹ, שאני רוצה לקדש אותו, ויימצא קדוש בכל, והקדוש ישתמש ע"י הקדוש.

בתולה מעמיו ייקח אישה

אחד לעזאזל. כי אלוהים אחרים כולם פגומים מצד צפון, כמ"ש, מצפון תיפתח הרעה. וכך רוב בתי עכו"ם פגומים בנוקבא שלהם, שהיא חורבה, לילית, פגומה.

40. משה הוא ז"א, ו' דהוי"ה, המלא שפע מחו"ב, י"ה דהוי"ה. והוא בסדר יה"ו, שיש בו משום זה כל גי' האותיות יה"ו דהוי"ה. ה"ת דהוי"ה, מלכות, היא כוס מלאה ברכת ה' מצד הימין, כוס של ברכה. ומצד הגבורה, דין, נקראת השכינה, הוי"ה. שבצירוף הזה שולטת אות ה', דין, על ו', רחמים. י"ה, המוחין, בסוף הצירוף, מורה על דין. כמ"ש, הנה יד ה' הוֹיָ"ה בְּמִקְנֶךָ. שמלכות, הנקראת יד ה', היא בצירוף הוי"ה, לעשות דין במקנה מצרים.

38. פתח משה ואמר, מצווה היא, שיישא הכוהן הגדול בתולה. כמ"ש, אלמנה וגרושה וחלֵלָה זונה את אלה לא ייקח, כי אם בתולה מעמיו ייקח אישה. ולמה צריכים שייקח רק בתולה בלי פגם? אלא אישה היא כוס של ברכה, שאם טעמו אותו, פגמו בו. ומרמזת על המלכות, הנקראת כוס של ברכה. והכוהן המקריב קורבן לפני ה', צריך שיהיה שלם באיבריו בלי פגם, כי המומים פוסלים בכוהנים. שלם בגופו, שלם בנוקבא שלו. לקיים בו הכתוב, כולך יפה רעייתי ומום אין בך.

39. הקורבן הוא מנחה. וצריכים ישראל לשלוח המנחה שלהם אל המלך, ע"י אדם שלם. כי הם בהיפוך מהס"א, אשר ע"י איש פגום היו שולחים מנחה לס"א, כמ"ש, גורל אחד לה' וגורל

איש אשר יהיה בו מום

שפגום אינו ראוי שישמש בקודש, שאין בו אמונה, והפגם מעיד עליו. כש"כ כוהן, שצריך

41. איש מזרעך לדורותם אשר יהיה בו מום, לא יקרב להקריב לחם אלקיו. משום שפגום, ומי

אבל לא כתוב, ואת עיוור ושביר וחרום ושרוע
אשכון. אלא, ואת דכא ושפל רוח. כי מי שמשפיל
עצמו, הקב"ה זוקף אותו.

47. משום זה הכוהן, הנמצא למטה כעין
שלמעלה, צריך להיות שלם יותר מכולם, ולא
ייראה בו פגם. וע"כ מזהיר לכוהנים, איש מזרעך
לדורותם אשר יהיה בו מום לא יקרב.

48. וכי תגישון עיוור לזבוח אין רע, וכי תגישו
פיסח וחולה אין רע. כשהקב"ה אומר, אין רע,
האם טוב הוא? אלא ישראל באלו הימים היו
ממנים כוהנים בעלי מומים, ולשמש במקדש,
וקורבנות בעלי מום על המזבח, ואמרו, מה חסר
לו להקב"ה אם זה או אחר, והם היו אומרים
אין רע. והקב"ה השיב להם אותם הדברים שהם
היו אומרים, ואמר, ישראל, אתם אומרים
כשמקריבים בעלי מום לעבודתי אין רע, מה חסר
להקב"ה.

49. בסופו של הפסוק כתוב, תקריבוהו נא
לפחתך, הירצך או היישא פניך. אדם מכם אם
צריך לשלם אל המלך ולהקריב לפניו מנחה,
התשלחו לו עם מום או לא? הירצך או היישא
פניך במנחה ההיא שיש בה מום? כש"כ וכש"כ
שאתם מקריבים לפני אדם פגום להקריב לי
מנחה, הרי המנחה שלכם תימסר לכלב. כי בעל
מום פגום מכל, פגום באמונה. וע"כ כל איש אשר
בו מום, לא יקרב.

50. עתיד הקב"ה להשלים את ישראל,
שימצאו שלמים בכל, שלא יהיו בהם בעלי מום
כלל. משום שיהיה תיקון העולם בעת התחייה,
כמו אלו הכלים והלבושים של האדם, שהם
תיקון הגוף, וע"כ ישלים אותם.

51. כשיתעוררו מעפר בתחיית המתים, כמו
שנכנסו לקבר, כך יקומו. אם פיסחים או עיוורים
נכנסו, פיסחים ועיוורים יקומו. שיקומו, באותו
הלבוש, הגוף, שלא יאמרו שאחר התעורר
לתחייה. ואח"כ הקב"ה ירפא אותם, ויימצאו
לפניו שלמים. ואז יהיה העולם שלם בכל. ואז
כתוב, ביום ההוא יהיה ה' אחד, ושמו אחד.

אדם ובהמה תושיע ה'

הכנה שתקבל גדלות דבינה. וע"כ כתוב, משפט
תהום רבה. משפט, רחמים, המוחין דגדלות
דבינה, שמקבלת ע"י ז"א, הנקרא משפט,
יורד למטה למדרגת המלכות, לתקן העולם,
ומרחם על הכול, ועושה הדין ברחמים לבשם
העולם.

53. משום שהוא רחמים, מוחין דגדלות, אדם
ובהמה תושיע ה'. לכל בהשוואה אחת, שגם

להימצא שלם ובעל אמונה יותר מכל.

43. כתוב, לתורה ולתעודה, אם לא יאמרו
כדבר הזה. תורה, תושב"כ, ז"א. תעודה,
תשבע"פ, המלכות. תשבע"פ אינה שורה במקום
פגום, כי היא נבנית מתושב"כ, כי המלכות נבנית
מז"א, שהוא שלם. כתוב, צור תעודה, חתום
תורה בלימודי. צור תעודה, זהו תשבע"פ. משום
ששם, במלכות, נצרר צרור החיים, ובתעודה
נקשר קשר החיים שלמעלה מז"א, שיהיה הכול
אחד.

44. משם ולמטה, ממלכות, מתפרדים
האורחות והשבילים. ומשם נפרדים דרכים
בעולמות כולם. כמ"ש, ומשם ייפרד, והיה
לארבעה ראשים.

45. חתום תורה בלימודי. חתימה של
תושב"כ, ז"א. באיזה מקום היא? בלימודי. אלו
הם נביאים, הנקראים לימודי ה', נו"ה, כמ"ש,
ויקם את העמוד הימני ויקרא את שמו יכין,
שהוא נצח. ויקם את העמוד השמאלי, ויקרא את
שמו בועז, שהוא הוד. ומשם נמשכים דרכים
לנביאים הנאמנים, שמקבלים מנו"ה.

ואלו נו"ה עומדים בקיום אל הגוף, ז"א,
לשישה אורות שבו, כמ"ש, שוקיו עמודי שש.
שוקיו, נו"ה, עמודים לז"א, שיש בו ו"ס. והכול
עומד בשלמות, וקדושת כולם אינה שורה, אלא
כשהם בשלמות. כי כשמתחברים ז"א במלכות,
הכול שלם, הכול אחד. ושום מקום אינו נפגם.
וע"כ נקראת כנ"י, שלם. כמ"ש, ומלכי צדק מלך
שלם. שמלכי צדק הוא המלכות, והוא מלך שלם.
וכתוב, ויהי בשלם סופו, המלכות.

46. וע"כ אינו שורה הכול אלא במקום שלם.
וע"כ כתוב, כל איש אשר בו מום לא יקרב. כעין
זה קורבן, אשר בו מום, לא יקרב, כמ"ש, כי לא
לרצון יהיה לכם. והרי כתוב, מרום וקדוש אשכון
ואת דכא ושפל רוח. האם ייתכן שהקב"ה שורה
במקום שביר, בכלי שביר? אלא, מקום זה הוא
שלם יותר מכל, משום שמשפיל עצמו, כדי
שתשרה עליו גאות כל, גאות העליון, וזהו שלם.

52. כתוב, צדקתך כהררי אל, משפטיך תהום
רבה, אדם ובהמה תושיע ה'. צדק, ספירה
קדושה עליונה, מלכות. כהררי אל, ההרים
העליונים הקדושים, הרי אפרסמון הטהור,
בינה. ומשום שהמלכות עולה להתקשר בהם
למעלה, משום שהמלכות נכללה בבינה, וקיבלה
ממנה הדינים שלה, ע"כ בכל הדינים שלה
אין רחמים, משום שהם קטנות הבינה, והם

יימול לכם כל זכר. בהמה, כתוב בה, והיה שבעת ימים תחת אימו, ומיום השמיני והלאה יירצה לקורבן אישׁה לה'. מטעם, כדי שתעבור עליהם שבת אחת.

הארות השמאל, המכונים בהמה, מקבלים תיקונם. אדם ובהמה, מי שהוא אדם ושם עצמו כבהמה. אבל אדם ובהמה, פירושו דין אדם ודין בהמה אחד הוא. אדם, כתוב בו, ובן שמונת ימים

אסור ללמד תורה למי שלא נימול

[אסור ליליף אורייתא למאן דלא אתגזר]

בצאתך משעיר בצעך משדה אדום, ארץ רעשה. ודאי משום שהתורה אינה ניתנת אלא למי שיש בו ברית קודש. ומי שמלמד תורה למי שלא נימול, משקר בב' בריתות:

א. משקר בברית התורה, כי התורה נקראת ברית, כמ"ש, אם לא בריתי יומם ולילה, חוקות שמייים וארץ לא שמת.

ב. משקר בברית הצדיק וכנ"י. כי התורה ניתנה למקום הברית, ולא למקום אחר, עורלה.

57. המלמד תורה למי שאינו נימול, משקר בגי מקומות עליונים: בתורה, בנביאים, בכתובים. משקר בתורה, כמ"ש, וזאת התורה, אשר שם משה לפני בני ישראל. ולא לערלים. משקר בנביאים, כמ"ש, וכל בנייך לימודי ה'. הם לימודי ה' ולא אחרים. וכתוב, חתום תורה בלימודי, הם, ולא אחרים.

משקר בכתובים, כמ"ש, ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל. וכתוב, אך צדיקים יודו לשמך, מיהם צדיקים? אלו הם צדיק, שהוא יסוד דז"א, וכנ"י, המלכות, הנקראת צדק. שמי שאינו נימול ולא נכנס בברית שלהם, לא יודו לשמו הקדוש, שהוא לימוד התורה.

כיוון שנגלה הקב"ה על הר סיני לתת התורה לישראל, שכה הארץ מרגזנותה ונחה. כמ"ש, ארץ יראתה ושקטה.

54. כתוב, ה' בצאתך משעיר בצעך משדה אדום, ארץ רעשה גם שמייים נטפו. אשריהם ישראל בעוה"ז ובעוה"ב, שהקב"ה בחר בהם, והם מתדבקים בו, ונקראים קדושים, עם קדוש. שהיא בינה. וכן, עד שהעלה אותם למדרגה עליונה, שנקראת קודש, שהיא חכמה. שהמקבל מקודש, בינה, נקרא קדוש. כמ"ש, קודש ישראל לה' ראשית תבואתו. כי ישראל משמונה ימים מתדבקים בו בשמו, ורשומים בשמו, והם שלו. כמ"ש, ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ. והעמים אינם מתדבקים בו, ואינם הולכים בחוקיו, והרושם הקדוש נעדר מהם, עד שהם מתדבקים בס"א שאינו קדוש.

55. בשעה שרצה הקב"ה לתת תורה לישראל, הזמין בני עשיו, אמר להם, רוצים אתם לקבל התורה? באותה שעה רגזה הארץ, המלכות, ורצתה להיכנס לנקב תהום הגדול. אמרה לפניו, ריבון העולם, השעשועים של השמחה שלך, מאלפיים שנה קודם שנברא העולם, שהיא התורה, כמ"ש, ואהיה שעשועים יום יום, יזדמנו לפני ערלים, שאינם רשומים בבריתך?

56. אמר לה הקב"ה, כיסא כיסא, מלכות שנקראת כיסא, יאבדו אלף אומות כמוהם, וברית התורה לא תזדמן לפניהם. כמ"ש, ה'

והיה שבעת ימים תחת אימו

58. אדם שנולד, לא מתמנה עליו כוח מלמעלה עד שנימול. כיוון שנימול, מתעוררת עליו התעוררות הרוח, אור הנפש שלמעלה. זכה לעסוק בתורה, מתעוררת עליו התעוררות יתרה, אור הרוח. זכה ועשה מצוות התורה, מתעוררת עליו התעוררות יתרה, אור הנשמה. זכה ונשא אישה, וזכה והוליד בנים, ולימד אותם דרכיו של המלך הקדוש, אז הוא אדם שלם, שלם בכל. כי זכה לאור החיה. ד' מדרגות אלו הן מדי עולמות אבי"ע, ונוהגות ג"כ בכל עולם ועולם מהם.

60. שור או כֶּשֶׁב או עז כי ייוולד, והיה שבעת ימים תחת אימו. כדי שיתיישב בו אותו הכוח שהתמנה עליו, ויתקיים בו. ויתקיים בו כשתשרה עליו שבת אחת. ואם לא, אינו מתקיים. כי אין קיום לבריות, אלא באור השבת, כמ"ש, ויכל אלקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה. ואחרי שהתקיים בו אותו הכוח, כתוב, יירצה לקורבן אישׁה לה'. ע"י קיום של שבת אחת שעברה עליו.

61. ואדם, בקיום של שבת אחת, מתקיימת התעוררות של עוה"ז והכוח שלו, הנפש הבהמית.

59. אבל בהמה שנולדה, באותה שעה שנולדה, הנה אותו הכוח שיש לה בסוף, יש לה בשעה שנולדה, והוא מתמנה עליה. ומשום זה כתוב,

ביניהם דם פסח ודם מילה, כתוב, בדמייך חיי, שני דמים. אבל כאן הרי אין יותר, אלא דם מילה בלבד? שניים הם, אחד של המילה ואחד של הפריעה. אחד של המילה, כנ"י, המלכות. ואחד של הפריעה, צדיק יסוד עולם, יסוד דז"א. ואלו שני דמים, אדם זוכה בזכותם בחיים של עוה"ב. כמ"ש, בדמייך חיי.

ואחרי שנימול, מתעוררת עליו התעוררות הרוח העליון, נפש. וכנ"י, המלכות, עוברת עליו, ורואה אותו ברושם קדוש. היא מתעוררת עליו, ושורה עליו הרוח של העולם הקדוש. כמ"ש, ואעבור עלייך וּאֶרְאֶךָ מתבוססת בדמייך. בדמייך, בשני דמים. 62. כשיצאו ישראל ממצרים, שהיו נמצאים

כל אות של השם, השלמות של כל השם

[כל אות דשמא שלימו דכל שמא]

האות י' שתומה מכל הצדדים. כי אות י' היא או"א עילאין, שהאוויר שלהם סתום מחכמה. כשהי' יוצאת להשפיע חכמה לישסו"ת, היא יוצאת כמלך עם חייליו, יוצאת עם המילוי ו"ד שלה, ימין ושמאל של הדעת, הנבחנות לצבאות של י', והחכמה נפתחת ומושפעת לישסו"ת ע"י הדעת. אחר שגמרה השפעת החכמה, חוזרת י' לבדה בלי ו"ד למדרגתה הקודמת, ונעשית שתומה כדרכה. נמצא שפעם החכמה שתומה בה, ופעם יוצאת החכמה להשפיע לישסו"ת, פעם סוגרת הארת החכמה, ופעם פותחת אותה.

66. ה' דהוי"ה, שלמות הכול למעלה ולמטה, בינה, יסו"ת. א' של מילוי ה"א היא יו"ד, כי צורת א' היא ו' באמצע, למעלה י', למטה ד', שהיא שלמות ג' אותיות שבראש, הסתומות ב' דהוי"ה, אשר במילוי היא אותיות יו"ד. והכול אחד, כי שלמות השם הקדוש היא שלמות שלמעלה ולמטה. משום זה אות ה', שמתעטרת בעטרותיה, לוקחת א' למילוי.

אע"פ שהי' דהוי"ה, או"א עילאין, משפיעה חכמה לישסו"ת, לה' דהוי"ה, מ"מ או"א לעצמם סתומים מחכמה, ומתגלה רק בישסו"ת, בה' דהוי"ה, שבה יש השלמות להשלים הכול, הן חסדים לז"א, שהוא למעלה, והן חכמה למלכות, שהיא למטה.

כי בה' דהוי"ה מתגלה גם החכמה. ה', היא בינה, יסו"ת. א' של מילוי ה"א היא יו"ד, שצורת כתיבת א' היא י' למעלה, ד' למטה, ו' באמצע. שהיא שלמות ג' אותיות שבראש, הסתומות ב' דהוי"ה. כי צורת הי', בעת שמשפיעה חכמה לה', היא ג' אותיות יו"ד, שהי' היא חו"ב, ו"ד הן הדעת. בשעה שה' דהוי"ה מקבלת הארת חב"ד שבג' אותיות של הי' שבראש הוי"ה, היא ה' במילוי א', ה"א, אשר הא' רומזת על הארת חב"ד, שמקבלת מאו"א עילאין. וכמו שהיו"ד במילואה מורה על הארת החכמה ע"י הדעת, כן ה"א במילואה, מורה על הארת החכמה ע"י הדעת.

השלמות של השם הקדוש היא שלמות של ז"א

63. סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם. סוד ה' ליראיו, זו כנ"י, מלכות, הנקראת סוד ה'. ובריתו להודיעם, זה צדיק יסוד עולם, יסוד דז"א, ברית. ושניהם בייחוד אחד.

64. יו"ד, יש בה ג' אותיות, והן שלמות הכול. ראשית הכול, חכמה, הנקראת ראשית, היא י', עליונה על כל אותיות הוי"ה, על כל הספירות. ו' שביו"ד, קו האמצעי, ז"א, שלמות כל הצדדים, משלים הימין והשמאל, והוא מעבר, שורש לכל הרוחות, בו תלויה האמונה, המלכות. ד' שביו"ד, היא הגן, צרור החיים, מלכות. האות ד' קטנה, כי במלכות אותיות קטנות, והיא שלמות הכול, כי המלכות משלימה לכל הספירות.

65. האות י' שתומה מכל הצדדים. כשיוצאת, כשמתגלה, היא יוצאת כמלך עם חייליו, וחוזרת אח"כ י' לבדה. בה נסתם הדבר, בה יוצא מתגלה. סוגרת ופותחת.

או"א עילאין הם י' דהוי"ה, האוויר שבהם סתום, שאין י' יוצאת מאוויר שלהם. וע"כ הם סתומים מאור החכמה. ורק יסו"ת, ה"ר דהוי"ה, נפתח האוויר שלהם, שהי' יוצאת מאוויר שלהם, וחוזר בהם אור החכמה. ועכ"ז, החכמה שישסו"ת מקבלים, מקבלים בהכרח מאו"א עילאין, מ"י דהוי"ה, כי אין מדרגה מקבלת אלא ממדרגה הסמוכה לה לפניה. ולפיכך, אע"פ שאו"א הם סתומים מחכמה, מ"מ הם נפתחים בחכמה, להאיר לישסו"ת, לה' דהוי"ה. אלא אח"כ חוזרים ונסתמים מחכמה כדרכם.

ולפיכך יש ב' בחינות ב' דהוי"ה:

א. כשהיא במילוי ו"ד, יו"ד,

ב. כשהיא בלי מילוי ו"ד, אלא י' לבדה.

כשאו"א עילאין נפתחים להשפיע חכמה לישסו"ת, הם יו"ד במילואה. י' רומזת לאו"א עילאין, חו"ב עליונים. ו"ד הן הדעת. ו' היא ז"א, הימין שבדעת. ד' היא המלכות, השמאל שבדעת. לרמוז, שהחכמה שבהם מתגלה לישסו"ת ע"י הדעת הזה. ולאחר השפעתם, שאו"א חוזרים ונסתמים מחכמה, הם י' בלי מילוי, הרומזת, שאין החכמה מתגלה ע"י הדעת, והם סתומים.

כלולים בו, ב' הקווים חו"ג. הרי חמישה, שהם בינה, ז"א, מלכות, חסד, גבורה. גם ו' כוללת בתוכה הבת הנקבה, מלכות, הרי שישה. משמע שה"ר דהוי"ה היא כלל של שישה: בינה, ז"א, מלכות, חסד, גבורה, ומלכות הנכללת בז"א.

י"ה, ה' עם י' שבעה. שבע ספירות שלמעלה מחוזה, הנקראות י"ה, שהן: חכמה, בינה, ימין דדעת, שמאל דדעת, חסד, גבורה, ושליש עליון דת"ת ביחד עם המלכות שבחזה. כמ"ש, שבעת ימים ושבעת ימים, ארבעה עשר יום. שבעת ימים שבו"ה, ושבעת ימים שבי"ה.

69. והיה שבעת ימים תחת אימו. תחת אימו, תחת י"ה, התעטרו שבעת ימים של ו"ה, כמ"ש, לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד, כי כל בשמיים ובארץ, שהם שבע ספירות חג"ת נהי"מ דזו"ן. ע"כ יש שבעת ימים למטה בזו"ן, לכבוד של אמא עילאה, כלומר כנגד ז' בחינות שבי"ה, יש גם תחת אימו, למטה שבעה ימים.

כמ"ש, עַד עֶקְרָה יִלְדָה שְׁבַע וּרְבַת בָּנִים אוּמְלָלָה. שהעיקר של כל הבית, בינה, ילדה שבעה, שבעת ימים של חג הסוכות, חג"ת נהי"מ. ורבת בנים אוּמְלָלָה, אלו הם הקורבנות שבחג, שבעים פרים, שמקריבים בחג הסוכות, שהולכים ומתמעטים מן המניין בכל יום, שהם כנגד שבעים אומות, וזהו, רבת בנים אוּמְלָלָה.

70. אלו שבעת ימי סוכות, חג"ת נהי"מ, עולים למעלה למעלה, שהארת החכמה שבהם מאירה מלמטה למעלה. ואלו שבעים פרים שבעים אומות יונקות מהם, יורדים למטה למטה. שהאומות מושכות מהם מלמעלה למטה כדרכם, וע"כ מפילים אותם למטה. כמ"ש, אם תגביה כנשר, ואם בין כוכבים שים קינך, משם אורידך נאום ה'. וישראל עולים מלמטה למעלה, כמ"ש, והיה זרעך כעפר הארץ. וכתוב, והרביתי את זרעך ככוכבי השמיים. ונמצאו עולים מעפר הארץ לכוכבי השמיים. ואח"כ עולים על הכול, ומתדבקים במקום עליון על הכול. כמ"ש, ואתם הדבקים בה' אלקיכם.

ומלכות, שז"א למעלה והמלכות למטה. שהשלמות, היא שתשפיע חסדים לז"א והארת חכמה למלכות. משום זה, בשעה שה', ישו"ת, מתעטרת בהארת חב"ד, מג' אותיות יו"ד, היא לוקחת למילואה א', שמורה על הארת חב"ד אלו.

67. כל אות של השם הקדוש נראית בה השלמות של כל השם. יו"ד דהוי"ה היא שלמות הכול, שהי' רומזת על חו"ב עילאין, ו' על ז"א, ימין שבדעת, וד' על המלכות, שמאל שבדעת. ה' דהוי"ה היא שלמות הכול. ואע"פ שאינה במילוי א', אלא ה' בלבד, צורת ה' היא שלמות הכול, כי צורת הכתיבה שלה היא י' ו' ד'.

כי צורת ה' היא ד' על ו', וקרן הזווית של ה' היא י'. שלא כמו י' דהוי"ה, שהיא שלמות הכול רק כשהיא במילואה יו"ד, ולא כשהיא י' פשוטה בלי מילוי, אלא ה' דהוי"ה היא שלמות הכול אפילו כשהיא פשוטה בלי מילוי, מפני שבה יוצאת י' מאויר ונעשה אור.

ו' דהוי"ה, בין כשהיא במילואה ובין כשהיא פשוטה, היא שלמות הכול. כי ו' מורה על קו אמצעי, הכולל בתוכו ב' הקווים ימין ושמאל, י"ה, וע"כ היא שלמות הכול. כלומר, חו"ב, שהם י"ה, ודעת שהיא ו'.

ו' ה', ה' דהוי"ה המחוברת עם ו' דהוי"ה, היא שלמות גדולה ביותר להעטיר לכל העולמות, כי ו"ה הם ז"א ומלכות בזיווג. הרי שהכול אחד, שכל אות מהוי"ה מורה על כל השלמות שבהוי"ה.

68. והיה שבעת ימים תחת אימו. בעניין יו"ד ה"א וא"ו ה"א נחקקו האותיות והי"ה. כי והי"ה הן אותיות ו"ה י"ה. ו' ה' שבעת ימים נכללו בהם באחד. כי ו"ה שהם ז"א ומלכות, הם שבע ספירות חג"ת נהי"מ. י' ה' הם שבעת ימים. כי י' היא אחת, כלל כולם, שכוללת כל אותיות השם. ה' היא שלושה, היא ושני בניה, כי כוללת בתוכה ד' ו', ז"א ומלכות, שהם בעיבור בבניה, ימין ושמאל שבדעת, ועם הבינה עצמה הרי שלושה. ובן אחד, ו' שבאות ה', שני אבות

אותו ואת בנו

אח"כ. אלא ביום אחד ממש אוסר הכתוב. **73.** כי יפה תענית לַחֲלוּם רַע, כאש לַעֲוֹרָת. כלומר שנפטר ממנו. ועיקר התענית באותו יום ולא ביום אחר, משום שאין לך יום למטה, שאין שולט עליו יום אחר עליון. וכשהוא שורה בתענית חלום, היום אינו עובר עד שמתבטלת אותה הגזרה. ואם דוחה את התענית ליום אחר, זו כבר שליטה של יום אחר, ואין יום אחד נכנס ביום אחר. גם אין לך יום, שלא התמנה עליו יום עליון

71. ושור או שה אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד. אותו ואת בנו, פירושו אותה ואת בנה, ולא אותו ואת בנו. כי דרכה של אם לדעת את בנה, ובנה הולך אחריה. ואינו הולך אחר אביו, ואין אנו יודעים מיהו אביו.

72. אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד. לא מחמת עוגמת הנפש של הבהמה. כי א"כ נשחוט זה בבית אחד, וזה בבית אחר. או זה עתה, וזה

75. ובהיפוך מזה, אם עושה אדם מעשה של אכזריות, מעורר כך באותו יום, ופוגם את היום, ואח"כ עומד עליו אותו יום להתאכזר ולכלות אותו מהעולם. במידה זו שאדם מודד, מודדים לו.

76. אכזריות נמנעה מישראל יותר מכל שאר העמים. ולא ייראה מהם מעשה אכזריות בעולם. כי כמה בעלי עיניים עומדים על האדם לקטרג עליו במעשה ההוא. אשרי מי שמראה מעשה כשר למטה. כי במעשה תלוי הדבר לגמרי, לעורר כנגדו למעלה דבר אחר.

למעלה, וצריך האדם להישמר, שלא יעשה פגם באיזה יום, שלא יישאר פגום כלפי שאר הימים האחרים.

74. במעשה שלמטה מעורר מעשה למעלה. אם אדם עושה מעשה למטה כראוי, מתעורר כך גם הכוח שלמעלה. עשה אדם חסד בעולם, מתעורר חסד למעלה, ושורה ביום ההוא, ומתעטר בו בשבילו. ואם נוהג אדם ברחמים למטה, מעורר רחמים על אותו יום, והוא מתעטר ברחמים בשבילו. ואז היום ההוא עומד, להיות מגן עליו בשעה שיוצרך לו.

יש שבר במצרים

ששבע, כי מראה פגם למעלה, ומכחיש דבר המלך, שגזר על רעב. וכביכול, כאילו העביר הממונים של המלך ממקומם. וע"כ אמר יעקב לבניו, למה תתראו, למה תעשו פגם למעלה ולמטה, להכחיש דבר המלך, וכל אלו הממונים בכרוז של המלך?

80. ויאמר, הנה שמעתי כי יש שבר במצרים, ואל תדו שמה. ששם תראו את עצמכם בשובע, ואל תכחישו פמליה של מעלה כאן. יעקב, כמה תבואה הייתה לו, ולא רצה לשבור הרעב, אלא בתוך הבאים, כדי שלא ימצא פגם במעשה שלו, שלא להראות עצמו שבע.

77. בתחילה כתוב, ויָרָא יַעֲקֹב, כי יש שבר במצרים. ובסופו כתוב, ויאמר יעקב לבניו, למה תתְּנָאוּ. האם משום שיש שבר במצרים, אסור להם להתראות? מהו הקשר מזה לזה?

78. בשעה שהקב"ה רוצה לדון את העולם ברעב, אינו מוסר דבר זה ליד הכרוז אל המלאכים, כי כל הדינים האחרים שבעולם, הכרוז מכריז עליהם, מטרם שיבואו לעולם. ודין של רעב לא ניתן אל הכרוז, אלא הקב"ה מכריז עליו וקורא. כמ"ש, כי קרא ה' לרעב. מהעת ההיא מתמנים על העולם ממונים אחרים, בגזרת הרעב.

79. ואסור לאדם, שיש לו שובע, להראות

צריך להגביה הימין על השמאל

[דבעי לזקפא ימינא על שמאלא]

משום זה כתוב, אשריך ישראל, מי כמוך עם נושע בה'. וכן, ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כולכם היום.

84. כתוב, ושְׁמַרְתֶּם מצוותי ועשיתם אותם. המצוות של ריבון העולם. שמירה כוללת גם המעשה, ולמה כתוב, ועשיתם? ועוד, כל המצוות שבתורה הן בשני אופנים, זְכוּר וּשְׂמוּר, שהם אחד. זכור לז"א. שמור למלכות, לנוקבא. אם שמור הוא לנוקבא, למה כתוב, ושמרתם מצוותי, שמשמע שכל המצוות הן רק בנוקבא, בשמירה?

85. ושמרתם, זהו שמור. ועשיתם, זהו זכור. והכול אחד. זכירה, זוהי עשיה. כי מי שמזכיר דבר למטה הוא מתקן, שנעשה אותו העניין למעלה. מצוות התורה הן 613 מצוות, שהן כלל של זכר ונוקבא, זכור ושמור, ז"א ומלכות. והכול אחד.

81. ויישא אהרון את יָדוֹ אל העם ויברכם. יָדוֹ, כתוב בלי י', ללמד שצריך להגביה הימין על השמאל, להראות מעשה למטה, כדי שיתעורר כנגדו מעשה למעלה.

82. והעֲבַרְתָּ שופר תרועה בחודש השביעי, בעשור לחודש, ביום הכיפורים. שופר תרועה למה? שופר השובר שלשלאות האסורים בכבלי השעבוד, השובר השליטה שעל כל העבדים. כי תרועה פירושה שבירה. וצריכים להראות שופר ישר ולא כפוף, להראות חירות לכל, כי היום גרם. ובכל דבר צריכים להראות מעשה למטה, כדי לעורר כנגדו למעלה. וע"כ שופר ולא קרן, כדי להראות מאיזה מקום הוא, כי שופר הוא בינה, וקרן היא מלכות.

83. אשריהם ישראל בעוה"ז ובעוה"ב, שהם יודעים להתדבק במלך הקדוש, ולעורר הכוח של מעלה, ולהמשיך קדושה של אדונם עליהם.

ונקדשתי, בשלוש מדרגות

[ונקדשתי בג' דרגין]

כי חפץ חסד הוא, שחפצים בחסדים יותר מאשר בחכמה. וע"כ החסדים שלהם חשובים מחכמה. ואין זה נחשב לחיסרון, כי הם הבינה דאו"י, שאינה מקבלת חכמה.

משא"כ ז"א ומלכות, שממקורם באו"י, הם צריכים חכמה. וע"כ כל עוד שאין בהם הארת חכמה, נחשבים למחוסרי ראש. והחסדים שמקבלים מאו"י, אין בהם אורא דכיא, אלא אורא סתם, ו"ק בלי ראש. אלא אחר שהם מקבלים חכמה בג' קווים מישו"ת, שקונים ממנה ראש, אז יוכלו לקבל החסדים מאו"י. ואז יהיו גם בהם אורא דכיא. וההפרש מז"א למלכות, כי בז"א, אע"פ שמתגלה בו החכמה, אינה אלא ו"ק דחכמה, ולא ג"ר דחכמה, וע"כ אינה מאירה בחג"ת שלו, היות שהם ג"ר, אלא שמאירה בנה"י שמחזה ולמטה שלו, ששם המלכות, ו"ק. שמקום המשכת החכמה הוא בז"א, ומקום גילוי החכמה הוא במלכות.

ואורא דכיא שבאו"י הוא שורש כל הקדושה. ונקרא קדש, שכל הקדושות משם נמשכות. אמנם היא י' דהוי"ה, שאין לה התפשטות למטה, לז"א ולמלכות, אלא רק אחר שמקבלים חכמה בג' קווים מישו"ת. ואע"פ שנסתרת ונקראת קדש, שאין לה התפשטות והם נסתרים, כי האורא דכיא אינה יכולה להתפשט ישר לז"א ולמלכות, כי נעשה בהם לאורא סתם. כי ל"י דהוי"ה, הרומזת על או"י, אין רגל, אין לה התפשטות. וכן קדש מורה, שאין לו התפשטות, כי קדש מרומם ומובדל מכל. עכ"ז יסוד דאו"י עילאין, המכונה שביל דק ונסתר, מאיר לישו"ת, וישו"ת נפתחים בהארת חכמה ע"י ג' קווים, בג' נקודות חולם שורוק חיריק.

ומשם נמשכים ג' הקווים למדרגה האמצעית, לז"א, ונפתחת בו הארת החכמה ונשלם, ויכול לקבל שפע אורא דכיא, קדש, מאו"י. כיוון שהאירה במדרגה האמצעית, אז נרשמה בשפע של קדש, ו' אחת המאירה בתוך הקדש שקיבלה, ונקרא קדוש עם ו', כי ו' מורה על התפשטות למטה, כי הרגל שלה מתפשטת למטה. משום שהו', ז"א, שמקבל אורא דכיא אחר שנשלם בחכמה מג' קווים דישו"ת, נמצא השפע שלו כלול מחכמה ומחסדים, שאז בכל מקום שהחסדים שלו מתפשטים, הם אורא דכיא. וע"כ נקרא קדוש עם ו', שמורה שקדושתו מתפשטת. אמנם עיקר הנרצה הוא שהקדושה תתפשט למלכות, שמשם מקבלים כל העולמות.

86. ולא תחללו את שם קודשי ונקדשתי בתוך בני ישראל, אני ה' מקדשכם. מצווה לקדש אותו בכל יום, להעלות קדושתו מלמטה למעלה, להעלות מ"ן מלמטה לעורר קדושתו למעלה, כמו שהוא קדוש למעלה, עד שתעלה קדושתו אל האבות, שהם חג"ת דז"א, ואל הבנים, שהם נה"י דז"א, המכונים בני ישראל. כמ"ש, ונקדשתי בתוך בני ישראל. למעלה מהחזה, למטה מהחזה. כי, ונקדשתי, חג"ת דז"א, אבות, למעלה מחזה. בתוך בני ישראל, נה"י דז"א, למטה מחזה דז"א. למעלה בשלוש מדרגות, חג"ת. למטה בשלוש מדרגות, נה"י.

87. כמו שיש קדושה למעלה מהכול, או"י עילאין, הנקראים קודש, כך יש קדושה באמצע, ז"א, וקדושה למטה, במלכות. והכול בעניין שלמטה, שהעיקר להמשיך קדושה למטה, למלכות. קדושה שלמעלה למעלה, או"י, בעניין אחד, שהם קודש בעצמם וכל בחינתם קודש. הקדושה שבאמצע ושלמטה, ז"א ומלכות, נחלקת בג' מדרגות, שהן אחת, שהקדושה נמשכת בג' קווים. הקדושה היא בקו ימין, ומקו ימין נמשכת לכל הקווים, שבז"א הם חג"ת, ובמלכות הם נה"י.

88. קדוש היא בחינה עליונה, הנמצאת תחילת כל המדרגות, או"י, חכמה, ראש המדרגות, י' דהוי"ה. ואע"פ שנסתרת ונקראת קדש, שאינה נמשכת למטה, כי היא י' שאין לה רגל, שאין לה התפשטות, עכ"ז משם מאירה דרך שביל דק נסתר, ביסוד דאו"י, אל המדרגה האמצעית, ז"א. כיוון שהאירה במדרגה האמצעית, אז נרשמה בשפע של קדש, ו' אחת המאירה בתוך הקדש שקיבלה, ונקרא קדוש עם ו'.

מהאור הזה מתפשטת התפשטות למטה אל המלכות, שהיא סוף כל המדרגות, ה"ת דהוי"ה. כיוון שהאירה בסוף, אז נרשמה בתוך האור, אות ה' אחת של המלכות, ונקראת קדושה, בתוספת ה'. נמצא כששפע הקדושה במקורה באו"י עילאין, נקראת קדש. וכשנמשכה לז"א, התוספה בה ו', ונקראת קדוש. וכשנמשכה למלכות, התוספה בה אות ה', ונקראת קדושה.

ג' מדרגות כוללות כל ע"ס: או"י ז"א ומלכות. ההפרש ביניהם, כי או"י הם אורא דכיא, שאוויר הוא חסדים, כי אין החכמה מאירה בהם. אמנם החסדים הם דכיא, שנחשבים לג"ר, מטעם שג"ר דבינה, הם כמ"ש,

לכוון בגי' מדרגות האבות, בגי' קווים דז"א, בכלל אחד, לייחד אותם בקדושה הזו, אם אינו יכול לשים רצונו יותר מזה, הוא עושה יפה. והכול הוא להוריד מקדושה שלמעלה למטה אל המלכות, שכל אחד מישראל יקבל ממנה, ויקדש עצמו בקדושה הזו, ולשמור אותה, לפרוש על עצמו התפשטות הקדושה. כמ"ש, ונקדשתי בתוך בני ישראל, בתחילה, שבני ישראל יעלו מ"ן לעורר למעלה גי' הקדושות. ואח"כ, אני ה' מְקַדְשֶׁכֶם, שישראל מקבלים קדושה העליונה.

92. באיזה מקום יקדש אדם את עצמו בקדושה, לכלול עצמו בה? כשהאדם מגיע לכתוב, ה' צבאות, הנזכר אחר קדוש השלישי, נו"ה, שבו עניין, אני ה' מְקַדְשֶׁכֶם. ואנו לאחר גי'פ קדוש אומרים, ה' צבאות בלבד, שאין אנו מכלילים עצמנו שם.

ואח"כ כשהאדם מגיע אל הכתוב, מלוא כל הארץ כבודו, שאז נמשכת הקדושה למלכות, אז יכלול את עצמו בקדושה, להתקדש למטה, בתוך הכבוד ההוא שלמטה, המלכות. כמ"ש, ונקדש בכבודי. ואח"כ יעשה בדרך פרט, בתחילה יכלול את עצמו במלכות, בכבוד שלמטה, בכתוב, מלוא כל הארץ כבודו, שכולל כל הארץ וכל האומות. ואח"כ יעשה המשכת הקדושה בדרך פרט, לישראל בלבד. שיתקדש הכול ומישראל תתפשט הקדושה לכל העולם.

וכמו שאנו עושים, הוא לעומתם של המלאכים העליונים, שהם אומרים, ברוך כבוד ה' ממקומו, שזהו הכבוד העליון, ז"א. ואח"כ אומרים, ימלוך ה' לעולם, שזהו כבוד תחתון, מלכות. גם אנו מכלילים עצמנו בכתוב, מלוא כל הארץ כבודו, שהוא כבוד תחתון. ולא בה' צבאות, נו"ה דז"א, כבוד עליון, כמו שעשו הראשונים.

93. קדוש קדוש קדוש, זוהי קדושה שתתקדש תושב"כ, ז"א, בכלל אחד, בגי' קווים חגיית שלו. ואח"כ, ברוך כבוד ה' ממקומו, אלו הם נביאים, נו"ה דז"א. ואח"כ, ימלוך ה' לעולם, מלכות. ואנו צריכים, שבקדושה זו תימצאנה יחד קדושה, ברכה, ומלכות. קדושה, כמ"ש, קדוש קדוש קדוש. ברכה, כמ"ש, ברוך כבוד ה' ממקומו. מלכות, כמ"ש, ימלוך ה' לעולם. וע"כ אנו צריכים להשלים הכול. וע"ז יכוון האדם וישים רצונו בו בכל יום.

קדושה שלמעלה למעלה, או"א, בעניין אחד. שהאור שבהם, הוא אוריא דכ"א, הנקרא קדש, שורש כל הקדושות. דכ"א הוא גי'ר. הקדושה שבאמצע ושלמטה, ז"א ומלכות, נחלקת בגי' מדרגות, שהן אחת. כי אי אפשר שאוריא דכ"א שבאו"א יתקבל בז"א ובמלכות, אם לא יקבלו תחילה גי' קווים, המשלימים בחכמה, בגי'ר, ואח"כ מקבלים הקדושה, השפע דאוריא דכ"א. ונמצא בהכרח, שאין מקבלים קודש דאו"א, אלא בהיותם שלוש מדרגות שהן אחת.

89. כתוב, קדוש קדוש קדוש. שנקרא בתחילה קדוש, שמיים, ז"א. כי קדוש הראשון הוא תחילת הכול, או"א עילאין. ונקראים קדש, משום שמשם נמצאת הקדושה, שקדש פירושו שורש הקדושה. א"כ למה נקרא קדוש למעלה? הרי שם לא נמצאת ו', התפשטות, אלא הם י' שאין לה התפשטות.

90. אלא ישראל מקדשים למטה, כעין המלאכים העליונים למעלה, שכתוב בהם, וקרא זה אל זה ואמר, קדוש קדוש קדוש ה' צבאות. וכיוון שישראל מקדשים, הם מעלים מלמטה למעלה את הכבוד העליון, ז"א, עד שעולה הו', השמיים העליונים, למעלה, לאו"א עילאין. וכיוון שהשמיים עולים למעלה, מאיר בהם קדש, או"א עילאין. ואז נקרא ז"א שעלה למעלה, קדוש. באופן, שגם קדוש הראשון, סובב על ז"א, אלא על ז"א שעלה לאו"א עילאין.

ואח"כ מאיר אור העליון מאו"א עילאין אל הכיסא, שנקרא קדוש קדוש קדוש, והיה צריך לומר שחזרו למקומם, אחר שירדו השמיים, ז"א, מאו"א עילאין עם הקדושה שקיבלו, ובאו למקומם למטה, שנעשה כיסא לאו"א, ומתיישבים באותו האור. ואז נקרא קדוש השני. ואח"כ יורד האור בתוך ז"א, עד שמקבל הכול צדיק אחד עליון, שהוא מדרגה מכובדת לקדש הכול למטה, יסוד דז"א, המשפיע למטה למלכות. כיוון שמקבל הכול, נקרא קדוש. באופן, שקדוש הראשון, ז"א, הנמצא במקום או"א ומקבל מהם. קדוש השני, ז"א אחר שירד מאו"א ובא למקומו. קדוש השלישי, יסוד דז"א המשפיע למלכות.

91. מי ששם רצונו לכוון בגי'פ קדוש, באו"א בז"א וביסוד דז"א, עושה יפה. ומי ששם רצונו

מועדי ה'

94. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם, מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש, אלה הם מועדיי. כתוב, ויקרא אלקים לאור יום. האור שהיה בתחילה, היה מאיר מסוף העולם עד סופו.

95. ויקרא אלקים לאור יום ולחושך קרא

94. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם, מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש, אלה הם מועדיי. כתוב, ויקרא אלקים לאור יום. האור שהיה בתחילה, היה מאיר מסוף העולם עד סופו.

למקום אחד. כי מועדי ה' הם חגיית דז"א, שצריכים לזמן אותם שישפיעו למקום אחד, למלכות. שיימצא הכול בשלמות בעניין אחד. כי כשמתחברים חגיית דז"א עם המלכות, הם נקראים אחד. ושישראל יהיו למטה גוי אחד בארץ. הקב"ה בזיווג בכנ"י, במלכות, נקרא אחד. אבל ישראל למטה, שמתוקנים כמו ז"א ומלכות למעלה, במה יהיו נקראים אחד?

98. אלא בירושלים של מטה, נקראים ישראל אחד, כשהם יושבים בה. כי כתוב, ומי כעמד כישראל גוי אחד בארץ. בארץ ישראל ובירושלים הם גוי אחד, עימה הם נקראים אחד, ולא כשהם לבדם. כי היה די שכתוב, ומי כעמד כישראל גוי אחד. ולמה כתוב, ומי כעמד כישראל גוי אחד, בארץ? משום שלא נקראו אחד אלא בארץ, בחיבור עם הארץ הזו. כעין שלמעלה, שז"א לא נקרא אחד, אלא בחיבור עם המלכות, שנקראת ארץ. ומשום כך, הכול קשור זה בזה בזיווג אחד. הן למעלה, והן למטה. אשרי חלקם של ישראל.

לילה. כתוב, יהי אור, הוא אור שכבר היה. וכאן, האם אור פירושו יום בלבד, שהוא ז"א לבדו? אלא כתוב, ולחושך קרא לילה. שהיא מלכות, הנקראת לילה, וז"א לא נקרא אור אלא כשיש עימו המלכות, הנקראת לילה. הייתכן שהם כל אחד לבדו, בלי זיווג זה בזה? אלא כתוב, ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד, שאין לילה בלי יום, ואין יום בלי לילה. כלומר, שאין שלמות לז"א, אלא כשהוא בזיווג עם המלכות. ואין שלמות למלכות, אלא כשהיא בזיווג עם ז"א. ואינם נקראים אחד, אלא כשהם בזיווג אחד. והקב"ה וכנ"י, שהם ז"א ומלכות, נקראים אחד. וזה בלא זה אינם נקראים אחד.

96. כיוון שכנ"י עתה בגלות, כביכול לא נקרא אחד. ונקרא אחד, בשעה שייצאו ישראל מהגלות וכנ"י תחזור למקומה להזדווג בהקב"ה. כמ"ש, ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. וזה בלא זה לא נקרא אחד.

97. מועדי ה', אשר תקראו אותם. לזמן הכול

מקראי קודש

לבני העולם. ליבי האחוז במלכות, הזהיר את בני העולם בשם המלכות, בקשו פניי בשביל המלך העליון, ז"א, שהפנים שלי הם הפנים של המלך העליון. והזהיר את בני העולם שייצאו מאחוריים של המלכות ויבקשו הפנים של המלכות, שהם עטרות המלך, המוחין דג"ר, שהוא מתאחד בהם, שהם חסדים ורחמים כבחנינתו. וכשהמלכות מקבלת אותם, הם נקראים שמו. כי המלכות נקראת שם. ואז, ז"א ושמו, המלכות, הם דבר אחד, שהמוחין שלהם שווים. את פניך ה' אבקש, כי הפנים של ז"א, הם עצמם הפנים של המלכות. וכשאמר, בקשו פניי, היה מבקש פני הוי"ה.

101. נאה לדוד המלך לומר שירה בשביל כנ"י, המלכות, יותר מכל בני העולם. ושיאמר דברי כנ"י אל המלך, ז"א, משום שהוא אחוז בה. כי דוד מרכבה למלכות.

102. לך אמר ליבי בקשו פניי. בשבילך אמר ליבי לבני העולם, בקשו פניי. אלו הם הזמנים והחגים, חגיית דז"א. כי חגיית דז"א הם הגי'ר של המלכות, והפנים שלה. את פניך ה' אבקש. דוד הזמין את כולם, את חגיית, שיעלו למקום קודש, או"א עילאין, שנקראים פנים של הוי"ה, של ז"א. כי ז"א מקבל המוחין דאו"א, שהם קודש, בעלותו אליהם.

והזמין את חגיית לעלות כדי לעטר אותם במוחין דאו"א, כל אחד מהם ביומו, וכל אחד בזמנו, וישאבו כולם מאותו העמוק, שכל הנחלים

100. כתוב, לך אמר ליבי, בקשו פניי, את פניך ה' אבקש. לך אמר ליבי, דוד המלך אמר זה בשביל כנ"י, המלכות, כנגד מלך הקדוש, ז"א. אמר, לך אמר ליבי, בשבילך ז"א אמר ליבי לבני העולם, והזהיר אותם ליבי, שהוא אחוז במלכות. ואמר, בקשו פניי, בשביל המלך העליון, שיבקשו פנים דז"א, שהם עטרות המלך, המוחין של ז"א, שהוא אחוז בהם, והם בו. והם שמו, שהם ג"כ המוחין של המלכות, הנקראת שמו. והוא, ז"א, ושמו, מלכות, הם דבר אחד. משום זה אמר דוד, את פניך ה' אבקש. כמ"ש, דרשו ה' ועוזו, בקשו פניו תמיד.

בקשו פניי, את פניך ה' אבקש. מהו הקשר בין פניו לפני ה'? דוד הוא המלכות, מרכבה למלכות. ונדע שהמלכות נבנית משמאל, חכמה בלי חסדים, שדינים נמשכים ממנה. וכל עוד שאינה מזדווגת עם ז"א, להמשיך חסדים להלבשת החכמה, נבחנים המוחין שלה לאחוריים ולא פנים.

וזה שאמר דוד, שהוא במקום המלכות, והזהיר לבני העולם, שייצאו מאחוריים, ויבקשו הפנים של המלכות, שאמר, בקשו פניי, המוחין דחסדים ורחמים של ז"א. לך, לז"א, אמר ליבי, אמרה מלכות, בקשו פניי, שתצאו מאחוריים ותבקשו הפנים שלי, שהם הפנים של ז"א. וזהו שמסיים, את פניך ה' אבקש, המוחין דרחמים ורחסדים של ז"א, שהם פניי.

דוד טען במקום המלכות, לז"א, לך אמר ליבי. בשבילך, ז"א, אמר ליבי, שהוא מלכות,

מתעטרים להתקשר קשר אחד בקשר המלך. כמו שהמלך, ז"א, יורש או"א, ומתאחד בקודש, באוירא דכיא שלהם, ומתעטר בהם, שעל ידיהם מקבל ג"כ שפע הארת החכמה מיששו"ת, כך כל אלו הנאחזים במלך, החגים שנאחזים בחג"ת דז"א, צריכים להזדמן במקום עליון, קודש, או"א, כדי שיתאחדו כולם כאחד. וע"כ הם נקראים, מועדי ה'. ואח"כ כתוב, מקראי קודש, כי בהם מתעטר המלך.

החגים נמשכים מז"א, מחג"ת דז"א, מגי קווים: פסח מימין, סוכות משמאל, שבועות מקו אמצעי. מה' הם המועדים, מז"א, כי הארת החכמה מתקבלת רק מלמטה למעלה, והחסדים מלמעלה למטה. לכן התקשרו בז"א מלמטה למעלה ומלמעלה למטה, לקבל הארת החכמה והחסדים.

כמו שהמלך, ז"א, יורש לאו"א, ומתאחד בקודש, שהוא שפע החסדים מאוירא דכיא דאו"א, ומתעטר בהם, שעל ידיהם מקבל ג"כ החכמה מיששו"ת, כי אחר שיש לו חסדים מאו"א יכול לקבל גם החכמה. כך כל אלו הנאחזים במלך, החגים שנאחזים בחג"ת דז"א, מקבלים חסדים מאו"א, והארת חכמה מז"א, המקבל מיששו"ת.

מועד מורה על שפע הארת חכמה, כי מועד לשון עין, חכמה, אותה הם מקבלים מז"א, וע"כ נקראו מועדי ה'. ואח"כ מקראי קודש, ע"ש שפע החסדים שמקבלים מאו"א, שנקראים קודש. כי ע"י החסדים דאו"א יכולים להתעטר במלך ולקבל חכמה.

106. אלה מועדי ה' מקראי קודש, אשר תקראו אותם במועדים. שני חלקים יש לישראל בהם:

א. מצד המלך, ז"א, מהארת החכמה שבו, יש לישראל חלק עליון בו, כמ"ש, ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום. וכן, כי חֶלֶק ה' עמו.

ב. מצד עליון דקודש, אוירא דכיא דאו"א, יש לישראל חלק עליון בו, כמ"ש, ואנשי קודש תהיון לי. וכן, קודש ישראל לה'.

ע"כ אמר ה', לכם ראוי לזמן החגים, ולתקן לפניכם שמחה וסעודה ולשמוח בהם, בבי מיני ההשפעות.

107. ומי שמזמין אחר אליו, צריך להראות לו שמחה ופנים מאירים, לעטר דרכו של אותו האורח. בדומה למלך, שהזמין אורח מכובד. אמר לבני היכלו, בכל שאר הימים הייתם כל אחד ואחד בביתו, זה עשה מלאכתו, וזה הלך עם הסחורה שלו, וזה הלך בשדהו. חוץ מאשר ביום הזה שלי, שכולכם נועדים לשמחה שלי, כי עתה הזמנתי אורח עליון ומכובד, איני רוצה שתעסקו

והמעיינות יוצאים ממנו, או"א עילאין. משום זה כתוב, מקראי קודש. מקראי, שמזומנים לעלות למקום שנקרא קודש, לאו"א עילאין, להתעטר בו ולשאוב ממנו, כדי שיתקדשו כולם כאחד, ותהיה השמחה נמצאת בהם.

103. מקראי קודש, פירושו מזומנים של קודש, של או"א עילאין, חכמה. וכשהם מזומנים למקום שנקרא קודש, הם מזומנים מהנחל הנמשך ויוצא, יששו"ת, בינה. בדומה למלך, שהזמין בני אדם לסעודתו, העטיר לפנייהם מכל מיני מאכלים שבעולם, ופתח להם נאדות יין היפה בריח והטוב לשתות. כך מקראי קודש, כיוון שמזומנים לסעודת המלך, הם גם מזומנים ליין הטוב והיפה השמור. וע"ז כתוב, מקראי קודש.

מוחין דאו"א, ה' אינה יוצאת מאויר שלהם, והם חסדים שהחכמה נעלמת בהם, מכוונים אכילה.

מוחין דיששו"ת, שבהם יוצאת ה' מאויר שלהם, ומתגלה בהם אור דחכמה, בינה שחזרה להיות חכמה, נקראים שתייה.

כמ"ש, אֶכְלוּ רַעִים, שָׁתוּ וּשְׁכְרוּ דוּדִים. המשכת מוחין דחכמה בלי חסדים, הוא חושך ולא אור. אלא אחר שיש לו חסדים מאו"א עילאין להלביש החכמה, אז יכול לקבל החכמה מיששו"ת. חג"ת דז"א, ג' חגים, פסח חסד, סוכות גבורה, שבועות ת"ת, נקראים מקראי קודש, משום שמזומנים לעלות ולקבל מאו"א עילאין, שהם קודש, שהשפע שלהם מכונה אכילה.

וכשהם מזומנים לעלות ולקבל משפע קודש דאו"א, הנקרא אכילה, הם מזומנים ג"כ לקבל משפע הבינה, מהארת החכמה שבישו"ת, שבנחל הנמשך ויוצא מעין, הנקראת יין לשתיה. כי כיוון שכבר יש להם חסדים מאו"א להלביש החכמה, יכולים להמשיך גם הארת חכמה מיששו"ת.

104. כתוב, ואנשי קודש תהיון לי. ישראל למטה נקראים אנשי קודש, משום שמזומנים מקודש שלמעלה, מזומנים לקבל משפע או"א, הנקרא קודש, המתקבל במלכות. כמ"ש, אלה מועדי ה' מקראי קודש, אשר תקראו אותם במועדים. אתם אנשי קודש למטה, תזמינו אותם החגים, חג"ת, במועדים, שאז תתקינו סעודה ושמחה, כי לכם ראוי, משום שאתם נקראים אנשי קודש, ויהיו כולם מזומנים בכל בחינות הקודש למעלה, מאו"א, ולמטה, ממלכות, ע"י ישראל, המקבלים ממלכות.

105. אלה מועדי ה'. מועדי ה', מה' הם המועדים, מז"א. שבו התקשרו מלמטה למעלה ומלמעלה למטה. כולם מתקשרים בו, וכולם

ואוכל ושותה בשעה שרוצה. ואין או"א צריכים להזמין אותו. דומה למלך, שהיה לו בן יחיד אהבת נפשו, נתן לו רַע שישמור אותו ויתחבר עימו. אמר המלך, נאה הוא להזמין הרעים של בני, ולהראות כבוד ואהבה שלי להם. הזמין אלו הרעים. אבל הבן, אין ראוי להזמין אותו, אלא שנכנס לאכול ולשתות בבית אביו בשעה שרוצה. כמ"ש, מי כמוך באלים ה', מי כמוך נאדר בקודש. נאדר בקודש, כבן שנתקן באבותיו, שז"א כבר עלה לאו"א ונעשה כמוהו, כמו בשבת. ואז הוא, נאדר בקודש, ולא מוזמן מקודש.

112. ששת ימים תיעשה מלאכה, וביום השביעי שבת שבתון. ששת ימים, כמ"ש, כי ששת ימים עשה ה' את השמיים ואת הארץ. ולא כתוב, בששת ימים. שכל יום עשה מלאכתו, ונקראים משום זה ימי מלאכה. ששת הימים העליונים, חג"ת נה"י, שמהם נפעלו כל מעשי בראשית, דבר יום ביומו, ביום א' חסד, בבי' גבורה, בגי' ת"ת, בד' נצח, בה' הוד, וביום ו' יסוד.

113. אם הם ו"ס חג"ת נה"י, למה נקראים ששת ימי חול, הרי הם ספירות קדושות דז"א? עתה מתנהג העולם ע"י שליחים שלהם, ע"י ו"ס חג"ת נה"י דמט"ט, שהוא מלאך, וע"כ נקראים ימי חול. כי מט"ט הוא חול.

114. משום שמותר לעשות בהם מלאכה, אינם נקראים קודש, אע"פ שהם חג"ת נה"י דז"א, ואותם שאינם נקראים קודש, נקראים חול. וע"כ התקינו בהבדלה, בין קודש לחול. קודש הוא דבר בפני עצמו ואינו מעורב בשום דבר, היות שהוא או"א עילאין, שכל שאר המדרגות באות ממנו. ע"כ ההבדלה היא, שימי חול הם למלאכה, וימי קודש לשמירה. ונמצאת השמירה בהם בימי חול, כשהם מזומנים מקודש, בשעה שמקבלים מאו"א עילאין האוירא דכ"א. כלומר, במועדים.

115. השמחה והשמירה שביום השבת הן למעלה על הכול. ומשום שהיום הזה מתעטר באו"א, שז"א ומלכות עולים ומלבישים את או"א עילאין. ומתוספת קדושה על קדושתם, מה שלא נמצא בשאר הימים, כי ז"א קודש מתעטר בקודש, שמלביש הקודש, או"א עילאין. ומוסיף קדושה על קדושתו. ומשום זה, היום הזה הוא שמחת עליונים ותחתונים, כולם שמחים בו, שממלא ברכות בכל העולמות, כל העולמות מיתקנים ממנו. ביום הזה מנוחת העליונים והתחתונים. ביום הזה מנוחת הרשעים בגיהנום.

במלאכה ולא בסחורה, ולא בשדות, אלא הזדמנו כולכם להיות בשמחה, כעין היום שלי. והתקינו עצמכם, לקבל האורח שהוא בפנים מאירים ובשמחה ובתשבה, התקינו לו סעודה מכובדת, כדי שיהיה מוזמן ממני בכל הצדדים, שיהנה מצידי ומצידיכם.

108. כך אמר הקב"ה לישראל: בני, בכל שאר הימים אתם עוסקים במלאכה ובסחורה, חוץ מאשר ביום הזה שלי. עתה אורח עליון ומכובד הזמנתי, ואתם תקבלו אותו בפנים מאירים, הזמינו אותו, התקינו לו סעודות עליונות, שולחנות ערוכים, כראוי ליום שלי. משום זה כתוב, אשר תקראו אותם במועדים.

109. בשעה שישראל למטה שמחים במועדים ומשבחים שבח להקב"ה, עורכים שולחנות, ומתקנים עצמם בבגדי כבוד, המלאכים העליונים שואלים, מה עסקם של ישראל בזה? אומר הקב"ה, אורח מכובד יש להם, היום הזה. שואלים המלאכים, האם אינו שלך, מאותו מקום שנקרא קודש? אומר להם, האם ישראל אינם קודש, הלוא הם נקראים קודש, להם ראוי להזמין אורח שלי. אחד, מצד שלי, שהרי הם דבקים בי. ואחד, מצד קודש, כמ"ש, קודש ישראל לה'. וכיוון שישראל נקראים קודש, הרי הוא האורח שלהם, משום שמוזמן מקודש, כמ"ש, מקראי קודש. פתחו כולם ואמרו, אשרי העם שככה לו.

110. שלושה הם המזומנים מקודש, ולא יותר: חג המצות, חג השבועות, חג הסוכות. האם שבת אינה מזומנת מקודש? לא. משני טעמים:

א. שהיא ודאי קודש לא פחות ממועדים, כמ"ש, ושמרתם את השבת, כי קודש היא לכם.
ב. שבת אינה מזומנת מקודש, כי הקודש ירושה שלה, כי השבת יורשת ירושת הקודש ואינה מזומנת. וע"כ כולם מזומנים מקודש, ומתקשרים בשבת, ומתעטרים בה. ובקודש הזה, היום השביעי מתעטר. וע"כ שבת אינה מזומנת מקודש.

כי השבת היא כשז"א והמלכות עולים לאו"א עילאין, ונעשים כמוהם. שאז הם קודש כאו"א עצמם. משא"כ המועדים אינם עולים לאו"א עילאין, אלא לישסו"ת, ומשם ממשיכים הקודש מאו"א עילאין. וכיוון שישסו"ת עצמם אינם נבחרים לקודש, ע"כ נחשבים רק למזומנים לקבל מקודש. ואינם קודש בעצמם.

111. השבת דומה לבן, הבא לבית אביו ואימו,

סעודה שלישית של שבת שבערב יו"ט

שבערב יו"ט, אין מבטלים סעודה שלישית מפני סעודת ליל יו"ט. מדובר כאן בבי' ימים של רה"ש הנוהג גם בארץ ישראל, או כלפי בני חוץ לארץ.

121. ביום הזה אסור הדיבור, שהדיבור בשבת לא יהיה כמו בחול, משום שהיום הזה, כל האמונה מתקשרת בו.

122. איך לא לתת סעודת המלך אל האורח, שלא לבטל סעודה שלישית מפני סעודת ליל יו"ט, שחל בערב שבת? הרי י"ד (14) בחודש ניסן, שחל בשבת, אנו מבטלים ומעלים סעודת המלך, סעודה שלישית, בשביל האורח, שהוא סעודת ליל פסח, אע"פ שיו"ט אינו האורח של שבת, אלא שחל ביום א'.

123. אם היו"ט הוא האורח של שבת, כלומר שחל בשבת, יכול לבטל סעודה שלישית ולהעלות אותה לסעודת ליל יו"ט שני. ואם אינו חל בשבת, אלא שמתחיל ביום א', אינו מבטל ומעלה סעודה שלישית בשביל סעודת ליל יו"ט, שיאכל לתיאבון. ולמה כשחל י"ד של ניסן בשבת, נדחית סעודת המלך, סעודה שלישית, מפני סעודת ליל פסח? שונה הוא פסח, שסעודה שלישית של שבת נדחית בו מכמה טעמים: משום מצות ומרורים, שאדם צריך להימצא בהם בתיאבון. ומשום חמץ בפסח, שהרי לא נמצא לחם חמץ משש שעות ולמעלה, ועריכת שולחן בלי לחם אין זו עריכת סעודה.

124. האם אפשר לצאת ידי סעודה שלישית ביין? ביין מותר, משום שמרעיב הלב, ואינו מקלקל תאוות האכילה. אבל רבי שמעון היה משתדל, שלא לבטל סעודת שבת, סעודה שלישית, ואפילו באלו ימי שבתות שנמצא בהם יו"ט. כי ביום הזה מתברך השדה של תפוחים קדושים, המלכות, ומתברכים העליונים והתחתונים, והיום הזה הוא קשר התורה.

125. כך היה עושה רבי שמעון, בזמן שהיה צריך לאכול סעודה שלישית של שבת, היה עורך שולחנו, ועסק במעשה מרכבה, והיה אומר, זוהי סעודת המלך, שיבוא לאכול אצלי. ומשום כך, שבת נמצאת חשובה בכל דבר יותר מכל הזמנים והחגים. ונקראת קודש, ולא מקרא קודש.

126. כל המועדים נקראים מקראי קודש. אבל יוצאים מזה רה"ש ויוה"כ, שלא נמצאת בהם שמחה, כי אלו הם דינים. אבל אלו שלושה, פסח שבועות סוכות, מזמנים מקודש, לשמחת הכול, להשתעשע בהם בהקב"ה. כמ"ש, ושמחתם לפני ה' אלקיכם. וכתוב, ושמחת לפני ה' אלקיך. וביום הזה של שבת, הוסר כל צער,

116. בדומה למלך, שעשה סעודה לבנו יחידו, והעטיר אותו בעטרה עליונה, והמלך הפקיד אותו על הכול. ביום הזה הוא שמחה לכל בני המדינה. שוטר אחד, שהתמנה על הדין של בני אדם, היו בידו אנשים שצריכים להרוג אותם, אנשים שצריכים להכות אותם. ומשום הכבוד הזה של שמחת המלך עזב הדינים שלו, ושמר את שמחת המלך, שלא יצער לשום אדם.

117. כך היום ההוא, שבת, הוא סעודת השמחה של המלך עם המלכה, ז"א ומלכות, והשמחה של או"א, עליו שמחים העליונים והתחתונים. בשמחת המלך הכול שמחים ואינם מצטערים בו. ע"כ כתוב, וקראת לשבת עונג. עונג שנמצא למעלה, במקום הקודש העליון, באו"א עילאין. כמ"ש, אז תתענג על ה', למעלה מז"א, כי עונג הוא למעלה מה', באו"א שלמעלה מז"א. והיום ההוא, שבת, שהוא סעודת השמחה של המלך, מתעטר בעטרה של עונג מאו"א עילאין. כמ"ש, וקראת לשבת עונג. מה שלא נמצא בשאר הימים.

118. ביום הזה שלוש סעודות צריכים בני המלך לזמן ולערוך השולחן, משום כבוד המלך. וכשמזדמן בו חג מגי' החגים, או רה"ש, לא יסדר האדם שני שולחנות בכל סעודה, אחד לשבת ואחד לאורח, ליו"ט, משום שכתוב, על שולחן המלך תמיד הוא אוכל, כי די שולחן המלך לאורח הבא אליו. וע"כ צריך האדם לערוך שולחן שלם למלך, ונותן ממנו לאורח.

119. סעודה שלישית של שבת, כשנקרה בה אורח, יו"ט, האם עוזבים אותה או אין עוזבים אותה? אם אוכלים סעודה שלישית, נמצא שהאורח, סעודת ליל יו"ט שני, נדחה משולחן המלך, כי מחמת הסעודה השלישית אינו יכול לאכול לתיאבון סעודת ליל יו"ט שני. ואם אין אוכלים סעודה שלישית, נמצא פגם בסעודת המלך, כי המלך, השבת, חסרה לו סעודה אחת.

120. בדומה למלך, שנקרה לו אורח, ולקח המאכל ממנו ונתן אל האורח. נמצא, אע"פ שהמלך אינו אוכל עימו, הוא אוכל ממאכל המלך, והמלך נותן לו לאכול. אף כאן, השבת מבטלת הסעודה השלישית, כדי שהאורח, שהוא ליל יו"ט שני, תהיה סעודתו לתיאבון. ונמצא שסעודת ליל יו"ט המאכל של המלך, של שבת, כי השבת דחתה סעודתה בשבילו, משום שהוא אורחו של המלך, משום שהיו"ט הראשון חל בשבת, וע"כ הוא האורח של שבת. משא"כ בשבת

המלך בעטרותיו, במוחין דג"ר. כמ"ש, צָאֲנָה ורָאִינָה בנות ציון במלך שלמה, בעטרה שעטרה לו אימו. בכל דבר צריך אדם להראות מעשה למטה, לעורר כנגדו השורש למעלה, כי לא נמצאת קדושה אלא ביין, כמ"ש, כי טובים דודין מיין, שפירושו, שהם טובים משום שהם יין. וכן, נזכרה דודין מיין. וע"כ הקידוש של שבת הוא על היין.

רוגז ודוחק מכל העולם, משום שהוא יום השמחה של המלך, שנשמות מתווספות בו לישראל, כעין עוה"ב.

127. זָכֹר את יום השבת לקדשו. זכור אותו על היין, משום שהיין שמחה של התורה, מוחין של הארת חכמה, המאירים בז"א, שנקרא תורה. ויינה של תורה, המוחין דז"א, הוא שמחת הכול. יין זה משמח את המלך, ז"א. ויין זה מעטר את

שני דמים, אחד של פסח ואחד של מילה

[תרי דמי חד דפסחא וחד דאתגזרו]

מילה, והיה נרשם על הפתח רושם האמונה. אחד מכאן ואחד מכאן ואחד ביניהם, ג' קווים, כמ"ש, ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף, כדי להראות אמונה.

מכת בכורות ומילה הן קרובות זו לזו. כי מכת בכורות באה ע"י שקו האמצעי עורר את המסך דחיריק, הממעט הג"ר דשמאל, ואז מתו כל בכורי מצרים, הנמשכים מג"ר אלו. כי הדינים דמסך דחיריק מיעטו הג"ר האלו. והוריד המדרגות שלמעלה, למטה. שמיעט השמאל מג"ר שלו והוריד אותו למטה לו"ק. הרי שהדינים דמסך דחיריק ביטלו הדינים דשמאל.

וכן עניין המילה, שהדינים דנוקבא מבטלים דינים דדכורא. ולפיכך עשו ישראל התעוררות של מטה בחצות לילה, ומלו את עצמם, כדי שקו האמצעי יבטל עם הדינים דנוקבא שבמסך דחיריק, את הג"ר דשמאל. ושני דמים היו, והיה נרשם על הפתח רושם האמונה. אחד מכאן ואחד מכאן ואחד ביניהם, לעורר פעולת קו האמצעי, שימעט הג"ר דשמאל, וייחד ב' הקווים. אשר בכוח המיעוט דקו שמאל, נהרגו בכורי מצרים, וע"י ייחוד ב' הקווים יצאו ישראל מגלות.

131. כתוב, בחודש הראשון בארבעה עשר לחודש, בין הערפ"ים, פֶּסַח לה'. שאז מבטלים חמץ ושאור, וישראל מסתלקים מרשות אחרת, ונעקרים ממנה, ומתאחדים במצה קשר קדוש. אחר שנימולו נכנסו במצה, עד לאחר מתן תורה, שעשו פריעה, והתגלה הרושם שלהם, ואז נתן להם קשר במקום עליון בקשר האמונה, במקום שכתוב, הנני ממטיר לכם לחם מן השמיים, מז"א.

כי ב' מצבים יש במלכות :

א. מטרים מיעוטה, שהייתה אז במצב שני המאורות הגדולים, שהייתה גדולה כז"א, ושניהם קיבלו מבינה, ז"א חסדים, והמלכות חכמה, ולא הייתה צריכה לקבל מז"א.
ב. אחר מיעוטה, שהקב"ה, קו האמצעי, במסך דחיריק שבו, אמר לה, לכי ומעטי את

128. כתוב, אני ישנה וליבי ער, קול דודי דופק, פתחי לי אחותי רעייתי יונתי תמתי. אמרה כנ"י, אני ישנה בגלות מצרים. כי הגלות הייתה מכוח שליטת השמאל על הימין, ומדינים דשמאל מסתלקים המוחין של המלכות, שזו שְׁיִנָּה. שהיו בניי בשעבוד הקשה. וליבי ער לשמור אותם שלא יכלו בגלות. קול דודי דופק, זה הקב"ה, שאמר, ואזכור את בריתי.

129. פתחי לי, פתח כחודו של מחט, ואני אפתח לך השערים העליונים. פתחי לי אחותי, כי הפתח להיכנס אליי הוא בד. שלא ייכנסו אליי בניי אלא בד. אם את לא תפתחי פתחך, הרי אני סגור, שלא ימצאו אותי. משום זה פתחי לי. וע"כ דוד, כשרצה להיכנס אל המלך, אמר, פתחו לי שערי צדק, אבוא בס אודה יה, זה השער לה'. שערי צדק, המלכות, הוא פתח להיכנס אל המלך. זה השער לה', למצוא אותו ולהידבק בו. וע"כ, פתחי לי אחותי רעייתי. כדי להזדווג עימך ולהיות בשלום עימך לעולמים.

ז"א מצד עצמו הוא בחסדים מכוסים מחכמה. והמלכות מצד עצמותה היא בחכמה בלי חסדים, ומכונה לילה, מפני שהחכמה אינה מאירה בלי חסדים. לפיכך אין שלמות השפע לגאולת ישראל, אלא ע"י זיווג ז"א ומלכות, כי אז נכללים החסדים דז"א בחכמה דמלכות, וישראל מקבלים שפע שלם מג"ר. אמנם כשמקבלים ממלכות בלבד, הרי הארת החכמה דקה מאוד להיותה בבחינת לילה, כל עוד שאינה מלובשת בחסדים. וכן אינם יכולים לקבל מז"א בלבד, כי כל עוד שהחסדים אינם נכללים מחכמה, הרי הם בבחינת ו"ק בלי ראש. שאין בהם השגה.

130. בשעה שהקב"ה היה הורג בכורי מצרים, כלומר כל אלו שהרג בחצות לילה, והוריד המדרגות שלמעלה, למטה. בה בשעה נכנסו ישראל בברית האות הקדוש, שנימולו והתחברו בכנ"י, והתאחדו בה. אז הראו אותו הדם על הפתח. ושני דמים היו, אחד של פסח ואחד של

שיש בה מקבלת מז"א, וע"כ השפע המושפע ממנה במצב הזה מכונה לחם מן השמיים, כי אינו שלה עצמה, אלא מקבלת מז"א, שנקרא שמיים. וכן נקרא השפע לחם חמץ או שאור, שיש בשפע זה אחיזה לקליפות, מחמת המיעוט השורה עליה מכוח המסך דחזה דז"א.

בליל פסח הייתה המלכות משפיעה לחם ממצב א' שבה, כי הייתה מטרם מיעוטה. וכל הקליפות הנאחזות במיעוט הירח, שנקראות חמץ ושאור, היו מתבטלות, כי התבטלה אחיזתן, שמחמת זה יצאו ישראל מרשות מצרים. שהתבטלו כל הקליפות וכוח השעבוד שלהן, והתאחדו בשפע הקדוש הנקרא מצה. ואחר שملו ופרעו נגלתה הרשימה, המוחין של מצב ב', שלאחר מיעוט המלכות, אשר הארתם רחבה וגדולה, ואינן עוד לחם עוני, אבל באים מז"א, כי אינה יכולה עוד לקבל מבינה, מחמת שהתמעטה. ואין השפע נחשב עוד לשפע המלכות, אלא נחשב ע"ש ז"א.

עצמך, שאז ירדה מתחת לחזה דז"א, ואינה ראויה עוד לקבל חכמה, אלא הכול מקבלת מז"א.

במצב א' השפע נקרא מצה או לחם עוני. השפע של מצב ב' נקרא לחם מן השמיים, או חמץ. במצב א' יש מעלה, שאין בה מיעוט, ויכולה לקבל חכמה, ומקבלת מאותו מדרגה שז"א מקבל, מבינה, ומשום זה גדולה כמוהו, כי הם במדרגה אחת תחת הבינה. אבל יש שם חיסרון גדול, כי בהיותה מקבלת מקו שמאל דבינה בלבד, יש בה חכמה בלי חסדים, שאין החכמה יכולה להאיר בלי התלבשות החסדים, ע"כ הארתה מצומצמת ודקה מאוד. וע"כ נקרא השפע, שיורד אז ממנה, בשם מצה או לחם עוני. במצב ב' המעלה היא, שמקבלת מז"א, שבו החסדים והחכמה כלולים יחד בקו האמצעי, והם מאירים בהרחבה גדולה. והחיסרון הוא, כי המיעוט שורה עליה מכוח המסך שבחזה דז"א, ואינה ראויה עוד לקבל אור מבינה, אלא כל מה

זיווג בליל פסח

בינה, וצריך אדם להראות עצמו בן חורין. כי מוחין דאמא עילאה נקרא חירות.

חידוש הלבנה מורה על מיעוט הירח, המלכות. שאז יש אחיזה לקליפות בה. וזה נמשך עד זמן הזיווג הגדול, שהמלכות מזדווגת עם השמש פב"פ, עד שלא ניכר מיעוט בה, שע"ז מורה שלמות הלבנה בליל ט"ו (15) לחודש, שאין בה פגם. בשעה שזיווג הלבנה נמצא באור השמש בשלמות, מתאספות כל הקליפות למקום אחד, ונחבאות, וקדושות המלך מתעוררות. אז כמ"ש, ליל שימורים הוא לה'. כלומר, שיש זיווג ז"א ומלכות בליל פסח, בתכלית השלמות, עד שאין בה מיעוט. שזה רק בשעה שהמלכות עולה לאמא עילאה, וז"א לאבא עילאה. ואין כזה בכל הימים הטובים, אפילו ביום. ולומדים זה מכוח שקראה התורה לליל ט"ו בניסן בשם ליל שימורים, זה מורה שהמלכות היא במילואה כמו הלבנה בליל ט"ו, והיא שמורה מכל הקליפות, מחמת הזיווג הגדול דזו"ן במקום או"א.

הזיווג הגדול דזו"ן בליל פסח, משום שציוותה התורה השבתת שאור ועשיית קורבן פסח ביום י"ד, שלא מצאנו כזה בשום ערב יו"ט. ע"כ משמע מזה, שהוא הכשרה לזיווג שבלילה. משום זה תיקון הכלה, המלכות, הוא ביום 14, שמכשירים ומתקנים את המלכות בהשבתת שאור ועשיית הפסח, משום שבלילה של חמישה עשר, בליל פסח, נמצא יישוב הבית, זיווג דזו"ן. ואין עוד זיווג עליון כזה, כמו בליל פסח בלבד, שמלכות עולה לאמא עילאה, וז"א לאבא עילאה.

132. ב"י"ד (14) לחודש, בלילה, בשעה שהזיווג של הלבנה, המלכות, נמצא בשלמות עם השמש, ז"א, הספירות התחתונות של הקליפות אינן נמצאות כל כך בעולם. כי בעת חידוש הלבנה, נמצאים מינים רעים ומתעוררים להתפשט בעולם, אבל בשעה שזיווג הלבנה נמצא באור השמש בשלמות, מתאספות כל הקליפות למקום אחד, ונחבאות, וקדושות המלך מתעוררות. אז כמ"ש, ליל שימורים הוא לה'. כי הזיווג הקדוש נמצא, והוא שמור בכל.

133. משום זה תיקון הכלה, המלכות, הוא ביום 14. ובלילה של 15 נמצא יישוב הבית, זיווג זו"ן. אוי לאלו שאינם מבני הבית, שאינם דבקים במלכות, בשעה שבאות להזדווג התורות יחד, תושב"כ, ז"א, ותשב"פ, מלכות. אוי לאלו שאינם נודעים להם. משום זה, ישראל הקדושים מתקנים לזו"ן בית, זיווג, כל היום ה-14. ועל ידיהם נכנסים המוחין הצריכים לזיווג זו"ן. וזו"ן שמחים ומזמרים שניהם. אשריהם ישראל בעוה"ז ובעוה"ב.

134. בלילה הזה מתעורר זיווג עליון קדוש. וכתוב, הוא הלילה הזה לה' שימורים לכל בני ישראל לדורותם. שימורים, זיווג הלבנה והשמש, מלכות וז"א. לכל בני ישראל לדורותם, שמכאן והלאה התאחדו והתקשרו ישראל, בקשר השם הקדוש, ויצאו מרשות אחרת. משום זה ביום י"ד (14) מתקנים את עצמם, ומבערים חמץ מביניהם, ונכנסים ברשות הקדושה. ואז מתעטרים חתן וכלה, ז"א ומלכות, בעטרות של אמא עילאה,

ארבע כוסות

משום שהוא שמחה למעלה ולמטה.

136. ארבע אלו, חו"ב תו"מ, קוראים להם ד' גאולות, משום שהמדרגה האחרונה הזו, מלכות, נקראת גואל, המלאך הגואל. ואינה נקראת גואל, אלא ע"י מדרגה אחרת עליונה, ת"ת, העומדת עליה ומאירה לה. ות"ת אינו מוציא אליה אור, אלא ב' מדרגות שעליו, חו"ב, שת"ת מקבל מהם. נמצא שארבע אלו, חו"ב תו"מ, הם ד' גאולות, להיותם נקשרים במלכות, הנקראת גואל.

135. אלו ארבע כוסות של הלילה ההוא, כנגד ד' גאולות: והוצאתי והצלתי וגאלתי ולקחתי. כיוון שהזיווג הקדוש נמצא בלילה ההוא בכל הצדדים, בין בחכמה ובין בחסדים, והזיווג הוא בארבעה קשרים, שהם ד' מדרגות, חו"ב תו"מ, שאינן נפרדות זו מזו כשזיווג זה נמצא. ואנו מתעוררים בשמחה שלהן, ושותים כנגדן ד' כוסות, משום שזכינו בהן, כי מי שאחוז בהארת הזיווג, זוכה בכל ד' מדרגות חו"ב תו"מ. וע"כ השתנה לילה זה מכל שאר הלילות, וצריכים לעשות ולייחד השם בכל, ולשמוח בלילה הזה,

הלל בימי פסח

ואע"פ שנמצאים כל שבעת הימים, חג"ת נהי"מ דז"א, בשבעה ימי פסח, אינם בגלוי, וישראל עוד לא נקשרו בהם כראוי, עד לאחר מתן תורה.

139. ע"כ שמחת הכול ושלמות ההלל הן בלילה הראשון של פסח, משום אותו החלק שישראל נקשרו בו. כיוון שבלילה ההוא נמצא הזיווג, וכל הקשר של המדרגות כולן שנגלו, נמצא מצד הזיווג, מצד התעוררות של מעלה, ולא מצד ישראל. וכשהזיווג דז"א נמצא במלכות, נמצאות ב' מדרגות חו"ב עומדות ג"כ עליה. וכשאלו נמצאות, הרי כל הגוף, כל קומת ז"א, נמצא עימהם. ואז הוא שלמות הכול ושמחת הכול, וההלל נשלם. כי אז התעטרה הלבנה, המלכות, בכל. אבל לא לאחר הלילה הראשון, שכל יום משבעת הימים חג"ת נהי"מ נמצא, וישראל עוד לא זכו בהם. הרי אין ההלל שלם, כמו בזמנים אחרים.

137. כתוב, שבעת ימים שאור לא יימצא בבתיכם. והשמחה היא כל השבעה. ולמה אינם אומרים הלל שלם כל שבעת הימים של פסח, כמו בסוכות, שאומרים שמונה ימים הלל בשלמות השמחה בכל יום ויום?

138. בפסח לא נקשרו ישראל בשלמות, כמו שנקשרו אח"כ. משום זה בלילה הראשון, שנמצא בו זיווג זו"ן, ושמחת הכול נמצאת, וישראל נקשרו בשמחה ההיא, אנו עושים שלמות וההלל שלם. אבל אח"כ, בכל ימי פסח, אע"פ שכל שבע המדרגות חג"ת נהי"מ מאירים בשבעה ימי הפסח, עד עתה עוד לא נקשרו בהם ישראל, ועוד לא עשו פריעה, שיתגלה בהם הרושם הקדוש, ולא קיבלו התורה, ולא נכנסו במדרגות חג"ת נהי"מ, שנכנסו אח"כ.

משום זה בסוכות נמצאת שלמות, אבל בפסח עוד לא זכו, ועוד לא נמצאת בהם השלמות.

למה אין שבעה ימים בשבועות

העליונים והתחתונים נמצא במקום שנקרא ישראל, ז"א. כי הוא נקשר במה שלמעלה, מחזה ולמעלה שלו, חסדים, ונקשר במה שלמטה, בנה"י, מחזה ולמטה שלו, שמשם השפעת החכמה, ונקשר בכני"י, המלכות, שבה גילוי החכמה. וע"כ, כיוון שמקשר אלו ג' המקומות, נקרא הכול אחד. ובמקום הזה נודעים האמונה, המלכות, והקשר השלם, נה"י, והייחוד העליון הקדוש, בג"ר.

142. וע"כ היום של שבועות, קו האמצעי, שכנגד ז"א, שנקרא ישראל, הוא קשר של האמונה וקשר הכול. וכתוב, עץ חיים היא למחזיקים בה. עץ חיים, ז"א, אילן, נקרא אחד.

140. בפסח שבעה ימים, ובסוכות שבעה ימים. שלמות השמחה של סוכות ביום אחר, בשמיני עפ"ת. ובשבועות, למה לא נמצאים בו שבעה ימים? הרי שבועות הוא זמן מתן תורה, החשוב מכל. פסח קו ימין, סוכות קו שמאל, שבועות קו האמצעי, הכולל בתוכו ב' הקווים. א"כ, יותר מאשר בהם, היה צריך להיות בו שבעה ימים.

141. כתוב, ומי כעמד כישראל גוי אחד בארץ. מהו השינוי, שכאן נקראים ישראל אחד, יותר מבמקום אחר? כיוון שבא כאן לפרש שבחם של ישראל, קרא להם אחד. כי בכל מקום השבח של ישראל הוא, אחד, משום שכל הקשר של

וביום הזה שבת של התורה, זמן מתן תורתנו, ולא יותר. כי תורה היא ז"א, קו האמצעי. ושבת של האמונה, מלכות. וקשר הכול, כלומר של הג"ר, כי כל אלו נקשרים בקו האמצעי.

144. שמחה ושירה עתידים ישראל לשבח להקב"ה, כאותו השבח שמשבחים ישראל בליל פסח. שכנ"י, לילה, מתקדשת בקדושת המלך, בזיווג הגדול, במקום או"א. כמ"ש, השיר יהיה לכם כליל התקדש חג, כאותו הזיווג שבלייל פסח.

משום שישראל שלמטה מתקשרים ומחזיקים בעה"ת, בז"א, ע"כ נקראים אחד. כי עץ חיים נקרא אחד, משום שהכול נקשר בו, והיום שלו, שבועות, אחד הוא ודאי, שהוא קשר הכול ואמצע הכול, כי הוא קו האמצעי.

143. כתוב, ועץ החיים בתוך הגן. כי ז"א, עה"ת, הוא בתוך, באמצע, כולל כל הצדדים, קו ימין וקו שמאל, ונקשר בהם. וע"כ, פסח וסוכות, שבועות באמצעם. כי פסח קו ימין וסוכות קו שמאל, ושבועות קו אמצעי. כי הוא אמצע הכול.

ספירת העומר וחג השבועות

היו עוסקים בהקרבתה ובתנופתה, תיקנו שהארה זו, חכמה בלי חסדים, לא תאיר אלא בתנופה, מלמטה למעלה. בזה קשרו את המלכות בקשר הראשון לז"א, קו אמצעי, המתקן את קו השמאל בדרך שלום עם הימין, שיאיר רק מלמטה למעלה. ואע"פ שנמצא דין, כי היא חכמה בלי חסדים, הדין נמצא בשלום, שנמצא בתיקון התנופה, להניף הארתה מלמטה למעלה, שהיא תיקון השלום של קו האמצעי, שע"י זה עושה שלום בין הקווים, שיתכללו זה בזה.

וע"כ נחשב בזה, שהדין כבר בשלום עם הימין. והקריבו שעורים, כי הוא הראשון לשאר התבואות, כי הארת השמאל היא התיקון הראשון של המלכות, משום שעיקר בניינה משמאל. אמר הקב"ה, אני נותן לכם מן במדבר, ממקום הנקרא שמיים, ואתם מקריבים לפניי שעורים, שתיקון המלכות במנחת שעורים צריך להיות מצידנו. ואז ישפיע הקב"ה לחם מן השמיים, הארת ז"א, הארת החסדים.

147. כתוב, זאת תורת הקנאות. חסר ו', אזהרה לנשות העולם, שלא יסטו תחת בעליהן. ואם לא, קמח שעורים מוכן להקרבה, ומדבר אחד נודע דבר אחר. אשרי חלקם של ישראל, כי כנ"י אינה משקרת במלך הקדוש לעולם. וכנ"י תמהה ואומרת, האם יכול להיות, אשר תסטה אישה תחת אישה. ומשום זה הדין של אישה סוטה, באה ממקומה. שכתוב בה, אשת חיל מי ימצא ורחוק מפנינים מְכָרָה. וכן, אשת חיל עטרת בעלה.

השכינה הקדושה, המלכות, הנקראת אשת חיל, אינה משקרת במלך הקדוש, שלא תסטה להתחבר באל אחר, הממשיך הארת החכמה מלמעלה למטה. אלא דבוקה בז"א בעלה, המתקן הארת חכמה מלמטה למעלה. והסוטה שלמטה, אשר תסטה תחת אישה, מעורר למעלה הקליפה שכנגד המלכות, הנקראת אשת זנונים, שסטתה מז"א והתדבקה באל אחר, הממשיך הארת השמאל מלמעלה למטה.

145. כתוב, אז ירננו עצי היער מלפני ה', כי בא לשפוט את הארץ. אשרי חלקם של אותם העוסקים בתורה יום ולילה, שיודעים דרכי הקב"ה, ומתאחדים בשמו. אוי לאלו שאינם עוסקים בתורה, שאין להם חלק בשם הקדוש, ואינם מתאחדים בו, לא בעוה"ז ולא בעוה"ב. מי שזוכה בתורה בעוה"ז, זוכה בה בעוה"ב.

146. בפסח הקריבו ישראל תבואת הארץ, העומר. תבואת הארץ, הארת המלכות הנקראת ארץ. והתעסקו בו, והתקשרו בקשר. ואע"פ שנמצא דין, הדין נמצא בשלום. והקריבו שעורים, כי הוא הראשון לשאר התבואות, כי האחיזה הראשונה, שישראל נאחזו בהקב"ה, כאן היא. אמר הקב"ה, אני נותן לכם מן במדבר, ממקום הנקרא שמיים, ז"א, כמ"ש, הנני ממטיר לכם לחם מן השמיים. ואתם מקריבים לפניי שעורים, המלכות.

אע"פ שבלייל פסח הייתה המלכות בזיווג פב"פ עם ז"א בתכלית הגדלות, הרי היה ע"י התעוררות של מעלה, כדי להוציא ישראל ממצרים. שדילג על הקץ, מחשש שייטמעו ישראל במצרים. ומשום זה לא היו המוחין האלו בני קיום. ואחר ליל פסח חזרה המלכות לקטנותה, כדי לבנות אותה בהתעוררות של מטה ע"י ישראל. ומתוך שהמלכות היא מקו שמאל, ע"כ מצווה ראשונה של הקרבת מנחת העומר, מנחת שעורים, ששעורים היא הארת המלכות מקו שמאל, מחכמה בלי חסדים, שהיא דינים, מאכל בהמות, הנמשכות משמאל.

אלא בעומר התנופה, שמניפים הארתה מלמטה למעלה, ואח"כ ע"י ספירת העומר ממשיכים אליה שבע ספירות חג"ת נהי"מ מז"א, שכל אחת כוללת שבע ספירות, שבוה משיגה קומה שווה לזיווג פב"פ ביום החמישים, בחג השבועות. שאז מקריבים מנחה שנייה, מנחת חיטים, מנחה חדשה. שכל מ"ט (49) ספירותיה התחדשו ע"י ז"א.

תבואת הארץ, הארת המלכות, שנקראת ארץ.

חג השבועות

149. וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה, שבע שבתות תמימות. כי לאחר שעברו שבע שבתות אלו, יבוא המלך הקדוש להזדווג בכניי, כי עיי מייט ספירות אלו דז"א נבנית כל קומתה והתורה ניתנה. ואז מתעטר המלך, ז"א, בייחוד השלם, ונמצא אחד למעלה ולמטה. וכשמתעורר המלך הקדוש והגיע הזמן של התורה, כל אלו האילנות המבפירים פירותיהם מעלים שירה. כי עיי הארת הזיווג הם מבכירים פירותיהם.

153. בשעה שהמלך הקדוש, ז"א, נמצא בעטרותיו, במוחין דג"ר, היא שמחת כניי, כי גם היא נמצאת באותם המוחין. וכשניתנה התורה, התעטרה כניי בעטרות עליונות. משום שקשר האמונה, המלכות, נקשר באילן, בז"א, הוא נקרא יום אחד. כמ"ש, והיה יום אחד הוא ייודע לה'. כי כניי היא יום אחד בקשר של מעלה, בייחוד ז"א. כי אין ז"א נקרא אחד, אלא כשהוא בייחוד עם המלכות.

154. הקשר למעלה, בז"א, הוא ראש, שהוא גלגלתא ומוחין, הגלגלתא הוא כתר, והמוחין הם חב"ד. קשר אחר, ב' זרועות, חו"ג, וגוף, ת"ת, שחג"ת נאחזים מכוח של ראש, שנמשכים מחב"ד שבראש. בג' קשרים של האבות, בחג"ת, ב' עמודים נו"ה, הנמשכים בשמן המשחה בבי מדרגות, ימין ושמאל, בבי נחלים, שחקים, לקבץ הזרע בתוכם, השפע של חג"ת וחב"ד, ולהוציא אותם במדרגה אחרת, בקו אמצעי, בפי האמה, היסוד. אילן, גוף שבאמצע, ת"ת, האוחז את כל אלו חב"ד חג"ת נה"י. וכולם מתקשרים בו, והוא בהם, ועייכ הכול אחד. וכשמזדווגת עימו המטרוניתא, מלכות, אז הוא אחד בשלמות.

155. כתוב, ביום השמיני עֲצַרְתָּ תהיה לכם. עצרת, המקום שבו הכול מתקשרים יחד, מלכות המקבלת מכל הספירות. עצרת פירושה קיבוץ. בכל הימים של סוכות היו ימי סעודה של ענפי האילן, שבעים שרים, הנמשכים מחיצוניותו דז"א, ועייכ הם שבעים פרים, שהקריבו בשבעת ימי סוכות. אחייכ בשמיני עצרת שמחת האילן, ז"א עצמו, ובשבילו הוא יום אחד עצרת, שמחת התורה, שמחת האילן, ז"א.

156. ועייכ אין חלק בשמיני עצרת, אלא להקב"ה ולכניי. משום זה, עצרת תהיה לכם, לכם ולא לאחר. כי בשעה שהמלך נמצא, הכול נמצא בו. ועייכ למדנו בעצרת על פירות האילן, שרומז על ז"א, שנקרא אילן, שהוא היום שלו. משום זה נקרא אחד, היות שהוא בזיווג עם המלכות.

157. כתוב, ממושבותיכם תביאו לחם תנופה

ובשעה שלוקטים הפירות, הם פותחים ואומרים, ה' בשמיים הכין כיסאו ומלכותו בכל מְשָׁלָה. שהכיסא, המלכות, נבנית והוכנה בשמיים, ז"א, במייט ספירות שלו, ואז מושלת המלכות בכל. וכן אומרים, ה' בשמיים חסדך, שמוז"א נמשכים החסדים למלכות. וכתוב, וכל עצי השדה ימחאו כף. הארות המלכות, הנקראת שדה, ימחאו כף. ועל הזיווג הזה כתוב, אז ירננו עצי היער מלפני ה'.

150. מזמור שירו לה' שיר חדש. שיר חדש, שהאילנות אומרים בלקיטת הפירות. משום זה כתוב, וביום הביכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה'. שם, בקורבן העומר, מנחת קְנָאוֹת, מנחת שעורים. כאן, מנחה חדשה, כי חידוש הכלה כאן, כי המלכות נבנית מחדש מספירותיו של ז"א, שהוא קשר הכלה למעלה ולמטה, מחזה ולמעלה ומחזה ולמטה דז"א, קשר האמונה. ועייכ יעקב השלם, ז"א, התעטר בעטרותיו, והתורה ניתנה.

151. וכשהגיעו הביכורים אל הכוהן, היה צריך האדם לומר ולפרש הדברים, על אותו אילן שבארץ, הנשלם כעין של מעלה, ז"א, ביי"ב (12) תחומים, יי"ב גבולי אלכסון, שהם חו"ג תו"מ שבכל אחד ג' קווים. ובע' (70) ענפים של השם עיי"ב (72), שהם ע' סנהדרין ובי' עדים. ושלבן הארמי רצה לאבד אותן, שהעולם נפגם בגללו, והקב"ה הציל העולם והתעטר בבניו, בנשמות ישראל. כי באילן, בז"א, תלוי כל קשר האמונה, המלכות. ועייכ נקראת אז המלכות מנחה חדשה, משום ששמחת העליונים והתחתונים היא, ושמחת הלבנה, המלכות, ובכל זמן חידוש הלבנה, המלכות, הוא קשר האמונה בז"א, ושמחה שלה.

152. בדומה למלך שהיו לו בנים ובת אחת. התקין סעודה לכל הבנים והבת לא נמצאת על השולחן. כשבאה, אמרה למלך, אדוני, את כל אחיי הזמנת, ונתת לכל אחד מנות, ולי לא נתת חלק ביניהם. אמר לה, חייך בתי, המנה שלך

חיל, מרחיקה עצמה מבין ישראל, שאינה יכולה לעמוד על קורבן השעורים, כי הוא מעורר עליה הדינים. אשת חיל, המלכות, מקרבת עצמה להתקרב אל הכוהן הגדול, ז"א, שמקבלת התיקון שלו להאיר מלמטה למעלה. היא טהורה, ומוסיפה כוח ואהבה לבעלה, ז"א.

אשת זנונים בורחת מהמקדש, שלא להתקרב אליו, כי אם אשת הזנונים הייתה מתקרבת אל אשת החיל, באותו זמן שאשת החיל בודקת את עצמה במים של סוטה, הייתה אובדת מהעולם, כי הייתה נופלת עליה הקללה שבכתוב, וצבתה בטנה ונפלה ירכה. מחמת שסתתה תחת אישה, להמשיך הארת השמאל מלמעלה למטה. וע"כ אינה רוצה להתקרב למקדש, ובורחת ממנו, ונשארים ישראל זכאים, בלי עירוב אחר לאמונה, למלכות. כי העירוב האחר, שהוא אשת זנונים, כבר ברחו.

161. שתי אחיות, אשת חיל ואשת זנונים. כאשר מריחה זו בפיה של זו, במי סוטה של הבדיקה שלה, שבמעיה, צבתה בטנה ונפלה ירכה של אשת זנונים. ואע"פ שאשת זנונים עצמה לא נבדקה, אלא רק התקרבה אל אשת חיל שנבדקה, שזו מנחת השעורים, רובצות עליה כל הקללות, כמו ששתתה בעצמה. כי בדיקת אשת החיל היא סם המוות לאשת זנונים. וזו העצה שנתן הקב"ה לבניו, להקריב קורבן מנחת שעורים בשביל אשת חיל, שזו הבדיקה, כמו מי סוטה, כדי שתברח מפניה אשת זנונים, ויישארו ישראל בלי עירוב אחר. אשריהם בעוה"ז ובעוה"ב.

שתיים שני עשרונים, סולת תהיינה חמץ תיאפינה. מה השינוי שמביאים חמץ? משום שהכול אחוזים באילן, בז"א, בהיותו בשלמות בחג השבועות, כי באילן נאחזים ענפים ועלים, שהם קליפות ודינים מרובים בכל הצדדים, שהוא ממתיק אותם. כי האילן הזה מכפר על יצה"ר, שבמקום דירתו באדם. וע"כ מביאים ביום הזה חמץ, הרומז, שאע"פ שנאחזות בו קליפות, עכ"ז נמתקות ואין חשש אחיזה.

158. מהאילן, ז"א, ניזונים כל שאר אילנות למטה, המדרגות שבמלכות ובבי"ע. והוא מושרש על נהר עמוק, הנמשך ויוצא ומימיו אינם פוסקים לעולם, בינה. כמ"ש, והיה כעץ שתול על מים, ועל יובל ישלח שורשיו. יובל הוא בינה. ע"כ נקראת התורה, שהיא ז"א, עה"ח, כמ"ש, עץ חיים היא למחזיקים בה, ותומכיה מאושר. עץ חיים היא, כי החיים נמשכים מבינה. ותומכיה מאושר, רומז על הבינה, הנקראת אשר.

159. והניף את העומר לפני ה'. מצווה להקריב קורבן העומר. קורבן זה כולו בדבקות למעלה ולמטה, שהמטרוניתא ובניה, המלכות וישראל למטה, הולכים יחד. קורבן זה הוא לתיקון המלכות למעלה, ולישראל למטה. עומר זה מקריבים ישראל בטהרה, קורבן משעורים, קורבן ונקרב להביא אהבה בין אישה ובעלה, כי קורבן זה מתקן הארת החכמה שבמלכות, להאיר מלמטה למעלה, כמ"ש, והניף את העומר, שבזה מתקשרת המלכות בתיקון ז"א בעלה.

160. אשת זנונים, הקליפה שלעומת אשת

ספירת העומר

להיטהר במים של הנהר, בינה, שאורותיה נקראים מים חיים. ומהנהר יוצאים שבע שבתות, שבע ספירות חג"ת נהי"מ, שבכל אחת מהן שבע ספירות חג"ת נהי"ם, שהן מ"ט ספירות, מ"ט שערי בינה. וע"כ שבע שבתות צריכים לספור, כדי לזכות בז"א בחג השבועות ולקבל התורה, כמו אישה בליל טהרתה להשתמש בבעלה.

165. כתוב, ובקדת הטל על המחנה לילה. על המחנה, משום שהטל, השפע, יורד מנקודה, חכמה, על מ"ט הימים שבבינה, הנקראים מחנה, והבינה מתחברת עימם במלך הקדוש, ז"א. הטל הזה ירד כשהתקרב ישראל להר סיני, בשבועות, אז ירד טל בשלמות וטיהר את ישראל, ונפסקה הזוהמה מהם, זוהמת הנחש שהטיל בחוה בחטא של עצה"ד. והתחברו במלך ובכנ"י, וקיבלו התורה.

162. וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה, שבע שבתות תמימות תהיינה. ישראל היו במצרים ברשות אחרת, אחוזים בטומאה, כאישה שיושבת בימי טומאתה. אחר שנימולו, נכנסו בחלק הקדוש, שנקרא ברית, המלכות. כיוון שנאחזו בה, נפסקה הטומאה מהם, כאישה שנפסקו דמי טומאתה. אז כתוב, וספרה לה שבעת ימים. אף כאן, כיוון שבאו בחלק הקדוש, בברית, נפסקה הטומאה מהם, ואמר הקב"ה, מכאן והלאה, חשבון לטהרה.

163. וספרתם לכם ממחרת השבת. לכם, לעצמכם. כדי להיטהר במים העליונים הקדושים, בהארת הבינה, ע"י ספירת העומר, ואח"כ, בשבועות, יבואו ויתחברו במלך, ז"א, ויקבלו תורתו.

164. באישה נידה כתוב, וספרה שבעת ימים. למה צריכים כאן שבע שבתות? כדי לזכות

תמימות, לזכות לטהרה זו, אינו נקרא טהור, ואינו בכלל טהור, ואינו שווה שיהיה לו חלק בתורה. ומי שמגיע טהור לשבועות, והחשבון לא אובד ממנו, כשמגיע ללילה של שבועות, הוא צריך לעסוק בתורה ולהתחבר בה, ולשמור הטהרה העליונה שמגיעה עליו בלילה ההוא, ונטהר.

ובזמן ההוא כל הנחלים הולכים אל הים לטהר ולרחוץ. כל שפע הספירות דז"א, הולכים אל המלכות, אל הים, והמלכות משיגה קומה שווה פב"פ עם ז"א. והכול נקשרו והתחברו במלך הקדוש, ז"א, קו האמצעי, אשר חג השבועות הוא בחינתו.

166. כל אדם שלא ספר חשבון שבע שבתות

ליל שבועות

באה לטהר המטרוניתא, ואלו הנמצאים אצלה, החברים העוסקים בתיקוניה.

171. בדומה למלך, שהיה לו בן יחיד, בא לזווג אותו במטרוניתא עליונה. אימו כל אותו הלילה נכנסה לבתי האוצרות והוציאה עטרה עליונה, שמסביב לה שבעים אבני יקר, ועיטרה אותו. הוציאה לבושים של משי, והלבישה אותו, ותיקנה אותו בתיקוני מלכים.

172. אח"כ נכנסה אימו לבית הכלה, וראתה עלמות שמתקנות עטרות ולבושים ותכשיטים לתקן אותה. אמרה להם, הרי תיקנתי בית טבילה במקום שבו מים נובעים, וכל הריחות והבשמים סביב אלו המים, לטהר את הכלה שלי. תבוא הכלה, המטרוניתא של בני, ועלמותיה, ויטהרו עצמן במקום ההוא, שתיקנתי בית טבילה של מים חיים אשר עימי. אח"כ, התקנה אותה בתכשיטיה, הלבשנה אותה בלבושיה, והעטרנה אותה בעטרותיה. מחר כשיבוא בני להזדווג במטרוניתא, יתקין היכל לכולם, ויימצא משכנו עימכם יחד.

173. כעין זה, כך המלך הקדוש, והמטרוניתא, המלכות, והחברים, וכן אמא עילאה, בינה, המתקנת הכול. נמצא שהמלך העליון, ז"א, והמטרוניתא, והחברים, משכנם יחד, ואינם נפרדים לעולם. כמ"ש, ה' מי יגור באוהלך מי ישכון בהר קודשך, הולך תמים ופועל צדק. אלו הם המתקנים את המטרוניתא בתכשיטיה ובלבושיה ובעטרותיה. וכל אחד נקרא פועל צדק. כי המלכות נקראת צדק.

167. התורה שצריך לעסוק בלילה של שבועות, היא תשבע"פ, המלכות, כדי שייטהרו יחד, המלכות וישראל בניה, ממעין של הנחל העמוק, מבינה. ואח"כ ביום השבועות, תושב"כ, ז"א, יתחבר במלכות, ויימצאו יחד בזיווג אחד, למעלה. אז מכריזים עליו ואומרים, ואני זאת בריתי אותם אמר ה'.

168. וע"כ החסידים הראשונים לא היו ישנים בלילה הזה, והיו עוסקים בתורה, ואמרו, נבוא לנחול ירושה קדושה לנו ולבנינו בבי' עולמות. ובלילה ההוא כנ"י מתעטרת עליהם, ובאה להזדווג במלך, ושניהם מתעטרים על ראשיהם של אלו שזכו לזה.

169. בשעה שמתאספים החברים בלילה הזה, באים לתקן תכשיטי כלה, להמשיך מוחין למלכות, כדי שתימצא מחר בתכשיטיה, במוחין, ובתיקוניה, אצל המלך כראוי. אשרי חלקם של החברים, כשישאל המלך מהמלכה, מי תיקן תכשיטיה, והאיר עטרותיה, ושם תיקונה. ואין בעולם מי שידע לתקן תיקוני כלה אלא החברים, אשרי חלקם בעוה"ז ובעוה"ב.

170. החברים מתקנים בלילה הזה תכשיטים כללה, למלכות, ומעטרים אותה בעטרות אל המלך. ומי מתקן את המלך, ז"א, בלילה הזה, שיימצא עם הכלה, להזדווג עם המטרוניתא, המלכות? זהו הנהר הקדוש, העמוק מכל הנהרות, אמא עילאה, בינה, המתקנת את ז"א. כמ"ש, צָאֲנָה ורָאֲיָנָה בנות ציון במלך שלמה, בעטרה שעטרה לו אימו ביום חתונתו. ולאחר שבינה התקנה את המלך ועיטרה אותו, היא

ספירת העומר וחג השבועות

175. בדומה לאישה שיוצאת מטומאתה. וכיוון שיצאה, משם והלאה ספרה לה שבעת ימים. אף כאן, ישראל, כשיצאו ממצרים, יצאו מהטומאה, ועשו פסח, לאכול על השולחן, המלכות, של אביהם. משם והלאה יעשו חשבון לקרב אישה לבעלה, שתתחבר עימו. ואלו הם חמישים ימים של טהרה, לבוא לעוה"ב, בינה,

174. וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה, שבע שבתות תמימות תהיינה. מצווה לספור ספירת העומר, כי ישראל, אע"פ שנטהרו לעשות הפסח ויצאו מטומאתם, עוד לא היו שלמים וטהורים כראוי, וע"כ אין הלל שלם בימי פסח, כי עד עתה עוד לא נשלמו כראוי.

העליון דישסו"ת. וע"כ נחשב כל החצי העליון דישסו"ת לשער החמישים.

ב. ואלו חמישים יום, מ"ט (49) יום הם, כלל הפנים של התורה. כי יש בתורה מ"ט פנים טהורים. כי ביום החמישים הוא התורה ממש. כי מחזה ולמעלה דישסו"ת נחשב לג"ר, י"ה. מחזה ולמטה נחשב לז"ת דישסו"ת, ו"ה. כיוון שז"א מלביש רק מחזה ולמטה דישסו"ת, אין לו אלא ז"ת, חג"ת נהי"מ דישסו"ת, חסר ג"ר, ע"כ יש בו אחיזה לקליפות, מכוח הפרסא דישסו"ת. לכן יש בתורה, בז"א, מ"ט פנים טהורים ומ"ט פנים טמאים, זה לעומת זה. אבל השער החמישים, ת"ת דישסו"ת, או כל חצי פרצוף שמחזה ולמעלה, שם עצם התורה, שאין כנגדה שום קליפה, ואין בה אחיזה לדינים ולקליפות, ושם עצם שורשו של ז"א, שנקרא תורה. כי הוא הדעת דישסו"ת.

ואלו הם חמישים יום שבהם שמיטה ויובל. כי ז"ת דישסו"ת, הן שמיטה, מחמת עליית המלכות לפרסא דישסו"ת שמחזה ולמטה, וע"כ אין נחשבת שם בינה, יובל, וע"כ הן שבע שמיטות שהם מ"ט יום. ורק שער החמישים שלמעלה מפרסא הוא יובל, שנת החמישים.

ג. ויש לספור חמישים יום ולא רק מ"ט. כי השער החמישים נסתר ואין בו השגה, מטעם המלכות שעלתה לפרסא, שאין ז"א יכול לקבל מת"ת דישסו"ת שמחזה ולמעלה. ואי אפשר שיתגלה לגמרי, מחמת שהעולם, המלכות, נסמכת שם בפרסא, כי מקבלת ע"י עלייתה לשם, את המיתוק של הבינה, מדה"ר. כי ת"ת היא בינה דגוף, ולולא זה לא היה העולם מתקיים.

והנסתר, השער החמישים, מתגלה מצד אחד, ומצד אחד עודו מתכסה, כי לא יוכל להתגלות כולו עד גמיה"ת, שאז כאשר תתקן המלכות דצ"א, ותוכל לקבל אור העליון, אז לא יהיה צורך עוד במיתוק המלכות בבינה, בענין הפרסא, והפרסא, המכסה את השער החמישים, תתבטל כולה. ואז תהיה השגה שלמה לכל אחד בשער החמישים. אבל מטרם זה הוא נפתח רק בדרך עליות המדרגות. וגם בזה יש בי בחינות:

א. בימי שלמה, שהיו זו"ן בקביעות במקום או"א עילאין.

ב. בכל שאר הדורות, שזו"ן הם מחזה ולמטה דישסו"ת בקביעות.

ד. אע"פ שיש עליות המדרגות בשבתות, במועדים, ובעת התפילה, עכ"ז עמידות הפרצופים בקביעותם לא משתנות. בקביעות ז"א מלביש מחזה ולמטה דישסו"ת, וע"כ יש לז"א בקביעות רק ו"ק, ז"ת בחוסר ג"ר. אלא מעליות המדרגות יכול ז"א לעלות עד הראש דא"א, ג' ומטעם זה השער החמישים, הוא ת"ת דישסו"ת, הנעשה כתר לז"א, הפרסא שבחזה. ואפשר לומר שהוא חצי עד החזה, י"ה דישסו"ת שלמעלה מפרסא, פרצוף שלם, חב"ד וחוי"ג וחצי ת"ת. כי בעת שיתבטלו הדינים דפרסא, ויפתח שער החמישים, אז תהיה לז"א אחיזה בכל החצי

שיש לה חמישים שערים, ולקבל התורה ולקרב אישה לבעלה, לחבר המלכות עם ז"א.

176. ומשום שאלו הימים הם ימים של עולם הזכר, ז"א, נמסרה הספירה לגברים בלבד. וע"כ הספירה בעמידה, אבל דברי עולם התחתון, מלכות, בישיבה. וזו התפילה שבעמידה, שמונה עשרה. והתפילה שבישיבה, מברכת יוצר אור עד שמונה עשרה.

177. ואלו חמישים יום, מ"ט (49) יום הם, כלל הפנים של התורה. כי יש בתורה מ"ט פנים טהורים. כי ביום החמישים הוא התורה ממש. ואלו הם חמישים יום שבהם שמיטה ויובל, שבע שמיטות ויובל אחד. איך יש כאן חמישים? והלוא הם מ"ט, שאין אנו סופרים יום החמישים. אלא אחד נסתר, והעולם נסמך עליו, וביום החמישים, בשבועות, מתגלה הנסתר ומתכסה בו. כמלך הבא לבית ידידו, ונמצא שם.

ביאור הדברים:

א. ז"א נקרא תורה. שורשו מג"ר, חב"ד דישסו"ת, שהם בינה. כי עלה לשם בקו האמצעי, הנקרא דעת, והכריע בין ב' הקווים חוי"ב דישסו"ת, ונשאר שם. ואח"כ נמשכים ג' קווים אלו מג"ר דישסו"ת לז"א שלמטה. ת"ת ונהי"י דישסו"ת, ז"ת דישסו"ת, מתלבשים בז"א, ומוציאים בו ע"ס: מחצי ת"ת דישסו"ת נמשך הכתר דז"א ומנהי"י דישסו"ת נמשכות ט"ת חב"ד חג"ת נהי"י דז"א.

שאע"פ שעצם שורשו דז"א הוא בדעת של ג"ר דישסו"ת, עכ"ז אין לו חלק מחזה ולמעלה דישסו"ת, משום שהפרסא שבחזה דישסו"ת מפסיקה ביניהם, כי הדינים בפרסא בעליית המלכות לשם, והם פועלים מפרסא ולמטה, אבל לא מפרסא ולמעלה, כי אין דינים ועוביות יכולים להתעלות למעלה ממקום מציאותם.

ונמצא הפרש גדול מאוד בין למעלה מפרסא דישסו"ת, שאין שם אחיזה לדינים כלל, ובין למטה מפרסא דישסו"ת, שכבר יש שם אחיזה לדינים. וכיוון שז"א למטה מפרסא דישסו"ת יש בו אחיזה לדינים, ואינו יכול לקבל מהשפע שלמעלה מפרסא, הטהור מכל דין, שפרסא בחזה דישסו"ת מצמצמת ז"א שלא יוכל לקבל מחצי פרצוף דישסו"ת העליון. ופרסא דישסו"ת הוא השער החמישים דבינה, שאפילו משה לא השיג אותו. כי משה הוא ז"א וגם ז"א אינו משיג אותו.

ומטעם זה השער החמישים, הוא ת"ת דישסו"ת, הנעשה כתר לז"א, הפרסא שבחזה. ואפשר לומר שהוא חצי עד החזה, י"ה דישסו"ת שלמעלה מפרסא, פרצוף שלם, חב"ד וחוי"ג וחצי ת"ת. כי בעת שיתבטלו הדינים דפרסא, ויפתח שער החמישים, אז תהיה לז"א אחיזה בכל החצי

השלישית, ששם שולטת הפרסא, והשער החמישים לא מתגלה אלא מתכסה. ע"כ נבחן שהארה זו של כללות או"א וישסו"ת המגלים השער החמישים, מגיעה רק לכתר ז"א, לחצי ת"ת דישסו"ת שמחזה ולמטה. שלהיותו חלק מספירות דישסו"ת הוא מקבל מיססו"ת שבאו"א, אבל נה"י דישסו"ת, המלובשים בז"א ומתערבים בכלים דז"א, אינם יכולים לקבל מהארת הגילוי של השער החמישים, מחמת שפרטיות דישסו"ת נחשבת במקום עתיק.

עליית ישסו"ת לסי"ג אינה עלייה גמורה, אלא כמו מלך, שבא לזמן מועט לבית ידו, ונמצא שם. כן ישסו"ת באים לזמן הזיווג בהתכללות או"א, אבל סופם לחזור למקום עתיק. וע"כ אין גילוי השער החמישים מגלה כל חצי הפרצוף של מחזה ולמעלה דישסו"ת, אלא רק הת"ת שלו, כתר דז"א, מקבל הגילוי, ולא הז"ת, נה"י דישסו"ת, היות שהן מלובשות ומעורבות בכלים דז"א.

ז. וזה נוהג בכל הדורות, חוץ מדורו של שלמה, שאז הייתה המלכות בכל מילואה בקביעות. כי ז"א ומלכות נקבעו אז להלביש מחזה ולמטה דאו"א בקביעות, מחמת שישסו"ת ואו"א נעשו בקביעות לפרצוף אחד. באופן שבעת שז"א עלה לא"א, עלו ישסו"ת ואו"א לטעמים דסי"ג, שלא היה אז שום הפרש בין ישסו"ת לאו"א. וע"כ נגלה השער החמישים בשלמות. וגם י"ה שמחזה ולמעלה דישסו"ת, נגלו לז"ת שלהם, המלובשים בתוך ז"א.

כיוון שבא שלמה, עשה מהם פרט, כמ"ש, שבעת ימים ושבעת ימים, ארבעה עשר יום. שהשער החמישים האיר בשלמות פעמיים שבעת ימים, שהם שבע בחינות של י"ה, ושבע בחינות של ו"ה שהם למטה מחזה. אדם אחר לא צריך לעשות מהם פרט חוץ משלמה, משום שאלו שבעה ימים שלמה, אינם מאירים בשלמות משבעה ימים שלמעלה, עד שבא שלמה. כי שבע בחינות של י"ה אינן מאירות למטה מחזה דישסו"ת במקום ו"ה, וע"כ אין כאן אלא שבעה ימים בלבד. ועכ"ז אפילו בימי שלמה לא נחשב בשלמות גמורה, כיוון שעכ"פ צריכים לעלות המדרגות. והגילוי האמיתי השלם של השער החמישים יהיה בגמה"ת.

178. המצווה שלאחר זו, היא לעשות חג שבועות. ונקרא שבועות, משום שנכנסו ישראל לחמישים יום, שהם שבעה שבועות. שהיום החמישים לבדו כלול משבעה שבועות. כי היום החמישים הוא השער החמישים, י"ה דישסו"ת, שיש בו שבע ספירות חכמה, בינה, ימין דדעת, שמאל דדעת, חסד, גבורה, שליש ת"ת עד החזה, שהוא ביחד עם המלכות שבחזה. ובקורבן

מדרגות ממעל לו. ועכ"ז גם אז נשאר מלביש מחזה ולמטה דישסו"ת, כמו בקביעות, משום שגם הפרצופים שממעל לו עלו ג' מדרגות, כמו ז"א. כשעלה ז"א לישסו"ת שמחזה ולמעלה, עלו מקודם לכן ישסו"ת לאו"א. ואו"א לא"א וכדומה עד"ז. ונמצא אע"פ שז"א עלה לישסו"ת הוא מלביש רק מחזה ולמטה שלהם, מפני שמחזה ולמעלה שלהם עלו לאו"א.

וכן כשז"א עלה לאו"א עילאין, נמצא בהכרח שמקודם עלו ישסו"ת לא"א, ואו"א לעתיק. באופן שאע"פ שז"א עלה למקום או"א, מלביש רק מחזה ולמטה דישסו"ת, כי מחזה ולמעלה דישסו"ת כבר הם במקום א"א.

וכן כשז"א עלה לא"א, מלביש רק מחזה ולמטה דישסו"ת, כי בהכרח כבר עלו מחזה ולמעלה דישסו"ת למקום עתיק. ואו"א למקום הטעמים דסי"ג דא"ק. ונמצא שאע"פ שז"א עלה לראש א"א, עודו מלביש מחזה ולמטה דישסו"ת, כמו בקביעות.

ה. ביום השבועות עולה ז"א עד מקום הראש דא"א, אשר מקודם לכן עולים ישסו"ת למקום עתיק, ואו"א למקום הטעמים דסי"ג דא"ק. כי הנקודות דסי"ג מלובשות בעתיק. ואז נבחנות בישסו"ת ב' בחינות :

- א. גם הם עלו לסי"ג דא"ק יחד עם או"א, כי בעת הזיווג נמצאים או"א וישסו"ת במדרגה אחת,
- ב. הם במקום עתיק. כי שם המדרגה השלישית שלהם.

וההפרש ביניהן רב מאוד. כי מהבחינה הראשונה, שישסו"ת נכללים באו"א, נמצא גם ישסו"ת בטעמים דסי"ג, שאין שם פרסא, כי בתחילה בנקודות דסי"ג, נמצאים ישסו"ת בביטול פרסא, גילוי השער החמישים, כמו בגמה"ת, כי התחתון העולה לעליון נעשה כמוהו. ומהבחינה השנייה, שישסו"ת נמצאים רק במקום עתיק, הרי הפרסא עוד שולטת בהם, והשער החמישים עודו מתכסה, וז"א לא יכול לקבל מחזה ולמעלה דישסו"ת.

ו. וביום החמישים, בשבועות, מתגלה הנסתה ומתכסה בו. מצד אחד מתגלה השער החמישים, היום החמישים, כי אז עולה ז"א לא"א, ואו"א הכוללים ישסו"ת, עלו לטעמים דסי"ג, ששם אין פרסא, ושווים לביטול הפרסא, כמו בגמה"ת. וז"א יכול לקבל מלמעלה מחזה דישסו"ת י"ה שבו. כי שם אין הבדל מלמטה מפרסא אל למעלה מפרסא, כי אין שם פרסא מבדילה. הרי שביום החמישים, בשבועות, מתגלה השער החמישים.

אמנם מצד שני, ע"פ סדר העלייה, נבחן שישסו"ת במקום עתיק, כי שם המדרגה

שע"כ לא כתוב בו חטאת כבשאר המועדים, כלומר שכאן לא כתוב, שעיר עיזים אחד לחטאת, משום שבחטאת יש חלק לחיצוניים. וכאן כבר התבטלו, ואין צריכים לתת להם חלק, ואז מתקבצים כל האורות לאשת חיל, למלכות, האורות דשבעה שבועות. ומשום זה נקרא עצרת.

העומר, שהוא מנחת שעורים, התבטל יצה"ר, אשת זנונים, שבורחת מפני אשת חיל. וכשאשת זנונים אינה קרבה שם לאשת חיל, מתדבקים ישראל בהקב"ה בשבעה שבועות, ומתבטל יצה"ר מלמעלה ומלמטה, שאין לו אחיזה בז"א ובמלכות. **179.** וע"כ נקרא עצרת, שיש בו ביטול יצה"ר,

חג השבועות

מלכות עולה ומלבישה את הבינה, והן מחוברות יחד, והכול ביחד נקרא שבת. וזהו, שתי הלחם.

183. המצווה שלאחר זו, היא להסדיר לחם ולבונה, להקריב עומר. כמ"ש, ועשיתם ביום הניפכם את העומר כבש תמים בן שנתו לעולה לה', ומנחתו שני עשרונים סולת בלולה בשמן. וכן בשבועות להקריב שתי הלחם. וכך בכל הימים הטובים להקריב קורבן מוסף. כי ודאי בכל יום של המועדים, צריכים להקריב קורבן של יום, כמו בימות החול, וצריכים להקריב עליו תוספת שיש לו, תוספת האור שיש באותו החג. כמו תוספת כתובה ומתנות שנותן החתן לכלה, כן שבת המלכה, מלכות, שהיא כלה בשבתות ובכל הימים הטובים, צריכה תוספת, שהם קורבנות המוספים, ומתנות, שהן מתנות כהונה.

184. ובשבועות, שהוא מתן תורה, שניתנו שני לוחות התורה, שהם בינה ומלכות, מצד עה"ח, ז"א, צריך להקריב אצלם שתי הלחם, שהן בינה ומלכות, שתי אותיות ה' שבשם הוי"ה, כי הן לחם של תורה, של ז"א, שכתוב בה, לכו לחמו בלחמי. והן שתי אותיות ה' ה' מברכת, המוציא לחם מן הארץ. כי ה' של הארץ היא ה"ת, מלכות, וה' של המוציא היא ה"ר, בינה.

185. שתי הלחם, מאכל אדם, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שבג"י אדם (45), ז"א, שכולל שתי אותיות ה'. וכמ"ש, זאת התורה אדם, שהתורה, ז"א, הוי"ה במילוי מ"ה (45) שבג"י אדם. וכתוב, אדם כי יקריב מכם קורבן לה', שהוא מאכל אדם. אבל עומר שעורים הוא מאכל בהמה, שהן חיות הקודש, שצריך להקריב מהן. כמ"ש, מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן, תקריבו את קורבנכם. מן הבהמה, אילים המנגחים זה את זה במשנה, בפשטי התורה, כלומר החכמים, הלוחמים זה עם זה בביעור המשנה. מן הבקר, פרים המנגחים זה את זה ב"תר כוח, במשנה. ומן הצאן, הם שאר העם, שהקורבן שלהם היא תפילה. ועליהם כתוב, ואתן צאני צאן מרעיתי, אדם אתם. אשר צאן מרעיתי, הם הלומדים בפשט התורה בלבד. אדם אתם, הם בעלי הקבלה, הדבקים בז"א, הוי"ה במילוי מ"ה, שבג"י אדם.

180. ועשית חג שבועות לה' אלקיך. למה כתוב, שבועות, ולא כתוב כמה שבועות? בכל מקום שכתוב סתם שבועות, השם גורם שהם משבעה שבועות, כי כתוב, שבעה שבועות תספור לך. ולמה כתוב שבועות בלבד, אם יש בהם שבעה שבועות? צריך לכתוב שבועות סתם, לכלול שבעה שבועות שלמעלה ושבעה שבועות שלמטה, שכולם כלולים ביום החמישים. כי בכל מקום ששבעה שבועות שלמעלה מתעוררים, שבעה שבועות שלמטה מתעוררים עימם.

אלא, עד שבא שלמה, והשיג את השער החמישים, והייתה הלבנה במילואה, לא היו נגלים, כלומר שלא נפרטו, אלו פעמיים שבעה שבועות, הכלולים בשער החמישים, אלא נקראו שבועות סתם. כיוון שבא שלמה, עשה מהם פרט, כמ"ש, שבעת ימים ושבעת ימים, זהו פרט, שנפרטו אלו י"ד (14) ימים הנגלים בשער החמישים.

181. בשאר הזמנים, חוץ מהזמן של שלמה, אינם יו"ד יום בפרט, אלא בכלל שבועות סתם. כי אדם אחר לא צריך לעשות מהם פרט חוץ משלמה, משום שאלו שבעה ימים שלמטה, אינם מאירים בשלמות משבעה ימים שלמעלה, עד שבא שלמה, ואז עמדה הלבנה במילואה באלו שבעה ימים. אבל כאן, חג שבועות סתם, שאינו מפרט אותם, משום שנכללו שבעה ימים תחתונים בשבעה הימים העליונים, ואינם מאירים שם כבימי שלמה.

182. המצווה שלאחר זו, היא להקריב שתי הלחם, שהן ב' השכינות, שלמעלה, שהיא בינה, ושלמטה, שהיא מלכות. ומתחברות יחד. והתחתונים המקבלים מהמלכות, הם כמו שמקבלים מהבינה, כי מחוברות הן. וכנגדן הן שתי הלחם שבשבת, כלומר לחם מְשֻׁנָּה, שהוא מזון כפול, מלמעלה ומלמטה, מבינה וממלכות. וע"כ כתוב, ויהי ביום השישי לקטו לחם משנה, שְׁנֵי העומר לְאָחַד.

שני העומר לאחד, רומז ג"כ לבינה ולמלכות, שמתייחדות למקום אחד, לקול יעקב, ז"א, שירוש למעלה ולמטה, בינה ומלכות, ב' לחם יחד. משום ששבת למעלה ולמטה ביחד, אשר

שעורים ויָשֶׁת עליה, שהוא התשבעי"פ של שישה סדרי משנה. אבל אלו שהם מעה"ח, בעלי קבלה, הם אדם, שהתורה שלהם הוא לחם הקב"ה, מאכל של ז"א, הנקרא אדם. כמ"ש, לכו לחמו בלחמי, שהוא שתי הלחם. שמחו כל התנאים והאמוראים, ואמרו, מי יעבוד לפני סיני, לפני משה, שנקרא סיני.

186. בעלי קבלה ובעלי מידות, הדבקים במידותיו של ז"א, הם מצד עה"ח, ז"א, הנקרא אדם. שאר העם הם מצד עצה"ד טו"ר, שהם איסור והיתר, שהוא המלאך מט"ט, מרכבה אל המלכות, שנקראת משנה. והוא כולל ד' חיות הקודש. ומשום זה, מן הבהמה, המאכל שלהם הוא עומר לחם שעורים. כמ"ש, ויָמַד שש

תקיעת שופר

זה בזה, כבר יש לז"א ו"ק דחכמה, מחמת התמעטות קו השמאל.

כי מקודם, כשהיה בקירוב לחכמה שבשמאל דבינה, כשהיו חג"ת דז"א דבוקים בקו שמאל של הנהר, בינה, לא היה יכול ז"א לקבל משם כלום, מחמת שקו השמאל היה במחלוקת, ומחמת שהשפעה משמאל הייתה מלמעלה למטה, והייתה יניקה לאלוהים אחרים. ועתה שהתרחק מחכמה שבשמאל הזו, והתמעט לו"ק דחכמה, הוא יכול לקבל כל המוחין והגדלות שבהם.

189. בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם. מעולם, להראות חכמה שמעבר הנהר, מעולם, כי הנהר ההוא נקרא עולם. שהבינה נקראת ג"כ עולם. וע"כ, מעולם, פירושו, מעבר הנהר. וע"כ כתוב, בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם, להראות חסד ואמת שעשה הקב"ה לישראל, בזה שכתוב, ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר. והוציא אותו מקו השמאל שבבינה.

ואקח את אברהם מעבר הנהר, ולא כתוב, ואקח את יצחק. אברהם, חסד דז"א, וקו ימין, לא התדבק באותו הנהר, קו שמאל דבינה, כמו יצחק, קו שמאל דז"א, שהתדבק בו בצידו להתחזק, בצד שמאל דבינה, הצד של יצחק. שיצחק עודנו דבוק בחלק של קו שמאל דבינה, כי מקבל ממנו ו"ק דחכמה שבשמאל. אבל אברהם, שהוא קו ימין וחסדים, יצא ממנו לגמרי. ע"כ כתוב, ואקח את אביכם את אברהם. ולא כתוב, ואקח את יצחק.

190. נהר, בינה, אע"פ שאינו דין, כי בינה מדה"ר, עכ"ז דינים יוצאים מהצד שלו, מצד שמאל שבו, בעת היותו חכמה בלי חסדים. והדינים מתחזקים בו, וכשיצחק מתחזק משם בדיניו, בעת היותו שם חכמה בלי חסדים, אז העליונים והתחתונים מתאספים לדין, ונתקן כיסא הדין, מלכות מבחינת הדין שבה, והמלך הקדוש, ז"א, יושב על כיסא הדין ודן את העולם. אז, תקעו בחודש שופר בפסח ליום חגנו. שע"י שופר מתהפכת מדה"ד למדה"ר. אשריהם ישראל, שיודעים להעביר כיסא הדין, ולתקן כיסא הרחמים, בשופר.

187. תקעו בחודש שופר, בפסח ליום חגנו. אשריהם ישראל, שהקב"ה קירב אותם מכל אוה"ע ובחר בהם. וממקום רחוק קירב אותם. כמ"ש, ויאמר יהושוע אל כל העם, כה אמר ה' אלקי ישראל, בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם. להראות כי ממקום רחוק רצה בהם, וקירב אותם אליו. וכתוב, ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר. פסוקים אלו יש להסתכל בהם. האם לא היו יודעים זה כל ישראל ויהושוע? ולמה היה צריך לכתוב, כה אמר ה' אלקי ישראל, בעבר הנהר ישבו אבותיכם?

188. אלא התורה כולה סתומה וגלויה, כמו שהשם הקדוש סתום וגלוי, שכתוב, הוי"ה, ונקרא אדני"י. משום שהתורה כולה היא השם הקדוש, וע"כ היא סתומה וגלויה. אם ישראל ויהושוע היו יודעים זה, למה כתוב, כה אמר ה' כי חסד גדול עשה הקב"ה עם ישראל, שבחר באבות, ועשה אותם מרכבה עליונה קדושה לכבודו, והוציא אותם מהנהר העליון המכובד והקדוש, המאור של כל המאורות, בינה, כדי שיתעטר בהם. כמ"ש, כה אמר ה', בעבר הנהר, בבינה, ישבו אבותיכם מעולם.

האבות חג"ת דז"א. כל המוחין שבחג"ת הוא ע"י עליית ז"א לבינה, אשר בינה ותו"מ דבינה שנפלו בקטנות הבינה לז"א, ובגדלות הבינה, שהחזירה בינה ותו"מ אלו למדרגתה, נמשכו עימהם גם חג"ת דז"א, ועלו עם בינה. ואז נמצאים חג"ת דז"א דבוקים בבינה, בקו שמאל שלה, שהוא בינה ותו"מ שחזרו למדרגתם. כמ"ש, בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם, תָּרַח אבי אברהם ואבי נָחֹר, ויעבדו אלוהים אחרים. כי קו השמאל דבינה היה אז במחלוקת עם קו הימין, והשפיע החכמה מלמעלה למטה, שמזה יונקים עבודה זרה ואלוהים אחרים.

אמנם אח"כ העלה ז"א את המסך דחיריק, שע"י זה מיעט את קו השמאל דבינה, וייחד אותו עם הימין, ונעשה שלום בין הקווים. אבל אז התרחק ז"א, ויצא מהג"ר דחכמה שבשמאל דבינה. כי מקודם שייחד ב' הקווים, וקו שמאל היה במחלוקת, היה לז"א ג"ר דחכמה מקו השמאל. אבל עתה, שהכריע וייחד ימין ושמאל

חושך ולא אור, ואין החכמה יכולה להאיר בלי חסדים, וע"כ נבחן אז, שהקב"ה יושב על כיסא דין, ודינים נמשכים לעולם. כי אנו מקבלים רק מהמלכות, הנקראת כיסא לז"א. ואם המלכות בשמאל הבינה כשהוא נפרד מימין, שאז מלא דינים, נמצאת המלכות משפיעה דינים לעולם.

וכשמסתלק השופר הגדול הזה ואינו מאיר לבנים, כשבי' הקווים דבינה נפרדים זה מזה, אז מתגבר השמאל, יצחק, ומשפיע דינים אל המלכות, וממלכות לעולם. ואז ניתנה לנו מצוות תקיעת שופר, ובה ב' תיקונים:

תיקון א'. להעלות מ"ן לעורר זיווג על מסך דחיריק שבז"א, במקום בינה, שממעט קו השמאל ומייחד אותו עם הימין, ויצאו ג' קווים בבינה, חב"ד. צריכים למשוך בקול שופר מלמטה, והקול ההוא עולה למעלה. קול שופר עולה במ"ן ומעורר הקול שלמעלה, ז"א, המכונה קול, למעלה בבינה. שאז מתעורר שופר אחר עליון, בינה, ומתעוררים הרחמים. כלומר שקו האמצעי, רחמים, מתעורר ומייחד ב' הקווים דבינה זה בזה. ואחר שקו שמאל נכלל בימין, מסתלקים כל הדינים משמאל.

תיקון ב'. להוציא הקולות מבינה, ג' קווים, שיצאו בה ע"י ז"א, שנקרא קול, ולהמשיך אותם לז"א במקומו למטה. מאחר שג' קווי הבינה יוצאים מאחד, מז"א, אז אחד זוכה בשלושתם, גם ז"א זוכה בג' קווים. כי כל המוחין שהתחתון גורם לעליון, זוכה בהם גם התחתון. אלא שצריכים מעשה למטה לעורר זה למעלה, וזה נעשה ע"י סדר הקולות, ג"פ תקיעה שברים תרועה תקיעה, ג"פ תקיעה שברים תקיעה, ג"פ תקיעה תרועה תקיעה, שאנו תוקעים.

194. ובאלו הקולות שלמטה, נותנים ישראל כוח למעלה. וע"כ צריכים לזמן שופר ביום הזה, ולסדר סדר הקולות, לכוון בו, כדי לעורר שופר אחר, בינה, שבו כלולים הקולות שלמעלה, חג"ת דז"א.

195. סדר א', שבג' הסדרים שבתקיעה שברים תרועה תקיעה. קול יוצא, ומתעטר, למעלה, בבינה, עולה רקיעים ונבקע בין ההרים הרמים, בין ב' קווי הבינה, ומשם מגיע לאברהם, לחדס דז"א, ושורה בראשו, ומתעטר, ואברהם מתעורר, ומתקן את הכיסא שיהיה כיסא של רחמים. בשעה שקול ראשון עולה, מתעורר ומתעטר אברהם, ומתקן את הכיסא, ופוקדים עליו אבא, חכמה שבקו ימין דבינה.

ב' התיקונים הנעשים ע"י תקיעת שופר:

א. לעורר יציאת קו אמצעי בבינה, המייחד ב' הקווים זה בזה,

ב. ממשיכים את ג' הקווים בז"א.

העיקר מתקיעת שופר, הוא למעט קו השמאל

191. ישראל צריכים ביום הדין שופר ולא קרן. כי קרן רומזת על המלכות, דין, ואין אנו צריכים לעורר דין. משא"כ שופר רומז על הבינה, רחמים. אמנם בדיבור ובמעשה צריכים להראות ולעורר דברים סתומים, כלומר, בתקיעת שופר ובברכתה.

192. השופר העליון, שבו אורותיהם של הכול, בינה, כשג' קווים שלה מיוחדים זה בזה, שכל המוחין של זו"ן דאצילות ודבי"ע ממנה באים, אם הוא מסתלק ואינו מאיר לבנים, לז"א ולמלכות, אז מתעורר הדין, והכיסאות מיתקנים לב"ד. שופר זה, בינה, נקרא אַיִלו של יצחק, כוחו של יצחק, כי אייל פירושו חזק. והוא שבחם של האבות, חג"ת, שמקבלים כל שבחם מהשופר, בינה.

וכשמסתלק השופר הגדול הזה ואינו מאיר לבנים, לז"א ולמלכות, בעת שאין ייחוד בז"א ובמלכות, אלא ז"א יונק מקו ימין של הבינה, והמלכות יונקת מקו שמאל של הבינה, וכיוון שהשמאל דבינה בלי ימין, מסתלקים המוחין דבינה מז"א. אז מתחזק יצחק, קו שמאל, ע"י שליטת קו שמאל דבינה, ומיתקן לדין בעולם. כי בעת שהחכמה דשמאל בלי חסדים, נמשכים דינים קשים לעולם.

193. וכשמתעורר השופר הזה, וכשבני אדם שבים מעוונותיהם, צריכים למשוך בקול שופר מלמטה, והקול ההוא עולה למעלה. אז מתעורר שופר אחר עליון, בינה, ומתעוררים הרחמים, והדין מסתלק. וצריכים להראות מעשה ע"י תקיעת שופר, כדי לעורר שופר אחר, בינה, ולהוציא בשופר הזה שלמטה קולות בסדר תקיעה שברים תרועה תקיעה ועוד, להראות שכל אלו הקולות שלמעלה, הכלולים כולם בשופר העליון, שהם ג' קווים ופרטיהם, הכלולים בבינה, יתעוררו לצאת מבינה לז"א ולמלכות.

בכל רה"ש חוזר העולם לקדמותו, כמו שהיה ביום ד' דמעשה בראשית, שאז התמעטה המלכות. כי המלכות נקראת שנה, ו-12 חודשי השנה הם סדרי התיקון שלה מתחילתה עד גמח"ת. ואם נשלמה השנה ולא גמרנו תיקונה, היא ניתנה לנו לתקן אותה בשנה האחרת, ואנו צריכים שוב להתחיל מראשית הווייתה, כמו שהייתה ביום ד' דמעשה בראשית. וכן בכל שנה ושנה עד גמח"ת.

וביום ד' דמעשה בראשית כתוב, ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים, שהמלכות הייתה גדולה כמו ז"א, כי אז היה ז"א מלביש לקו ימין דבינה, והמלכות לקו שמאל דבינה, ואלו ב' קווים דבינה היו אז נפרדים זה מזה. וע"כ היה קו השמאל דבינה בחכמה בלי חסדים, שאז נמשכים מקו שמאל דבינה דינים קשים, והוא

קווים, אשר בשמאל שבימין יש שברים תרועה, ובשמאל שבשמאל יש שברים, ובשמאל שבאמצעי יש תרועה, ע"כ צריכים עוד ג' התכללויות:

א. ט' בחינות בימין, שהם ג' קווים, שבכל אחד מהם תקיעה שברים תרועה תקיעה.

ב. ט' בחינות בשמאל, שהם ג' קווים, שבכל אחד מהם תקיעה שברים תקיעה.

ג. ט' בחינות באמצעי, שהם ג' קווים, שבכל אחד מהם תקיעה תרועה תקיעה.

וזהו הסדר הראשון של ג' קווים שבקו ימין, הסדר הראשון מג' סדרי תקיעה שברים תרועה תקיעה. תקיעה ראשונה, מעוררת קו ימין של הסדר הזה. שברים תרועה, מעוררים קו שמאל של הסדר הזה. תקיעה שנייה, מעוררת קו אמצעי, אשר המסך דחיריק שבו, מבקע המדרגות, כי מעלה מסך דמלכות לבינה והמדרגה מתבקעת לכו"ח למעלה ובינה ותו"מ יורדים למטה.

ומשם מגיע לאברהם, לחסד דז"א, ושורה בראשו, ומתעטר. אחר שהתעוררו ג' הקווים שבבינה הראשיים שבקו ימין שלה, צריכים להמשיך אותם לקו ימין דז"א, שנקרא אברהם. והתעוררו גם בו ג' קווים, שהם תקיעה שברים תרועה תקיעה. ושורה בראשו, קו ימין, כו"ח. ומתעטר, בינה ותו"מ שחזרו ונעשו ג"ר וקו שמאל. ואברהם מתעורר, ומתקן את הכיסא, קו האמצעי שמתקן כיסא הרחמים ע"י ייחוד ג' הקווים. וג' קווים אלו נמשכים מחכמה דישו"ת, אבא.

עד כאן נגמרו הכוונות של הסדר הראשון מג' סדרי תקיעה שברים תרועה תקיעה. וכל ג' הסדרים האלו הם בשליטת התקיעה, קו ימין שבג' קווים דימין.

196. בתוך כך עולה הקול השני, תקיעה ראשונה שבסדר השני שבימין, החזק לשבור דינים קשים. וזהו סדר ב' של תקיעה שברים תרועה תקיעה, שתחת שליטת השמאל דימין, שהוא שברים תרועה. הקול ההוא שובר בכוחו. הקול ההוא זה שברים. בכוחו זו תרועה. ואז עולה אל הבינה, וכל הדינים מג"ר דשמאל, הנפגשים שם לפנינו נשברים, עד שעולים למקום של יצחק, בז"א.

כיוון שיצחק, קו שמאל שבסדר זה, מתעורר ע"י התקיעה השנייה שבסדר זה, קו האמצעי שבסדר ב' הזה, ורואה את אברהם, קו ימין שבסדר זה, מתקן את הכיסא של רחמים לעמוד לפניו, אז נכנע ושובר דין הקשה, הנמשך מג"ר דשמאל. ובזה צריך מי שתוקע לכוון ליבו ורצונו, כדי לשבור הכוח, כלומר למעט הג"ר דשמאל,

מג"ר, ולבטל את דיניו הקשים, הנמשכים מג"ר דשמאל. הקולות שמעלים הם כוחות הדין, הממעטים את קו השמאל מג"ר, ואז מתגלה ייחוד ג' הקווים ברחמים.

ג' בחינות דינים, ג' זריעות, חולם שורוק חיריק:

א. דינים דחולם, של קו ימין, באים מעליית המלכות לבינה, הממעטת הבינה לו"ק בלי ראש. דינים דנוקבא.

ב. דינים דשורוק, של קו שמאל, באים מחזרת ג"ר לבינה, שנעשה לקו שמאל דבינה. ומחמת היותה חכמה בלי חסדים, נמשכים ממנה דינים קשים, ודינים אלו, להיותם באים מחמת שלמות הג"ר דשמאל, מכוונים דינים דדכורא.

ג. דינים דחיריק, של הקו האמצעי, הכלולים ממנעולא וממפתחא. ג"כ דינים דנוקבא.

דינים דנוקבא מכוונים תרועה. דינים דדכורא מכוונים שברים. וכל אלו הדינים אנו מעוררים ע"י התקיעות, בקו השמאל, כדי למעט הג"ר שלו, וייתחד עם הימין.

ויש הפרש בין דינים דנוקבא שבקו ימין לדינים דנוקבא שבקו האמצעי, כי דינים דנוקבא שבימין, אע"פ שנלחמים עם קו השמאל, מ"מ אינם יכולים למעט אותו. ונמצא ששתי בחינות הדינים שולטות בקו ימין, דינים דנוקבא של עצמו, וגם דינים דדכורא של קו השמאל. והם נלחמים זה עם זה, ואין אחד יכול לנצח את חברו. אלא בסיוע של קו האמצעי, נכנע השמאל. משא"כ הדינים דנוקבא שבקו האמצעי, הם מתגברים על קו השמאל וממעטים הג"ר שלו, שעם מיעוט הג"ר, נעלמים כל הדינים דדכורא.

ונמצא שבקו אמצעי אין דינים דדכורא כלל, אלא דינים דנוקבא בלבד. ובקו שמאל ודאי אין דינים דנוקבא כלל אלא דינים דדכורא בלבד. כי אם היו שולטים בו דינים דנוקבא, היו מתבטלים הג"ר שלו. הרי שבימין נוהג שברים תרועה, דינים דנוקבא עם דינים דדכורא. ובשמאל נוהג שברים בלבד, דינים דדכורא. ובאמצעי נוהג תרועה בלבד, שהוא דינים דנוקבא בלי דינים דדכורא. אמנם כל אלו הדינים, שאנו מעוררים עם הקולות הללו, אנו מכוונים אותם רק לקו השמאל, כדי למעט אותו. השברים לקו שמאל שבשמאל. התרועה לקו שמאל שבאמצעי. באופן, שיש ג' הפרשים בהתעוררות הדינים שבשמאל, ע"פ תכונת ג' הקווים.

ואע"פ שבמקורם של ג' הקווים אין צריך להיות בהם יותר מטי' בחינות, כי הם מחויבים להיכלל זה בזה, ואז יש ג' קווים בימין וג' קווים בשמאל, וג' קווים באמצעי, שהן ט' בחינות. אמנם, כיוון שיש ג' הפרשים בקווי השמאל שבג'

תקיעה, הוא תחת שליטת שמאל דשמאל, שהוא שברים. יוצא קול שבור, שברים, לא חזק כראשון, שאין בו תרועה, כמו בשמאל שבטי בחינות דקו ימין, אלא שברים בלבד. ולא מפני שחלש הקול שתקע, אלא שהקול אינו אל יצחק, שמחזה ולמעלה דז"א, כבתחילה, ששם שורה כוח חזק, שאין קו שמאל יכול להתגלות שם כלל, וצריך להכניע שם קו שמאל לגמרי.

אלא שהקול שכאן הוא לב"ד של מטה, להארת קו שמאל שמחזה ולמטה דז"א, ששם מלכות, הנקראת ב"ד של מטה. שהדינים הם רפויים יותר, משום שהארת מחזה ולמטה היא מלמטה למעלה, וכולם רואים את אברהם אצלם, קו ימין, ונכנעים לפניו.

200. בתוך כך מגיע סדר ג' של ג' סדרי תקיעה שברים תקיעה, תחת שליטת קו האמצעי דשמאל, שהוא תקיעה שנייה. הקול יוצא, תקיעה ראשונה. ועולה, שברים. ומתעטר בראשו של יעקב, תקיעה שנייה. ומושך אותו למטה לאותו מקום שאלו הגבורות דשמאל שורות, למקום שמחזה ולמטה דז"א, ששם שורות כל ט' הבחינות דקו שמאל.

ועומדים כנגד הארת השמאל הזו, אברהם מצד ימין, שהוא תקיעה ראשונה, ויעקב מצד האמצע, שהוא תקיעה שנייה. והגבורות, השברים, יצחק, בתוך שניהם. אז נכנעות כל הגבורות דשמאל, ונמצאות מאירות במקומם, רק מלמטה למעלה ואינם נמשכים ממקומם למטה.

וכל אלו ג' הסדרים, ג"פ תקיעה שברים תקיעה הנזכרים, הם סדר שני, הכולל סדר ט' בחינות שבקו השמאל, אשר השמאל הכולל בהם הוא משברים בלי תרועה.

201. הסדר הכולל האחרון, ט' בחינות, שהם ג"פ תקיעה תרועה תקיעה בקו האמצעי. אלו ט' בחינות, צריכות להעלות את הארת השמאל, המאירים למטה מחזה, אל מקומם שלמעלה מחזה, וליישב ביניהם את יצחק כמקודם. כלומר לכסות את הארת השמאל, יצחק, כמו שהיה מכוסה מקודם בעת הארת ט' בחינות שבקו ימין, המאירות מחזה ולמעלה. שזה נעשה בכוח הדינים דתרועה, השולטים בשמאל שבטי בחינות הללו, משום שהשמאל, יצחק, צריכים להשרות אותו במקומו, באופן שלא ייצא בכוח הגבורות שלו לחוץ. ואז כל הדינים נכנעים, והרחמים מתעוררים.

202. ע"כ צריכים לכוון הלב והרצון בקולות אלו, ג"פ תקיעה שברים תרועה תקיעה, ג"פ תקיעה שברים תקיעה, ג"פ תקיעה תרועה תקיעה. ולחזור בתשובה לפני אדונם. ואז כשישראל מיתקנים ומסדרים הקולות ברצון הלב

והכוח של דין הקשה, הנמשך מג"ר דשמאל. כמ"ש, אשרי העם יודעי תרועה. כי תרועה היא מלשון שבירה.

סדר ב', של תקיעה שברים תרועה תקיעה, הוא תחת שליטת השמאל שבימין, אבל כולל בתוכו כל ג' הקווים, וע"כ תוקעים בו תקיעה שברים תרועה תקיעה. ואע"פ שבקו שמאל אין דינים דנוקבא, תרועה, אלא דינים דדכורא, שברים, זה אמור, רק בשמאל דקו שמאל. אבל כאן הם ג' סדרים שבסדר הכללי של ימין. וע"כ אפילו סדר ב' שכאן, אין זה שמאל ממש שבמקומו, אלא שמאל הכלול בימין. ולפיכך יש בו גם דינים דנוקבא בשברים תרועה. ומה שנאמר, שאז נכנע ושובר דין הקשה, הנמשך מג"ר דשמאל, זוהי רק התחלה. אבל עיקר ביטול הג"ר דשמאל והכנעתו הוא בקו האמצעי, בסדר ג' של תקיעה שברים תרועה תקיעה.

197. סדר ג', של תקיעה שברים תרועה תקיעה, תחת שליטת קו האמצעי שבימין, שהוא התקיעה השנייה. הקול יוצא, תקיעה ראשונה שבסדר זה. ועולה, בשברים תרועה. ובוקע כל אלו רקיעים, תקיעה שנייה. והרחמים מתעוררים. וכל זה בנינה. ומשם מגיע הקול, תקיעה שברים תרועה תקיעה, שהם תחת שליטת התקיעה השנייה, לראשו של יעקב, במקום ז"א. ויעקב, קו האמצעי, מתעורר ורואה את אברהם, קו ימין, שמיתקן בצד האחר, בצד ימין. אז אוחזים שניהם ביצחק, קו שמאל, מימין ומאמצע, וכוחם של הדינים דקו שמאל אינם יכולים לצאת לחוץ, מחמת שהתמעטו הג"ר.

ואלו ג' הסדרים, ג"פ תקיעה שברים תרועה תקיעה, הם כולם סדר אחד, תקיעות של הקולות הנוהגים בקו ימין, ט' בחינות שבקו ימין, אשר השמאל הכולל בהם הוא שברים תרועה ביחד.

198. סדר אחר, ט' בחינות, ג"פ תקיעה שברים תקיעה בקו שמאל. סדר תקיעה שברים תקיעה הראשון שכאן, הוא תחת שליטת ימין דשמאל, שהוא תקיעה ראשונה. הקול יוצא, תקיעה ראשונה. ועולה, שברים, המאיר מלמטה למעלה. ולוקח את אברהם ממקומו, בתקיעה השנייה.

וממשיך אותו למטה למקום שגבורותיו של יצחק שורות, שממשיך הארתו למטה מחזה דז"א. כי כל ט' הבחינות שבסדר הזה נמשכות למטה מחזה דז"א, משום שכולן תחת שליטת קו השמאל, הארת החכמה, שמאירה רק למטה מחזה דז"א, כי מחזה ולמעלה חסדים מכוסים מחכמה, ואין שם שליטה לקו שמאל. ומקיימים את אברהם בתוכם, שכל הסדר הזה הוא תחת שליטתו של ימין דשמאל, אברהם שביצחק.

199. סדר ב' של ג' סדרי תקיעה שברים

שאז נשלם קו האמצעי, בהארת החכמה שבבינה, שהיא אור החיים.

204. כתוב, בחודש השביעי באחד לחודש, יהיה לכם שבתון, זכרון תרועה. זכרון תרועה, שאנו עושים זיכרון לכוון הלב והרצון. ישראל עושים זיכרון למטה, במעשה של תקיעת שופר, כדי שיתעורר דבר כעין זה למעלה.

205. תקעו בחודש שופר, בפֶּסַח ליום חגנו. משום שהתכסחה בו הלבנה, המלכות. כי בר"ח הלבנה מכוסה. ומתכסה, כשנמצא ענן תחת השמש, והשמש, ז"א, אינו מאיר, אז מתכסה הלבנה, שאינה מאירה, שאין לה ממי לקבל אורה. כי כל מה שיש למלכות, היא מקבלת מז"א. ואם מפני מציאות הענן, הדינים, אין השמש, ז"א, יכול להאיר, מכ"ש הלבנה, שמתכסה אז ואינה מאירה. ע"כ, בכסה ליום חגנו, כסה עם ה', להורות שהתכסה הלבנה מחמת הדינים. ומאיר הכול, ז"א והמלכות, בתשובה ובקול שופר. כמ"ש, אשרי העם יודעי תרועה, ה' באור פניך יהלכון.

כראוי, בשופר הזה שלמטה, הוחזר השופר העליון, בינה, להאיר ומעטר את יעקב, ז"א, והכול מיתקן. והוטל כיסא אחר, כיסא הרחמים, ואז נמצאת שמחה בכל, והקב"ה מרחם על העולם. אשרי חלקם של ישראל, שיודעים להנהיג ולהמשיך את אדונם מדין לרחמים, ולתקן על ידיהם כל העולמות.

203. כנגד ג' הסדרים הכוללים שבשופר, ג' קווים, פתוחים ג' ספרים ביום הזה:
א. ספר של צדיקים גמורים, קו ימין,
ב. ספר של רשעים גמורים, דינים הקשים שבקו שמאל,
ג. ספר של בינוניים, קו האמצעי.

וכמו שע"י תקיעת שופר מתעוררים הרחמים, ודינים הקשים נכנעים ובאים למקומם, כך למטה, דינים הקשים נכנעים ועוברים מהעולם, שאלו הם הרשעים הגמורים, שנכתבים ונחתמים לאלתר למיתה. והצדיקים הגמורים, שהם מרכבה לימין, הם לאלתר לחיים. והבינוניים, שהם מרכבה לקו האמצעי, תלויים עד יוה"כ,

ראש השנה

המקטרג שתובע דין לפני המלך על כל בני העולם. וביום הזה ניתנה לו רשות לכסות פתח המלך, ז"א, והלבנה, המלכות, מתכסה בפנים, עד שיהיה נגזר דין על כל בני העולם. ואע"פ שהכול גלוי לפני הקב"ה, מכל מקום אינו רוצה אלא בדין.

210. הכול באופן אחד למעלה ולמטה. ביום ההוא הקב"ה מתקן כיסא הדין, והמשגיח בא ותובע דין על כל מעשי בני העולם, כל אחד לפי דרכיו ולפי מה שעשה. ועדים באים ומעידים על כל מעשי בני העולם. ואלו העדים נקראים, עיני ה', המשוטטות בכל העולם. וכמה הן אלו עיני ה', שאין להן חשבון, שהולכות ומשוטטות בכל העולם, ורואות כל מעשי בני העולם.

211. אוי לאלו שאינם משגיחים ואינם מסתכלים במעשיהם, כי אצלם עומדים אלו עדי המלך, ומשגיחים, ורואים כל מה שהם עושים ואומרים, והם עולים ומעידים לפני המלך. והמשגיח עומד לפני המלך ותובע דין, פלוני עבר על דין, ופלוני עשה כך, והרי הם העדים. וכל עוד שהקב"ה אינו שואל אותם, אין להם רשות להעיד. וכששואל אותם, אז הם מעידים העדות.

212. והכול נכתב לפני המלך בכתב. בבית המלך יש היכל אחד, מלא אש לבנה, המתגלגלת בעיגול ושביבים לוהטים, ואינה נפסקת לעולם. לפנים מהיכל זה יש היכל אחר, מלא אש שחורה, שאינה נפסקת לעולם. ב' סופרים עומדים לפני

206. מצווה לתקוע בשופר ברה"ש, שהוא יום הדין לעולם. כמ"ש, תקעו בחודש שופר בפֶּסַח ליום חגנו. יום שהלבנה, המלכות, מתכסה בו, והעולם נמצא בדין, משום שהמקטרג מחפה ומכסה ונועל הפתח על המלך, ז"א, והלבנה היא מקום שהדין שורה, לתבוע דין על העולם.

207. ואיך ניתנה רשות למקטרג לכסות על אור המלכות ולתבוע דין? ודאי ששם הקב"ה ביד המקטרג לתבוע דין על כל העולם, שנתן לו יום ידוע, שיתבע לפניו כל הדינים שבעולם. כי הקב"ה עשה אותו, ושם אותו לפניו, כדי שיראת הקב"ה תעלה ותשרה על הכול. כמ"ש, והאלקים עשה שייָאָו מלפניו. שעשה את המקטרג, ותיקן אותו לפניו, שיהיה חרב חדה על כל העולם. וכל זה כדי שהכול ייָאָו מפני הקב"ה. וזהו משגיח התובע על עוונות בני אדם, ותובע דין, ותופס בני אדם והורג אותם, ומכה אותם, הכול כמו שיוצא מב"ד.

208. כמו הממונה של ב"ד של מטה, שניתנה לו רשות להזכיר לפני ב"ד, שפלוני עשה זה, ופלוני עבר על זה, ולתבוע עליהם דין. שניתנה רשות לממונה של ב"ד, לנעול הפתח על ב"ד, עד שיגזרו הדין על כל מה שתובע, ואין רשות לב"ד לדחות אותו. משום הכתוב, כי אני ה' אורה משפט, שהוא רוצה שהעולם יתקיים בדין, ולדעת שיש דין ויש דיין. כל זה נוהג בב"ד של מטה.

209. כעין זה עשה הקב"ה לפניו, אותו

ומתעורר יעקב העליון, קו האמצעי, ליצחק, ונקרב לו, שמייחד אותו עם אברהם, ימין, כמ"ש, וַיִּגַּשׁ לוֹ וַיֹּאכַל, שנכללו זה בזה, והאירו המוחין, שזה עניין אכילה. וכיוון שנכלל עימו קו האמצעי, וַיִּבֶא לוֹ יין, שהוא היין השמור, הארת החכמה המאירה מלמטה למעלה, המתוקנת ע"י קו האמצעי, יין שהוא שמחת הלב, עוה"ב, הארת החכמה הנמשכת מבינה, הנקראת עוה"ב. אז כתוב, וַיִּרַח אֶת רִיחַ בַּגְדָיו, כלומר תפילות ובקשות שעולות. ויברכהו, שנח הרוגז ושמח הלב, והכול רחמים.

219. כיוון שנכלל ביעקב, כל הכוחות והדינים הקשים והרוגז שהיו מוכנים, התפזרו ולא נמצאו שם. וישראל יוצאים מהדין בשמחה ובברכות. כמ"ש, ויהי אך יצוא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו, ביום הזה, בשמחה ובברכות עליונות. ועשו אחיו בא מצידו, טעון משאות ממעשי העולם לקטרג עליהם. ויעש גם הוא מטעמים, חידד את לשונו לטעון טענות, התקין עדות. ויבא לאביו ויאמר לאביו, יקום אבי, שיתעורר בדיניו. ויאכל מציד בנו, כמה מעשים רעים שנעשו בכל העולם, שמצאתי.

220. ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאוד, כי לא היה יכול להיפרד מכללו של יעקב שהוא בשמחה. ויאמר, מי אפוא הוא הצד ציד, בכמה תפילות ובקשות. ואוכל מכל בטרם תבוא ואברכהו, גם ברוך יהיה. כשמוע עשיו את דברי אביו ויצעק צעקה גדולה ומרה עד מאוד, כי ראה שהציד שלו אינו כלום. עד שאמר לו, הנה משמני הארץ יהיה מושבך. שהם הגיבורים והמוני שאר העמים. וזה היה קשה לו מכל, וישטום עשיו את יעקב, ללכת אחריו ולקטרג עליו תמיד.

221. ויעקב הולך באלו הימים שבין רה"ש ליוה"כ, ובורח להינצל ממנו, חוזר בתשובה, שם עצמו בתענית, עד שבא יוה"כ. אז יודעים ישראל, שעשיו בא, ו-400 איש עימו, כולם מקטרגים המוכנים לקטרג עליהם. מיד, ויירא יעקב מאוד ויִיָּצֵר לוֹ, ומרבה בתפילות ובבקשות. ויאמר יעקב, אלקי אבי אברהם ואלקי אבי יצחק, עד שנוטל עצה ואומר, כי אמר אכפרה פניו במנחה ההולכת לפניי. וייקח מן הבא בידו מנחה לעשיו אחיו, עיזים מאתיים ותנישים עשרים, רחלים מאתיים ואילים עשרים, גמלים מניקות ובניהם שלושים. ע"י הדורון לס"א קטגור נעשה סגור.

222. גמלים, הוא הנחש הקדמוני, שהיה כמין גמל. בשעה שפיתה המלאך ס"מ את אדם לאכול מעצה"ד, היה רוכב על נחש כמין גמל. מי שראה גמל בחלומו, מיתה נקנסה עליו מלמעלה וניצל ממנה. הגמל והנחש, שהביא מיתה על העולם, עניין אחד הוא.

המלך תמיד. בשעת הדין, מעידים כל העדים לפני המלך. אלו הסופרים לוקחים מהעיגול של האש הלבנה, וכותבים עליו באש שחורה את גזר הדין.

213. ואז המלך מעבד הדין, אולי בינתיים יחזרו בתשובה. אם חזרו בתשובה, הכתבים נקרעים. ואם לא, המלך יושב, וכל המלמדים זכות עומדים לפניו, הכרוז עומד ומכריז, פלוני עשה כך, מי ילמד עליו זכות. אם יש מי שילמד עליו זכות, טוב. ואם לא, הוא נמסר למשגית, להעניש אותו.

214. הרי הכול יודע הקב"ה, ולמה נצרך לכל זה? אלא להראות שהכול עושה בדרך אמת. ונוח לפניו מי שניצל מהדין שלו. מאין לנו זה? זה נמסר לחכמים. ואפילו אלו שאינם יודעים, מי שרוצה להסתכל, יסתכל במה שגלוי למטה בעוה"ז, ויידע מה שלמעלה בסתר, כי הכול באופן אחד. כל מה שעשה הקב"ה בדרכי הארץ, הכול כעין שלמעלה.

215. היום של רה"ש הוא יום הדין, והמלך יושב על כיסא הדין. המשגיח בא, מכסה פתחו של המלך ותובע דין. ואע"פ שהקב"ה אוהב דין, כמ"ש, כי אני ה' אוהב משפט, ניצחה האהבה של בניו לאהבת הדין, ובשעה שהמשגיח קם לדבר דבריו עליהם, ציווה הקב"ה לתקוע בשופר, כדי לעורר האהבה מלמטה למעלה.

216. קול עולה, כלול באש רוח ומים, כנגד חג"ת, ונעשה מהם קול אחד, ומתעורר כנגדו קול אחר מלמעלה, קו האמצעי. כשהקול ההוא מתעורר מלמעלה ומלמטה, אז מתבלבלות כל הטענות שטוען המקטרג. מפני שג"ר דשמאל, מקור הדינים, מתמעטים, והרחמים, היוצאים מייחוד ימין ושמאל, מתגלים.

217. ביום רה"ש יוצא יצחק לבדו, קו השמאל שולט בלי ימין, אברהם, ובלי ייחוד של קו האמצעי, שהם אברהם ויעקב, וקורא לעשיו, לס"א, לתת לו לטעום תבשילים של כל העולם כפי דרכיהם, לתבוע דין על מעשי כל בני העולם. כי באותה שעה כתוב, ותִּכְהִינָה עֵינָיו מֵרְאוֹת, כי יוצא ממנו מי שמחשיך פני הבריות, כלומר המקטרג נמשך משמאל בלי ימין ונפרד מקווים ימין ואמצעי, ושוכב על מיטת הדין, וקורא לעשיו, שהוא הס"א והמקטרג, ואמר, וצודה לי ציד ועשה לי מטעמים, ממעשי בני אדם הרעים, והביאה לי.

218. ורבקה, מלכות, אמרה אל יעקב בנה אהוב נפשה, בנה האהוב, שנמסר לה מיום שנברא העולם, ומצווה אותו שיתעורר באלו מטעמים שלו. ויעקב מתעורר מלמטה, מתלבש בתפילות ובבקשות. והקול קול יעקב בשופר שמעלה.

מהם, רוצה הקב"ה לשמוח עם בניו, כמ"ש, ויעקב נסע סופותה ויבן לו בית, ולמקנהו עשה סוכות, על כן קרא שם המקום סוכות. כיוון שישבו ישראל בסוכות, הרי ניצלו מהמקטרג, והקב"ה שמח בבניו. אשרי חלקם בעוה"ז ובעוה"ב.

223. ואז חזר עשיו להיות מגנו של יעקב. ויעקב לא רצה דובשו ועוקצו. ואמר, יעבור נא אדוני לפני עבדו. אז כתוב, ויָשֶׁב ביום ההוא עשיו לדרכו, בתפילת נעילה, כי אז נפרד מהעם הקדוש. והקב"ה סולח לעוונותיהם ומכפר עליהם. כיוון שהמקטרג הלך במנחה ונפרד

יום הכיפורים

228. כתוב, לדוד משכיל, אשרי נְשׁוּי פֶשַׁע, כְּסוּי חֲטָאָה. לדוד משכיל, בעשרה מיני זמר נקרא ספר תהילים, בניצוח, בניגון, במשכיל, במכתם, במזמור, בשיר, באשרי, בתפילה, בהודאה, בהללויה. והעליון מכולם הוא הללויה.

229. משכיל, מקומו ידוע, יסוד הבינה. משכיל הוא שהמים שלו מחכימים לאלו ששתו מהם, כלומר שמשפיע חכמה. המקום הוא שנקרא משכיל, הוא כמ"ש, משכיל על דבר, ימצא טוב. שאם המשכיל משפיע על דבר, נמצא בו טוב, שהוא הארת חכמה המלובשת בחסדים. ומשום שנקרא כך, תלויות בו סליחה, וחירות דחירות. כי מהחכמה שבבינה, מושפעות הסליחה והחירות. כמ"ש, אשרי נְשׁוּי פֶשַׁע, כְּסוּי חֲטָאָה. כי משפע החכמה הוא נשוי פשע.

230. כסוי חטאה, שהחטא מכוסה מאדם שחטא להקב"ה והתוודה לפני הקב"ה. כשחוטא אדם, וחטא פעם אחת ושתיים ושלוש ולא חזר בו, אז חטאיו הם בגלוי, כי מפרסמים אותם למעלה, ומפרסמים אותם למטה. וכרוזים הולכים לפניו ומכריזים, הסתלקו מסביב פלוני, נזוף הוא מאדונו, נזוף למעלה נזוף למטה. אוי לו שפגם צלם אדונו, אוי לו שאינו חושש לכבוד אדונו. הקב"ה מגלה עונו למעלה. וכשאדם הולך בדרך אדוניו ועוסק בעבודתו, ומזדמן לו חטא אחד, הכול מכסים עליו, העליונים והתחתונים. זהו שנקרא, כסוי חטאה.

232. שני דברי חכמה יש בכתוב, כסוי חטאה: פירוש ראשון. שממע"ט שאדם עושה בעוה"ז, עושים לו בעולם ההוא לבוש מכובד עליו להתלבש בו. וכשאדם התקין מע"ט, וגברו עליו מעשים רעים, ורואה הקב"ה שמעשיו הרעים מרובים על מעשיו הטובים, ואז הוא רשע, כי נמצא חייב לפני אדונו, משום שהחובות מרובות על הזכויות, והוא תוהה ומתחרט על המע"ט שעשה מקודם. אז הוא אבוד מכל, מעוה"ז ומעוה"ב. ומה עושה הקב"ה מאלו מע"ט, שעשה החוטא ההוא מקודם לכן?

233. אלא הקב"ה, אע"פ שהרשע ההוא אובד, המע"ט והזכויות שעשה, אינם אובדים. כי יש צדיק ההולך בדרכיו של המלך העליון ותיקן

224. ביום רה"ש התכסתה הלבנה, המלכות, ואינה מאירה עד בעשור לחודש, שישראל כולם חוזרים בתשובה שלמה. ואמא עילאה, בינה, חוזרת ומאירה לה. וביום יוה"כ לוקחת המלכות הארות האמא, בינה, ונמצאת שמחה בכל. וע"כ כתוב, יום הכיפורים הוא, לשון רבים, ולא יום כיפור, משום שאז שני אורות מאירים יחד, המאור העליון, בינה, מאיר למאור התחתון, מלכות. וביום הזה מאירה המלכות מאור העליון, בינה, ולא מאור השמש, ז"א. לכן כתוב, בַּפֶּסַח ליום חגנו, כי המלכות אינה מאירה עד יוה"כ.

226. אין זיווג המלך במטרוניתא, ז"א במלכות, אלא בזמן שמאירה מאבא עילאה, שאז החכמה דאמא מלובשת בחסדים דאבא. וכשמאירה ממנו, קוראים לה קודש, כי מבית אבא עילאה לוקחת זה, כי אבא הוא קודש. ואז זו"ן מזדווגים יחד, משום שהמלך נקרא קודש. כמ"ש, קודש ישראל לה', שלוקח ממקום, שנקרא קודש.

ואז אומר ז"א, אחותי בת אבי היא, אך לא בת אימי, כי מבית אבא הוא השם הזה, קודש, ולא מבית אימי, לא מבינה. וע"כ, ותהי לי לאישה, להזדווג כאחד, בזמן הזה, ולא בזמן אחר. בזמן שלוקחת מבית אבא, ולא בזמן שלוקחת מבית אמא. ויוה"כ מוכיח, שאסור בו תשמיש המיטה. משום שזיווג, ז"א ומלכות, אינו נמצא אז, כי מבית אמא לוקחת ביוה"כ, ולא מבית אבא.

227/1. ברה"ש נברא אדם, ועמד בדין לפני אדונו, על שאכל מעצה"ד, וחזר בתשובה, וקיבל אותו הקב"ה. אמר לו: אדם, אתה תהיה סימן לבניך לדורי דורות, שביום הזה עומדים לדין, ואם ישובו אני אקבל אותם, ואקום מכיסא דין ואשב על כיסא רחמים, וארחם עליהם. ודוד אמר, אהבתי כי ישמע ה' את קולי תחנוני. וע"כ כתוב, כי עימך הסליחה למען תיָוֹרָא. וכתוב, כי עימך מקור חיים, באורך נראָה אור.

227/2. מצווה להתענות ביוה"כ, להכניע הגוף והנפש בחמישה עינויים, חמש מדרגות של יוה"כ, חג"ת נ"ה, כי המקטרג בא להזכיר עוונותיהם. וכל ישראל בתשובה שלמה לפני אביהם.

דנוקבא. משום שהדינים של עזאזל נקראים חטאה, היות שהם נמשכים מכוח החטא של המשכת חכמה דשמאל מלמעלה למטה. כי חטאה פירושה גירעון וחסרון, הוזהמה דדינים דדכורא. ומתוך שכבר יש בו החיסרון של דינים דדכורא, המכונים זוהמת הנפש, יש בו ג"כ החיסרון של דינים דנוקבא המכונים, זוהמת הגוף.

ולוקח גירעון של הגוף ושל הנפש, כי חיסרון מושך חיסרון, וגם דינים דנוקבא מתדבקים בעזאזל. ביוה"כ יורד מצולות ים הזה, זוהמת הנפש, הדינים דדכורא שבעזאזל, ולוקח זוהמת הגוף, הדינים דנוקבא שבמצולות ים. והם נכללים בעזאזל. ע"כ כתוב, ונשא השעיר עליו את כל עוונותם אל ארץ גזרה. אפילו הדינים דנוקבא. כי חיסרון מושך אליו חיסרון.

וכיוון שנפרדו ישראל מדינים דדכורא ע"י שליחת העזאזל אל המדבר, מחמת ששליחתו למדבר מורה שישראל סילקו את ידיהם מהחטא הזה שנקרא עזאזל, המשכת השמאל מלמעלה למטה. וע"י זה התכפרו להם כל החטאים התלויים בדינים דדכורא, והתכפרו להם ג"כ החטאים התלויים בדינים דנוקבא, אע"פ שאין זה תלוי ישר בשליחת העזאזל אל המדבר, שהרי אין בו דינים דנוקבא כלל. אלא שגירעון מושך גירעון, ולכן נדבקו בו ג"כ דינים דנוקבא.

וזהו כמ"ש, כְּסוּי חֲטָאָה, שהעזאזל שנקרא חטאה, גירעון, מכסה את הגירעון של דינים דנוקבא. וכל עוונותיהם נמחלו. וכתוב, אשרי נשוי פשע, אשרי מי שנמחלו לו גם החטאים ששורשם בפשע, דינים דנוקבא, כסוי חטאה, כי החטאה, שהוא העזאזל, כיסה, אותם הדינים.

236. ונתן אהרון על שני השעירים גורלות, גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל. א"כ הוא כבוד בשביל העזאזל, כי האם ראיתם, אשר עֵבֶד יפיל גורלות שווה בשווה עם אדונו? הרי מדרך העולם, שְׁעֵבֶד מקבל מה שאדונו נותן. אבל משום שס"מ מוכן ביום ההוא לרכילות על ישראל, וכדי שלא יהיה לו פתחון פה, נותנים לו חלק בזה.

237. והגורל הזה עולה עליו מאליו. דבר עליון יש בגורל. בגורל של יהושוע כתוב, על פי הגורל תיחלק נחלתו. ע"פ הגורל ודאי, שהגורל אמר, זהו חלק של יהודה, זהו חלק של בנימין, וכן כולם. אף כאן, כיוון שהכוהן נתן ידיו, היו הגורלות מדלגים ועולים ביד הכהן ובאים במקומם. כמ"ש, והשעיר אשר עלה עליו הגורל, שעלה מעצמו.

238. ולא זה בלבד, אלא בכל זמן שהמקטרג מוכן וניתנה לו רשות, צריכים לשים לפניו במה שיתעסק, ויעזוב את ישראל. ביוה"כ מוכן המקטרג לרגל את הארץ. כמ"ש, ויאמר ה' אל

לבושים ממעשיו הטובים, ומטרם שהשלים לבושו הסתלק מהעולם. הקב"ה משלים לו לבושו מאלו המע"ט שעשה הרשע הזה החוטא, ומשלים לבושו שייתקן בהם בעולם ההוא. כמ"ש, יכין, רשע, וצדיק ילבש. אותו החוטא תיקן, והצדיק מתכסה במה שהוא תיקן. וזהו, כסוי חטאה. שהכסוי, הלבוש שלו, הוא מחוטא. וע"כ לא כתוב מכוסה, אלא כסוי, שפירושו לבוש.

234. פירוש שני, שהתכסה החטא, שחטא אדם זכאי, באותם שנקראים מצולות ים. כי מה שנפל במצולות ים, אינו נמצא לעולם, משום שהמים מכסים עליו. כמ"ש, ותשליך במצולות ים כל חטאותם. מצולות ים, הם אלו שנאחזים במינים הרעים, בספירות התחתונות, כמו עזאזל ביוה"כ. כפסולת של כסף, כשבוחנים אותו באש.

235. העזאזל הוא מאלו מצולות ים. מצולות מאותו הים הקדוש. מצולות פירושו זוהמה של כסף. ע"כ כל החטאים של ישראל שורים בתוכו, הוא מקבל אותם, ונמשכים בתוכו, משום שהעזאזל נקרא חֲטָאָה. חטאה פירושה גירעון, שלוקח גירעון של הגוף ושל הנפש. ביוה"כ יורד מצולות ים הזה, זוהמת הנפש, ולוקח זוהמת הגוף, אלו החטאים הנעשים ע"י יצה"ר, הנקרא מזוהם מנוול.

המלכות נקראת עצה"ד טו"ר, משום שיש בה ב' נקודות :

א. נקודה הממותקת בבינה, שמצידה היא מקבלת כל האורות שבה,
ב. נקודה דמדה"ד דצ"א, שמצידה אינה ראויה לקבל אור העליון.

ואם האדם זכה, גלויה במלכות רק נקודה א', הנקראת מפתחא, ונקודה ב' גנוזה. ואז המלכות מקבלת בשבילו כל האורות העליונים. ואם לא זכה, אז נגלית נקודה ב' במלכות, הנקראת מנעולא, וכל האורות שבמלכות מסתלקים. ומלבד דינים אלו דמנעולא, הגנוזים במלכות, הנקראים דינים דנוקבא, יש עוד דינים, מכוח הארת החכמה שבקו השמאל מלמעלה למטה, שיש בה מזמן היותה במצב אחוריים, הנקראים דינים דדכורא, שהדינים הללו קשים מאוד.

המלכות נקראת ים, אשר בתחתיתה נמצאים ב' מיני דינים אלו בבחינת פסולת. והם הנקראים מצולות ים, פסולת שבקרקע הים. השעיר לעזאזל, הוא מאלו מצולות ים, כי הוא דינים דדכורא שבקרקעית הים, פסולת שבקרקע המלכות, שהיא הים הקדוש. וגם פסולת הכסף שיש בקרקע המלכות, שהם דינים דנוקבא, יש באותם מצולות. ע"כ העזאזל מושך אליו כל החטאים של ישראל, בין חטאים התלויים בדינים דדכורא, ובין חטאים התלויים בדינים

245. אוי לו לעמו של עשיו, בשעה שהם שולחים השעיר הזה אל המלשין הממונה עליהם, לס"מ, השר של עשיו, שבגלל השעיר בא המלשין לשבח את ישראל, והקב"ה מחזיר כל אלו העוונות על ראש עמו של המלשין, משום שכתוב, דובר שקרים לא ייפון לנגד עיניי. אם היו יודעים העכו"ם מהשעיר הזה, לא היו מניחים לישראל יום אחד בעולם.

246. כל אותו היום מתעסק המלשין עם השעיר ההוא, ואז הקב"ה מכפר לישראל, ומטהר אותם מכל, ולא נמצא קטגור לפניו. אח"כ בא המלשין ומשבח את ישראל. ואז שאל אותו הקב"ה, כמ"ש, ויאמר ה' אל השטן, מאין תבוא. והוא משיב בשבחם של ישראל, וקטגור נעשה סגור, והולך לו.

247. אז אמר הקב"ה לשבעים שרים, ב"ד של מעלה, הסובבים את הכיסא שלו, האם ראיתם את המלשין הזה, איך עומד תמיד להלשין על בניי? הרי שעיר אחד הנמצא אצלו, בכתב, שכל עוונותיהם, וכל תועבותיהם, וכל מה שחטאו ופשעו לפניי, והוא קיבל אותם עליו. אז הסכימו כולם, שיחזרו אלו העוונות על עמו של המלשין.

248. כל אלו עוונות וחטאים מתדבקים בו תחילה, כמ"ש, ותשליך במצולות ים כל חטאותם. ואח"כ כולם חוזרים על ראשיהם של עמו. כמ"ש, ונשא השעיר עליו את כל עוונותם אל ארץ גזרה. ביום הזה מתעטר הכוהן בעטרות עליונות, והוא עומד בין העליונים והתחתונים, ומכפר עליו, ועל ביתו, ועל הכוהנים, ועל המקדש, ועל כל ישראל.

כל העונשים שבעולם באים מב' מיני דינים :
א. דינים דדכורא, מהמשכת הארת חכמה שבשמאל מלמעלה למטה,
ב. דינים דנוקבא, מגילוי המנעולא למעלה במלכות, בעניין לא זכה הרי רע.

ועיי תפילות ותשובה וקדושת היום זוכים ישראל להיטהר מכל הדינים והעונשים, ונקבעת להם הטהרה ע"י שליחת העזאזל אל המדבר, כי בגורלות נמשכה להם הארת השמאל, ששעיר לחטאת הוא המשכת הקדושה, שהיא מלמטה למעלה, וזהו חלקם של ישראל. והשעיר לעזאזל, הוא המשכת הס"א, שהיא מלמעלה למטה, שאנו מעוררים אותה עם הגורל לעזאזל, ומשלחים אותו אל ארץ גזרה, לשליטת ס"מ ועמו של עשיו, הממשיכים את החכמה מלמעלה למטה, שממנו נמשכים העונשים הגדולים.

וכיוון שנקבעה תשובת ישראל להיפרד ממעשה הרשעים, התבטלו מהם כל הדינים דדכורא, והם ממשיכים כל המוחין הקדושים בשעיר לחטאת. אמנם תחילה צריכים להדביק

השטן, מאין תבוא, ויען השטן את ה' ויאמר, משוט בארץ. משוט בארץ, זה הקטגור הגדול המקטרג של ישראל.

239. בשעה שישראל מוכנים לעבור את הים ולהיפרע ממצרים, אמר המקטרג, אני עברתי בארץ הקדושה, ואני רואה, שאין אלו ראויים להיכנס בתוכה. אם אתה דן דין, הרי דיניהם כאן כמו המצרים, מה השתנו אלו מאלו? או ימותו כולם יחד, או יחזרו כולם למצרים. והלוא אתה הוא שאמרת, ועבדום ועינו אותם ארבע מאות שנה, והרי לא עברו מהחשבון אלא 210 שנים, ולא יותר.

240. אמר הקב"ה, מה אעשה, התעסקות צריכים להביא כאן, ולקרב לפניו. אתן לו במה שיתעסק, ויעזוב את בניי. והנה נמצא במי שיתעסק. מיד אמר לו, השמת ליבך על עבדי איוב, כי אין כמוהו בארץ, איש תם וישר ירא אלקים. ומיד הפסיק בדברים את הקטגור. ויען השטן את ה', ויאמר, החינם ירא איוב אלקים.

241. בדומה לרועה, שרצה להעביר צאנו דרך נהר אחד, עבר זאב להצר את צאנו. הרועה שהיה חכם, אמר, מה אעשה, הרי בעוד שאני מעביר הטלאים הוא ישחית את צאני. נשא עניו, וראה בין הצאן תיש אחד, מאלו תיישי השדה, שהיה גדול וחזק. אמר, אשליך את זה לפניו, ובעוד שיתרוצצו זה עם זה, אעביר את כל צאני, ויינצלו ממנו.

242. כך הקב"ה אמר, הרי ודאי תיש גדול וחזק אשליך לפניו, איוב, ובעוד שהוא יעסוק בו יעברו בניי את הים, ולא יימצא קטגור עליהם. מיד, ויאמר ה' אל השטן, השמת ליבך על עבדי איוב. עד שהקב"ה חיבר אותם יחד, כמ"ש, ויאמר ה' אל השטן, הנו בידך. ובעוד שהוא עסוק בו, עזב את ישראל ולא אמר קטרוג עליהם.

243. אף כך, ביוה"כ, השטן מוכן לרגל הארץ, וצריכים לשלוח לפניו במה שיתעסק. ובעוד שיתעסק בו, יעזוב את ישראל. משל, הנקלה שבבית המלך, תן לו מעט יין, וישבח אותך לפני המלך. ואם לא, יאמר לשון הרע עליך אל המלך. ולפעמים לוקחים העליונים שבבית המלך את הדיבור הרע ההוא, והמלך עושה דין עליו.

244. בדומה לשוטה, הנמצא לפני המלך, תן לו יין, ואח"כ תאמר לו, ותראה לו, כל אלו התועבות שעשית וכל אלו הרעות, והוא יבוא וישבח אותך, ויאמר, שלא נמצא בעולם כמוך. אף כאן, הרי הקטגור נמצא תמיד לפני המלך, ישראל נותנים לו השעיר לעזאזל, והוא בא ומשבח את ישראל, ונעשה סגור עליהם, והקב"ה מחזיר הכול לראש הרשעים של עמו של הקטגור.

שהכול פונים כנגדה, אחת שהיא ראש הכול, ספירת הכתר. ואח"כ אחת ואחת, שהם חו"ב, השורים יחד ברצון, באחוה, ואינם נפרדים זה מזה לעולם.

250. אחרי שהגיע אל, ואחת, שהיא אמא של הכול, בינה, מתחיל למנות מכאן, מבינה, בחיבור, וסופר ואומר, אחת ושתיים, שמחבר בינה עם שתיים, שהן חו"ג. אחת ושלוש, שמחבר הבינה עם חג"ת. אחת וארבע, שמחבר הבינה עם חג"ת ונצח. אחת וחמש, שמחבר הבינה עם חג"ת נ"ה. אחת ושש, שמחבר הבינה עם חג"ת נה"י. אחת ושבע, שמחבר הבינה עם חג"ת נה"מ. כדי להמשיך ולהוביל אחת, אמא עליונה, בינה, במדרגות הידועות, אל הכתר של אמא תחתונה, מלכות, ולהמשיך נהרות עמוקים, אורות הבינה, ממקומם, לכנ"י, המלכות. וע"כ ביום הזה מאירים ב' אורות יחד, אמא עילאה המאירה לאמא תתאה, בינה למלכות. וע"כ כתוב, יום הכיפורים, לשון רבים.

251. שלשלת אחת הייתה קשורה ברגליו של הכוהן, בשעה שנכנס לקודש הקודשים, שאם ימות שם, יוציאו אותו לחוץ. כי היה אסור להיכנס לשם. ובמה יודעים, אם הוא חי או לא? בלשון של זהורית. כשלא הופך הצבע שלה ללבן, נודע באותה שעה, שהכוהן נמצא בפנים, בחטא. ואם ייצא בשלום, הופך צבעה ללבן, אז שמחה בעליונים ובתחתונים. ואם לא, כולם נמצאים בצער, והיו יודעים כולם שלא התקבלה תפילתם.

252. כיוון שהיה נכנס וסוגר עיניו, שלא להסתכל במקום שאינו צריך, והיה שומע קול כנפי הכרובים, שהיו מזמרים ומשבחים, היה הכוהן יודע, שהכול הוא בשמחה, ושייצא בשלום. ועכ"ז, בתפילתו היה יודע, כי הדברים יצאו מפיו בשמחה, ומתקבלים ומתברכים כראוי, ואז שמחה היא בעליונים ובתחתונים.

253. למה תלוי היום של יוה"כ בבינה, שהמלכות עולה לבינה, שמאל, ולא במקום אחר, שבו המלכות תזדווג עם ז"א בעלה, הימין?

254. המלך הקדוש עזב היכלו וביתו ביד המטרוניתא, המלכות, ועזב אצלה בניה, כדי להנהיג אותם ולהכות אותם ולשרות בתוכם. ואם הם זכאים, נכנסת המטרוניתא בשמחה ובכבוד אל המלך. ואם אינם זכאים, היא והם מוחזרים בגלות.

255. וע"כ יש יום אחד בשנה, להשגיח בהם ולעיין במעשיהם. וכשמגיע היום ההוא, אז אמא עילאה, בינה, שכל החירות בידיה, המוחין דהארת החכמה המלוּבשת בחסדים, המבריחים ומכניעים כל הקליפות, מזדמנת כנגד היום

גם הדינים דנוקבא בעזאזל, כמ"ש, ותשליך במצולות ים כל חטאותם. כי גירעון מושך גירעון. ואח"כ שולחים אותו לארץ גזרה, שייפרדו הדינים מישראל, ויחולו על אלו שמושכים הארת השמאל מלמעלה למטה, שהם ס"מ והעם שלו, שהוא עמו של עשיו.

ותחילה צריכים להתדבק בו כל החובות והחטאים, הנמשכים מדינים דדכורא ומדינים דנוקבא, שגירעון מושך אליו גירעון, כמ"ש, ותשליך במצולות ים כל חטאותם. ואח"כ שולחים אותו לארץ גזרה, לרשות ס"מ ועמו, הדבקים בעזאזל, שדרכם להמשיך מלמעלה למטה. ואז כל הדינים, דנוקבא ודדכורא, נופלים על ראשיהם.

אמנם עוד היה יכול המקטרג לקטרג על ישראל, ולגלות בשורשם במלכות את נקודת המנעולא, שכל האורות מסתלקים בסיבתה. ומכ"ש ביוה"כ, שניתנה לו רשות לגלות זה, מחמת שברה"ש בתקיעת שופר כבר התגלתה המנעולא, שבזה ניתנה לו רשות להזכיר זאת. ומחמת שכבר התגלתה ברה"ש, ס"מ מוכן ביום ההוא לרכילות על ישראל. וכדי שלא יהיה לו פתחון פה להלשין, נותנים לו חלק בשעיר לעזאזל. כי הסי"א נקרא קץ כל בשר, משום שהחפץ שלו תמיד בבשר, להמשכת החכמה שבשמאל מלמעלה למטה.

ולפיכך כשאנו מעוררים בעדו השעיר לעזאזל, ושולחים לו את זה, הרי זו מתנה חשובה מאוד. ואם יקטרג על ישראל לגלות המנעולא שבמלכות, אז יסתלקו כל האורות מהמלכות, וגם החלק שלו מעזאזל יסתלק ויאבד. ומתוך פחדו זה הוא ירא לפתוח פיו. ולא עוד, אלא כדי שיהיה בטוח בהארתו זו, עוד הוא משבח את ישראל. בדומה לשוטה, הנמצא לפני המלך, תן לו יין, והוא יבוא וישבח אותך, ויאמר, שלא נמצא בעולם כמוך. כי הוא יפחד שלא יאבד היין המשכר שנתנו לו, שהוא הארת העזאזל.

אם היו יודעים העכו"ם מהשעיר הזה, שהארה זו שאנו נותנים לשר שלהם, מושכת עליהם כל הדינים, שהיו צריכים לבוא על ישראל, לא היו מניחים לישראל יום אחד בעולם.

249. בשעה שנכנס הכוהן עם דם הפר, היה מכוון בראש האמונה, בג"ר, כח"ב. ומ"ה באצבעו, כמ"ש, והיזה אותו על הכפורת ולפני הכפורת, כלומר אחת למעלה ושבע למטה. טבל בדם בראש האצבע, והיזה כמצליף בטיפות שבאצבע לצד הכפורת, שלא הפיל הטיפות על הכפורת ממש, אלא לצד הכפורת, והטיפות נופלות על הארץ. היזה והתכוון והתחיל למנות אחת, אחת ואחת. אחת, לבדה, היא אחת הכוללת הכול, אחת שהיא שבח הכול, אחת

מקבלים טהרה וחירות מבינה, אין המלכות יכולה להזדווג עם ז"א ולקבל מהימין.

256. וכשהיום ההוא אינו כראוי, אוי לישראל, אוי לשליחם, לכוהן הגדול, אוי שהמטרונייתא התרחקה מהמלך, ואמא עילאה, בינה, הסתלקה ואין החירות יוצאת ממנה אל העולמות. אשריהם ישראל, שהקב"ה לימד אותם דרכיו, כדי להינצל מהדין, ויימצאו זכאים לפניו. כמ"ש, כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם. וכתוב, וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם.

ההוא, להשפיע לישראל. וישראל ממהרים ביום ההוא, בכמה עבודות, בכמה תפילות, בכמה עינויים. וכולם הם בזכות. אז מזדמנת להם חירות מהמקום שכל החירות היא ביד המלכות. שהמלכות עולה אל הבינה וכל החירות שבבינה מקבלת המלכות.

בני המלך, ישראל למטה, שהם בניה שנמסרו בידיה, כולם זכאים, כולם בלי חטאים ובלי עוונות. אז מזדווגת עם המלך, באור, בשמחה, בשלמות, ברצון, כי גידלה בנים למלך העליון כראוי, שמתדבקת בימין. אמנם מטרם שישראל

חמישה עשר יום

258. עשור הוא המלכות. חמישה עליהם הם של המלך, חמש ספירות ראשונות דז"א, שז"א הוא היום שבא עליה. משום זה חמישה ימים מחודש סיוון הוא לקבלת התורה. שמורה על חמש ספירות ראשונות דז"א, שהשפיעו במתן תורה. והאם לא היה צריך לתת התורה בשביעי, בזמן ששני האבות, או"א, מלובשים בז"א, כי המלך בהם, ואז מתעטר מכל וראוי לתת התורה? אלא דבר אחד הוא, חמישי ושביעי.

259. חמישי שלו הוא, שמורה על חמש ספירות שלו חב"ד חו"ג. ואז מאיר אבא לאמא ומאירים ממנה חמישים שערים, להאיר לחמישי, שחמישים שערי בינה מאירים לחמש ספירות עליונות דז"א, ואע"פ שאו"א מאירים בתוכו אין אנו מדברים אלא מספירות חב"ד חו"ג שלו בלבד. וע"כ הוא נשלם בחמישי. ואם נאמר שהוא שביעי, הוא משום שהמלך נמצא בשלמות של האבות, המאירים בו, שחמישה שלו עם או"א, הם שבעה.

ועוד שיורש עטרה מבינה, שנקראת שביעי, שאם מתחילים לספור מיסוד, נמצאת הבינה הספירה השביעית. כמ"ש, צָאֲנָה וּרְאִינָה בנות ציון במלך שלמה, בעטרה שעטרה לו אימו. וע"כ ביום השביעי הוא יום שהבינה מעטרת את המלך, ז"א, בעטרותיו. וגם אז יורש המלך את או"א, שמזדווגים ומאירים בתוכו יחד, שעם החמישה של עצמו הם שבעה. וע"כ הכול תלוי באחד, הכול רומז על שלמות ז"א, בשעה שמלביש או"א. אלא כשמחשיבים רק הספירות שלו, אז הוא שלם בחמישי. וכשמחשיבים גם או"א המלובשים בו, הוא שלם בשביעי. ושניהם רומזים על אותו הדבר.

257. ובחמישה עשר יום לחודש השביעי מקרא קודש יהיה לכם. אין דבר אחד דומה לחברו בין למעלה ובין למטה. עשור, הוא מכניי, רומז על המלכות, כי היום העשירי עומד בספירה העשירית, מלכות. ע"כ כתוב, בעשור לחודש הזה, וייקחו להם איש שה. כי בעשור היא מלכות. וכיוון שכבר נשלמו בעשרת הימים ע"ס, ע"כ וייקחו להם איש שה. והיום ההוא העשירי בחודש, הוא שלה. וחמישה ימים אחרים הם של המלך, ז"א. היום ההוא שבא עליה, וממלא אותה באורותיה. וע"כ בחמישה עשר יום המלכות במילואה, כי ביום החמישי, שנגמרו חמש ספירות דז"א, יושב בו המלך על הכיסא, המלכות.

עשרת הימים רומזים על ע"ס שבמלכות, המלבישה מחזה ולמטה דז"א. ועד אז אין לה עוד כלום מחמש ספירות שמחזה ולמעלה דז"א, חב"ד וחו"ג. כי ת"ת שמחזה ולמעלה ודעת, נחשבים לספירה אחת, כי ת"ת העולה לבינה נעשה בה לדעת. ועם חו"ג הם שלושה, ועם חו"ב הם חמישה. אלא בעבור עוד חמישה ימים לחודש, היא משיגה מחמש ספירות עליונות שמחזה ולמעלה דז"א, ונמצאת עימו בזיווג. וע"כ נמצאת המלכות בחמישה עשר יום לחודש בכל השלמות.

עשור לחודש היא ע"ס דמלכות, המגיעה עד החזה דז"א. וחמישה ימים הנוספים על עשור לחודש, הם חמש ספירות חב"ד חו"ג שמחזה ולמעלה דז"א. ובמלוא חמישה עשר יום ז"א מזדווג עימה ומשפיע לה מחמש ספירות שמחזה ולמעלה שלו. כי היום החמישי, שהוא ז"א, המלך משפיע בו אל הכיסא שלו, שהוא המלכות, שמשפיע לה מחמש ספירות ראשונות.

מִן, בַּאֲר, עֲנִי כְבוֹד

260/1. וישמע הכנעני מלך ערד יושב הנגב, כי בא ישראל דרך הַאֲתָרִים, ויילחם בישראל. גי' מתנות עליונות הזדמנו לישראל עיי' גי' אחים, משה אהרון ומרים: מן, בזכות משה. ענני כבוד, בזכות אהרון. באר, בזכות מרים. וכולם אחוזים למעלה. מן, בזכות משה. כמ"ש, הנני ממטיר לכם לחם מן השמיים. מן השמיים, זהו משה, שהוא מרכבה לז"א, שנקרא משה ונקרא שמיים.

260/2. ענני כבוד בזכות אהרון, שהוא מרכבה לחסד, כמ"ש, אשר עין בעין נראָה אתה ה', וענך עומד עליהם. וכתוב, וכיסה ענן הקטורת. וכמו שבקטורת שבעה עננים, אף כאן בכתוב, וענך עומד עליהם, הם גי'כ שבעה עננים. כי בקטורת היו שבעה עננים מקושרים יחד, ואהרון הראש לכל שבעת העננים, כי שבעה עננים הם חגי'ת נהי"מ, ואהרון, מרכבה לחסד, הוא ספירה ראשונה מהם, והוא קשור בו לשישה עננים אחרים, גבורה תי"ת נהי"מ, בכל יום. ועי"כ נחשבים העננים בזכות אהרון, להיותו חסד, ראש העננים, וכולל אותם.

265. כל השנים שנמצא אהרון, היו ישראל בצל האמונה, תחת שבעת העננים. אחר שמת אהרון, הסתלק ענן אחד, חסד דעננים, שהיה מידתו, הימין מכולם, שכולם חסדים, הכלולים בצד ימין, אלא החסד שבהם יותר ימין מכולם, כי כולם כלולים בו, והם שבע ספירות הכלולות בחסד. וכשהסתלק חסד דעננים, הסתלקו כל שאר העננים עימו, להיותם וי"ס הכלולות בו, ונראו כולם בחיסרון מישראל.

ויראו כל העדה, כי גווע אהרון. אל תקרא, ויראו, אלא, ויירָאו, שהלך מהם הצל של העננים ונראו לעין. מיד, וישמע הכנעני מלך ערד יושב הנגב, כי בא ישראל דרך האתרים. שמע שהסתלקו ענני הכבוד, ומת מורה הדרך הגדול, שכל אלו העננים היו מקושרים בו.

266. הכנעני מלך ערד יושב הנגב. וכשבאו אלו המרגלים ששלח משה, אמרו, עמלק יושב בארץ הנגב, כדי לשבור ליבם, כי בעמלק נשבר כוחם תחילה.

267. וישמע הכנעני, שהסתלקו העננים. כתוב, ארור כנען, עבד עבדים יהיה לאָחיו. מי שמוציא עצמו מצל האמונה הוא ראוי להיות עבד, לעבדי עבדים, לכנענים. כמ"ש, ויילחם בישראל ויָשֶׁב ממנו שבי, שלקח לעצמו עבדים מישראל.

268. ועי"כ כתוב, כל האזרח בישראל יישבו בסוכות. כל מי שמשורש ומגוע קדוש מישראל, יישב בסוכות תחת צל האמונה. ומי שאינו מגוע ומשורש הקדוש של ישראל, לא יישב בהן, ומוציא את עצמו מתחת לצל האמונה.

269. כתוב, כנען בידו מאזני מרמה. זהו אליעזר עבד אברהם. כתוב, ארור כנען, משום שכנען שהוא אליעזר, זכה לשמש את אברהם. כיוון ששימש את אברהם, וישב תחת צל האמונה, זכה לצאת מאותה הקללה שקולל. ולא

261. באר בזכות מרים. מרים הייתה מרכבה למלכות, כי היא נקראת באר. היא באר מים חיים, מלכות, והכול קשר אחד, כי מרים הייתה קשורה במלכות. מתה מרים, הסתלקה הבאר, כמ"ש, ולא היה מים לעדה. בשעה ההיא רצתה באר אחרת להסתלק, המלכות, שהייתה מצויה עם ישראל. אלא כשראתה שישה עננים, חגי'ת נהי"מ, שהיו קשורים עליה, על הענן דמלכות, התקשרה המלכות בהם.

262. מת אהרון, הסתלקו ענני כבוד. והסתלק עימהם הענן השביעי, שהבאר, מלכות, התקשרה בו. בא משה והחזיר להם אותם. כמ"ש, עליך למרום שביִת שבי, לקחת מתנות באדם. לקחת מתנות שהיו בתחילה, הבאר והעננים.

263. באר, זו הבאר של יצחק, המלכות בשעה שמקבלת הארת חכמה משמאל, מיצחק. עננים, אלו עננים דאהרון. עננים הם חסדים, כי הם בחינות אהרון, חסד. ובוזה מובן, שמלכות של באר התקשרה במלכות של עננים, כי הן שונות זו מזו: חסד דמלכות וגבורה דמלכות. מפני מה זכה אהרון, שיימשכו ענני הכבוד לישראל בזכותו? משום שקשור בעננים, שהוא מידת החסד כמוהם. והיות שהוא מרכבה לחסד דז"א, ראש העננים, היה מקשר ומייחד בכל יום כולם כאחד, שיתברכו כולם על ידיו.

264. על כל חסד שעשה הקב"ה עם ישראל, קשר עימו שבעה ענני כבוד, חגי'ת נהי"מ, וקשר

בברכה עליונה. ומי שמוציא את עצמו מצל האמונה, מנחיל גלות לו ולבניו. כמ"ש, ויילחם בישראל וישב ממנו שבי.

עוד, אלא שכתובה בו ברכה, כמ"ש, ויאמר, בוא בְּרוּךְ ה'. מלמדנו, שכל מי שיושב תחת צל האמונה, מנחיל חירות לו ולבניו לעולם, ומתברך

חג הסוכות

העליונים פותחים ואומרים, ומי כעמד כישראל גוי אחד בארץ.

275. כה אמר ה', זכרתי לך חסד נעוריך אהבת כלולותיך, לכתך אחריי במדבר בארץ לא זרועה. זה כתוב על כניי, המלכות, בשעה שהייתה הולכת עם ישראל במדבר. זכרתי לך חסד, זהו ענן של אהרון, חסד, שנסע בחמישה עננים אחרים, גבורה ת"ת נה"י, שהתקשרו עלייך והאירו עלייך. אהבת כלולותיך, שאלו העננים שכללו אותך, העטירו אותך והתקינו אותך ככלה העודה כליה, משום, לכתך אחריי במדבר בארץ לא זרועה, משום שהלכה עם ישראל במדבר.

276. בשעה שאדם יושב במדור הזה, בסוכה, שהוא צל האמונה, השכינה פורשת כנפיה עליו מלמעלה, ואברהם, חסד, וחמישה צדיקים, גבורה ת"ת נה"י, עושים משכנם עימו. אברהם, חמישה צדיקים, ודוד המלך, מלכות, עושים משכנם עימו. כמ"ש, בסוכות תשבו שבעת ימים, רמז על חג"ת נה"י, ולא בשבעת ימים. כמ"ש, כי ששת ימים עשה ה' את השמיים ואת הארץ. ולא כתוב, בששת ימים, שזהו ג"כ היות שמורים על ששת הימים העליונים, חג"ת נה"י, שהם עשו את השמיים ואת הארץ. וצריך האדם לשמוח בכל יום ויום, בפנים שמחים באלו האורחים, חג"ת נה"י, השורים עימו.

277. כתוב, בסוכות תשבו שבעת ימים. ואח"כ כתוב, יישבו בסוכות. למה בתחילה, תשבו, ואח"כ, יישבו? הראשון לאורחים, חג"ת נה"י, ע"כ כתוב, תשבו, לשון נוכח. השני לבני העולם, ע"כ כתוב, יישבו, לשון נסתר. הראשון לאורחים, כמו אדם שנכנס לסוכה, שמח ועומד על פתח הסוכה מבפנים, ואומר, נזמן את האורחים, ועורך השולחן, ועומד על רגליו, ומברך, לשבת בסוכה, ואומר, בסוכות תשבו שבעת ימים. שבו אורחים עליונים, שבו אורחי האמונה. והרים ידיו ושמח, ואמר, אשרי חלקנו, אשרי חלקם של ישראל, כמ"ש, כי חלק ה' עמו. והיה יושב.

278. הכתוב, יישבו, בלשון נסתר, הוא לבני העולם. כי מי שיש לו חלק בעם ובארץ הקדושים, יושב בצל האמונה לקבל האורחים, לשמוח בעוה"ז ובעוה"ב. וצריכים לשמח את העניים, משום שחלקם של אלו האורחים שהזמין לסעודתו, שייך לעניים. ואותו היושב

270. בסוכות תשבו שבעת ימים. חסר ו' במילה סכות, משום שסכות רומז רק לחסד, שכל שישה עננים קשורים בו. ע"כ הם שבעה ימים, כמ"ש, וענן ה' עליהם יומם. וכתוב, ובעמוד ענן אתה הולך לפניו יומם. זהו הענן של אהרון, חסד, שנקרא יומם. כמ"ש, יומם יצווה ה' חסדו. ענן אחד, חסד, לוקח עימו חמישה עננים אחרים: גבורה, ת"ת, נה"י. והם שישה. וענן אחר, שכתוב בו, ובעמוד אש לילה, המלכות, הוא מאיר לישראל מההארה של אלו שישה עננים.

271. בסוכות תשבו שבעת ימים. מצווה זו היא לשבת בסוכה. כדי להראות שישראל יושבים באמונה, בצל סוכה, בלי יראה מקטרוגים. כי המקטרג כבר נפרד מהם ביוה"כ, ע"י השעיר לעזאזל. וכל מי שבאמונה, יושב בסוכה, כמ"ש, כל האזרח בישראל יישבו בסוכות. מי שבאמונה ומזרע ומשורש של ישראל, יישבו בסוכות.

272. המצווה שלאחר זו, היא, להקריב קורבן בכל יום משבעה ימי הסוכות. וקורבן זה שיהיה חלק לכל, בשמחה של בניו, כי שבעים פרים הם כנגד שבעים שרים של אוה"ע. משום שכולם אחוזים באילן, ז"א, כי הענפים שלמטה הנמשכים משורש האילן, כולם מתברכים בזכות האילן. ואע"פ שאין בהם תועלת, הם ג"כ מתברכים כולם. ושמחת ישראל היא באביהם של מעלה, בשורש האילן, והם נותנים חלק מהברכות לכל אלו שאר העמים, שיש להם אחיזה ושנאחזים בישראל.

273. וכל אלו הקורבנות, שבעים הפרים, הם לתת מזון לממונים של שאר העמים. כי מתוך שהקב"ה אוהב את בניו, רוצה שכל השרים יהיו אוהבים שלהם. כמ"ש, ברצות ה' דרכי איש, גם אויביו ישלים איתו. שאפילו כל המקטרגים העליונים חוזרים להיות אוהבים לישראל. כשהכוחות של מעלה חוזרים להיות אוהבים לישראל, כל אלו שלמטה על אחת כמה וכמה.

274. לא לשבעים השרים היו מקריבים הקורבן, אלא הכול להקב"ה עולה ונקרב, והוא מחלק מזון לכל ההמונים של הצדדים האחרים, לשרים של שבעים האומות, שייחנה באותה המתנה של בניו, ויחזרו להיות אוהבים שלהם. ויידעו למעלה ולמטה, שאין עם כעם ישראל, שהם חלקו ונחלתו של הקב"ה. ומתעלה הכבוד של הקב"ה למעלה ולמטה כראוי. וכל ההמונים

281. התורה לא הטריחה את האדם לתת יותר אלא כמה שיכול. כמ"ש, איש כמתנת ידו, כברכת ה' אלקיך אשר נתן לך. ואל יאמר אדם, אוכל ואשבע וארווה תחילה, ומה שישאר אתן לעניים, אלא תחילת הכול הוא של האורחים, ואם משמח את האורחים ומרווה אותם, הקב"ה שמח עימו, ואברהם קורא עליו, אז תתענג על ה'. ויצחק קורא עליו, כל כלי יוצר עלייך לא יצלח. פסוק זה אומר לו דוד המלך, מלכות, משום שכל כלי הנשק של המלך ומלחמות המלך נמסרו בידיו של דוד. אבל יצחק אומר, גיבור בארץ יהיו זרעו דור ישרים יבורך, הון ועושר בביתו וצדקתו עומדת לעד.

282/1. יעקב אמר, אז יבקע כשחר אורך. כי יבקע אותיות יעקב. שאר הצדיקים אומרים, ונחך ה' תמיד והשביע בצחצחות נפשך. דוד המלך אמר, כל כלי יוצר עלייך לא יצלח, כי הוא התמנה על כל כלי הנשק שבעולם. אשרי חלקו של אדם שזכה לכל זה. אשרי חלקם של הצדיקים בעוה"ז ובעוה"ב. עליהם כתוב, ועמך כולם צדיקים, לעולם יירשו ארץ.

282/2. מצווה זו ליטול לולב ביום ההוא באלו המינים שלו. כמו שהקב"ה לוקח את ישראל באלו הימים ושמח בהם, אף כך ישראל לוקחים את הקב"ה לחלקם ושמחים בו. וזהו הלולב והמינים שבו, צורת אדם, שבע ספירות חג"ת נהי"מ, כי ג' הדסים כנגד חג"ת, ב' ערבות כנגד נו"ה, לולב יסוד, אתרוג מלכות.

בצל הזה של האמונה, ומזמין האורחים העליונים האלו, אורחים של האמונה, ואינו נותן להם חלקם מהסעודה, חלק לעניים, כל האורחים עומדים ממנו, ואומרים, אל תלחם את לחם רע עין. נמצא שהשולחן שערך הוא של רע העין, ואינו של הקב"ה. עליו כתוב, וזריתי פֶּרֶשׁ על פניכם, פֶּרֶשׁ חגיכם. חגיכם ולא חגי. אוי לאותו האדם, בשעה שאלו אורחי האמונה עומדים מעל שולחנו.

279. אברהם כל ימיו היה עומד בפרשת דרכים, להזמין אורחים ולערוך להם שולחן. עתה, בסוכות, אם מזמינים אותו ואת כל הצדיקים, ואת דוד המלך, ואין נותנים להם חלקם, עומד אברהם מעל השולחן וקורא, סורו נא מעל אוהלי האנשים הרשעים האלה. וכולם מסתלקים אחריו. יצחק אמר, ובטן רשעים תִּחָסֵר. יעקב אמר, פֶּתַךְ אַכְלֶתָ תִּקְיָאָנָה. וכל שאר הצדיקים, משה ואהרון, אומרים, כי כל שולחנות מלאו קיא צואה בלי מקום.

280. דוד המלך משלים את דיניו, ואמר, ויהי כעשרת הימים, וייגוף ה' את נבל וימות. משום שדוד ביקש את נבל שיקבל אותו לאורח, והוא לא רצה. וכן זה היושב בסוכה, הזמין את דוד המלך ולא נתן לו חלקו, ע"כ דוד המלך קורא עליו את הפסוק הזה של נבל. ובאלו עשרת הימים, שדוד המלך, מלכות, זן את העולם בעשרת ימי תשובה, נידון עליו אותו האדם, שגמל לו רע יותר מנבל, כי הזמין אותו ואינו נותן לו חלקו. ונבל עכ"פ לא הזמין אותו.

צלם ודמות

לעין לראות, היה האדם רואה על ראשו צלם אחד, רשום כפרצוף האדם. ובצלם ההוא נברא האדם. וכל עוד שאינו עומד על ראשו הצלם ששלח לו אדונו, ונמצא שם, לא נברא האדם. כמ"ש, ויברא אלקים את האדם בצלמו.

286. הצלם ההוא הזדמן לו עד שיוצא לעולם. כשיוצא לעולם, בצלם ההוא גדל, בצלם ההוא הולך. כמ"ש, אך בצלם יתהלך איש. והצלם הזה הוא מלמעלה.

287. בשעה שאלו הרוחות יוצאים ממקומם, כל רוח נתקן לפני המלך הקדוש בתיקון מכובד, באותו פרצוף הנמצא בעוה"ז. ומאותה הצורה והתיקון המכובד יוצא הצלם. כי הצלם הוא לבוש לרוחו של האדם, הנמשך יחד עם רוחו, שהם כמו אור וכלי. והצלם הוא שלישי לרוח, בחינה שלישית. כי רוח הוא ראשון, נפש שני, צלם שלישי. ומקדים לבוא לעוה"ז בשעה שנמצא

283. ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפות תמרים, וענף עץ עבות וערבי נחל. כמ"ש, כל הנקרא בשמי ולכבודי בְּרָאֲתִי, יצרתיו אף עשיתיו. כל הנקרא בשמי, זהו אדם, שהקב"ה ברא אותו בשמו, כמ"ש, ויברא אלקים את האדם בצלמו, וקרא לו בשמו, בשעה שהוציא אמת ודין בעולם, ונקרא אלקים בתורה, כמ"ש, אלקים לא תקלל.

284. קרא לו בשמו, כמ"ש, ויברא אלקים את האדם בצלמו. וכתוב, נעֲשֶׂה אדם בצלמנו כדמותנו. שכתוב בזיווג של ז"א ומלכות. וכך בזיווג שניהם, הוא בצלם ובדמות, כי צלם הוא מז"א, ודמות היא ממלכות. ואדם מזכר ומנוקבא יצא, מז"א וממלכות.

285. ויברא אלקים את האדם בצלמו. בשעה שנמצא זיווג למטה, שולח הקב"ה צורה אחת כפרצופו של האדם, רשום חקוק בצלם, והוא נמצא על הזיווג ההוא. ואם הייתה ניתנת רשות

ממיניים רעים, מצד הטומאה. ע"כ אין צריך האדם לערב צלם שלו בצלם של עכו"ם, משום שזה קדוש וזה טמא.

זיווג. ואין זיווג בעולם שלא יהיה נמצא צלם בתוכו. אבל ישראל הקדושים, הצלם הקדוש נמצא בהם ממקום קדוש, ובעכו"ם הצלם שלהם

שמיני עצרת

291. כתוב, שִׁמְחוּ בְּה' וְגִילוּ צְדִיקִים, וְהִרְנִינוּ כֹּל יִשְׂרָאֵל לֵב. וכתוב, זֶה הַיּוֹם עָשָׂה ה', נְגִילָה וְנִשְׂמַחָה בּוֹ. כִּי בְהִקְבִּי"ה צְרִיכִים לְשִׂמּוֹחַ וְלִהְיוֹת הַפְּנִים. וַיִּמְצָא הָאָדָם בְּשִׂמְחָה, מִשּׁוּם שִׂמְחָה שֶׁל הַקְּבִי"ה הַיָּא. כַּמִּי"ש, נְגִילָה וְנִשְׂמַחָה בּוֹ. בּוֹ, בְּיוֹם. בּוֹ, בְּהִקְבִּי"ה. וְהַכּוֹל אֶחָד.

292. שִׁמְחוּ בְּה', כְּשֶׁהַדִּינִים נִשְׁקָטִים, וְהַרְחִמִים מִתְעוֹרְרִים. וְכִשְׂמֵתֵעוֹרְרִים הַרְחִמִים, אִז, וְגִילוּ צְדִיקִים, צְדִיק וְצַדִּיק, יְסוּד וּמַלְכוּת, מִתְבַּרְכִּים יַחַד. שֶׁהֵם נִקְרָאִים צְדִיקִים, כִּי מִתְבַּרְכִּים לְהַשְׁפִּיעַ לְעוֹלָמוֹת, וְשִׂמְחִים לְכֹל הָעוֹלָמוֹת. וְהִרְנִינוּ כֹּל יִשְׂרָאֵל לֵב, בְּנֵי הָאֱמוּנָה, שִׁתְקָשְׁרוּ בִּיְסוּד וּבַמַּלְכוּת.

293. וּבְכָל דְּבַר צְרִיכִים מַעֲשֵׂה לְמַטָּה, כְּדִי לְעוֹרֵר לְמַעְלָה. מִי שְׂאוֹמֵר, שְׂאִין צְרִיכִים מַעֲשֵׂה אוֹ דִּיבּוּרִים, לְהוֹצִיא אוֹתָם וּלְעֲשׂוֹת קוֹל, כְּדִי לְעוֹרֵר לְמַעְלָה, תִּיפַח רוּחוֹ. וְהָיָה פְּרָשָׁה זֹאת מוֹכִיחָה, בְּהַדְּלָקָת הַנְּרוֹת, וְקִטְרוֹת הַסַּמִּים, כַּמִּי"ש, שֶׁמֶן וְקִטְרוֹת יִשְׂמַח לֵב, כִּי בְּמַעֲשֵׂה זֶה שֶׁל הַדְּלָקָת הַנְּרוֹת וְהַקִּטְרוֹת לְמַטָּה, נִמְצָאוֹת הַדְּלָקָה וְשִׂמְחָה לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, וְהַתְקַשְׁרוֹת יַחַד שֶׁל חו"ב. כִּי שֶׁמֶן מְעוֹרֵר הַחֲכָמָה וְקִטְרוֹת מְעוֹרֵר הַבִּינָה. מִזְבַּח שְׁלֵמָה, מְעוֹרֵר מִזְבַּח אַחֵר, מַלְכוּת. כוֹהֵן שְׁלֵמָה מְעוֹרֵר כוֹהֵן אַחֵר, חֶסֶד. כִּי בְּמַעֲשֵׂה שְׁלֵמָה מְעוֹרֵר מַעֲשֵׂה לְמַעְלָה.

288. בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְּהִיָּה לָכֶם. כִּי יוֹם זֶה הוּא מִהַמֶּלֶךְ בְּלִבְד, הוּא שִׂמְחָתוֹ בְּיִשְׂרָאֵל. מִשָּׁל לְמֶלֶךְ שֶׁהַזְּמִין אוֹרְחִים, הַשְּׁתַדְּלוּ בָהֶם כֹּל בְּנֵי הַיִּכְלוֹ. לְבַסּוֹף, אָמַר הַמֶּלֶךְ לְבְנֵי הַיִּכְלוֹ, עַד עַתָּה אֲנִי וְאַתֶּם הַשְּׁתַדְּלוּנוּ כּוֹלְנוּ בְּאוֹרְחִים, וְהַקְּרַבְתֶּם קוֹרְבָנוֹת עַל כָּל שְׂאֵר הָעַמִּים בְּכָל יוֹם, שִׁבְעִים פְּרִים, מִכָּאן וְהִלָּא אֲנִי וְאַתֶּם נִשְׂמַח יוֹם אֶחָד. כַּמִּי"ש, בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְּהִיָּה לָכֶם. לָכֶם, לְהַקְרִיב קוֹרְבָנוֹ עֲלֵיכֶם. אֲבָל אוֹרְחֵי הָאֱמוּנָה, שֶׁנִּמְצָאוּ בְּשִׁבְעָה יָמֵי סוּכּוֹת, נִמְצָאִים עִם הַמֶּלֶךְ תָּמִיד, גַּם בְּשִׂמְיָנוּ עֲצַרְתָּ, וּבְיוֹם שִׂמְחָת הַמֶּלֶךְ, כּוֹלֵם מִתְאַסְּפִים אֵלָיו וְנִמְצָאִים עִימוֹ. וְעִי"כ כְּתוּב עֲצַרְתָּ, שְׁפִירוּשָׁה אֲסִיפָה.

289. וְהַיּוֹם הַהוּא, יַעֲקֹב, תִּי"ת, הוּא רֹאשׁ אֶל הַשְּׂמִינִי, וְכֹל שְׂאֵר הָאוֹרְחִים, אֲבָרָהֶם יִצְחָק מִשֶּׁה אֶהְרֹן יוֹסֵף דּוֹד, שִׂמְחִים עִימוֹ. וְעִי"כ כְּתוּב, אֲשֶׁרִיךְ יִשְׂרָאֵל, מִי כַּמּוֹד. וְכְתוּב, וַיֹּאמֶר לִי, עַבְדִּי אַתָּה, יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר.

290. צוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית זָךְ כְּתִיב לְמֵאוֹר, לְהַעֲלוֹת נֵר תָּמִיד. לְמָה הַסַּמִּיךְ הַקְּבִי"ה פְּרָשָׁה זֹאת לְפָרֶשֶׁת מוֹעֲדִים? כֹּל הַנְּרוֹת הָעֲלִיוֹנִים, הַסְּפִירוֹת, שֶׁהֵן הַמוֹעֲדִים, כּוֹלֵם הֵם נְרוֹת לְהַדְּלִיק שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה הָעֲלִיוֹן, לְהַמְשִׁיךְ שֶׁפַע הַחֲכָמָה, הַנִּקְרָא שֶׁמֶן. וְעִי"כ יִשְׂרָאֵל מִתְבַּרְכִּים הָעֲלִיוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים וְנִדְלָקִים הַנְּרוֹת וְמֵאִירִים לְעוֹלָם, כַּמִּי"ש, שֶׁמֶן וְקִטְרוֹת יִשְׂמַח לֵב. שִׂמְחָת הָעֲלִיוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים.

דיבור בשבת

חול? עֵתִיקָא קְדִישָׁא, אֵינּוּ נִרְאָה וְאֵינּוּ שׁוֹרָה עַל חוּל.

296. הַרְהוֹר מוֹתֵר, מִשּׁוּם שְׂאִינוּ עוֹשֵׂה כְּלוּם, וְלֹא נַעֲשֵׂה מִמֶּנּוּ קוֹל, וְאֵינּוּ עוֹלָה. אֲבָל אַחֲרֵי שְׂמוּצִיא דִּיבּוּר מִפִּי, הַדִּיבּוּר נַעֲשֵׂה קוֹל, וּבּוֹקַע אוֹוִירִים וְרִקִּיעִים וְעוֹלָה לְמַעְלָה, וּמְעוֹרֵר דִּיבּוּר אַחֵר, שֶׁל חוּל. וְעִי"כ כְּתוּב, מִמְּצוֹא חֲפֶצֶךָ וְדָבָר דְּבַר, וְלֹא הַרְהוֹר. וְמִי שֶׁמְעוֹרֵר דִּיבּוּר קְדוֹשׁ מִפִּי, מִדִּיבּוּר שֶׁל תּוֹרָה נַעֲשֵׂה קוֹל, וְעוֹלָה לְמַעְלָה, וּמְעוֹרֵר קְדוּשֵׁי מֶלֶךְ הָעֲלִיוֹן, הַסְּפִירוֹת הַקְּדוּשׁוֹת, וּמִתְעַטְרִים בְּרָאשׁוֹ. וְאִז נִמְצָאָת שִׂמְחָה לְמַעְלָה וּלְמַטָּה.

294. וְקִרְאָתָּ לְשַׁבַּת עוֹנֵג לְקְדוֹשׁ ה' מְכוּבָד, וְכִיבְדַתּוּ מַעֲשׂוֹת דְּרַכִּיךְ מִמְּצוֹא חֲפֶצֶךָ וְדָבָר דְּבַר. וְכִיבְדַתּוּ מַעֲשׂוֹת דְּרַכִּיךְ, יָפָה. אֲבָל, מִמְּצוֹא חֲפֶצֶךָ וְדָבָר דְּבַר, מֵהוּ? וְמָה זֶה חִסְרוֹן לְשַׁבַּת, אִם מִדָּבָר דְּבַר?

295. זֶה חִסְרוֹן לְשַׁבַּת, כִּי אֵין לָךְ מִילָה, הַיּוֹצֵאת מִפִּי הָאָדָם, שְׂאִין לָהּ קוֹל, וְעוֹלָה לְמַעְלָה, וּמְעוֹרֵר מִילָה אַחֲרָת. וְכֹל דְּבַר שְׂאִינוּ קְדוֹשׁ, הוּא חוּל. מֵאֵלוּ יָמִים שֶׁל חוּל. וְכִשְׂמֵתֵעוֹרֵר חוּל בְּיוֹם הַקְּדוֹשׁ, הוּא חִסְרוֹן לְמַעְלָה. וְהַקְּבִי"ה וְכַנִּי"י שׁוֹאֲלִים עֲלָיו, מִיְהוּ הַרוּצָה לְהַפְרִיד הַזְּיוּג שֶׁלָנוּ, מִיְהוּ שְׂצִרִיךְ כֹּאן

המתענה בשבת

302. כך הוא, זה השורה בתענית בשבת, כל העולם שמחים והוא עצוב, והוא נאסר בכבלים. בשעה שעתיקא קדישא מתגלה ביום הזה, ונמצא האדם הזה אסור בכבלים, אע"פ שהסכימו עליו כל שבעים שנה, שבע ספירות דז"א, הכול נקרע, ואין הדין שורה עליו. ביום אחר, אפילו המתענה בחול, יש בו רשות לקרוע גזר דינו באותו היום. כש"כ בשבת.

303. אין יום ללא כוח מיוחד השולט בו. ומי ששורה בתענית חלום באותו היום שחלם, אינו עובר היום ההוא, עד שקורעים דינו. אבל לא של שבעים שנה, כביום השבת. משום זה באותו יום ממש צריך להתענות, כי אין רשות ליום על יום אחר, כל יום מה שקרה ביומו הוא עושה, ויכול לבטל דינו, ומה שלא קרה ביומו אינו עושה, ואינו יכול לבטל דינו. וע"כ אין צריך האדם לדחות התענית מיום זה ליום אחר. ומשום זה כתוב, דבר יום ביומו, ולא דבר יום ליום אחר.

304. לא לחינם העירו אותו בחלום רע, אלא כדי שיבקש עליו רחמים. אוי לאותו אדם שאין מעירים אותו, ואין מודיעים לו בחלום, כי הוא נקרא רע. ומשום זה כתוב, לא יגורך רע. וכתוב, ושבע ילן בל ייפקד רע. בל ייפקד בחלום, משום שהוא רע.

305. ממצוא חפצך ודבר דבר. כיוון שכתוב, ממצוא חפצך, מהו ודבר דבר? הרי גם הדיבור בצרכיו הוא בכלל חפצך. אלא, עד שיחתוך דיבור כראוי וידבר אותו, כלומר הציווי שידבר בדברי תורה. בירוורו של דבר, שזה משמע מהכתוב, ודבר דבר. אשריהם ישראל בעוה"ז ובעוה"ב. עליהם כתוב, ויאמר אך עמי המה, בנים לא ישקרו, ויהי להם למושיע.

297. מי ששורה בתענית בשבת, האם עושה גירעון בשבת, או לא? האם אינו עושה גירעון, שהתבטלו ממנו סעודות האמונה? והאם עונשו גדול, כי התבטלה ממנו שמחת שבת?

298. משגיחים עליו מלמעלה יותר מאשר על כל בני העולם, משום שהיום ההוא שמחה למעלה ולמטה, שמחה מעל כל השמחות, שמחה שכל האמונה בו נמצאת. ואפילו הרשעים שבגיהנום נחים ביום ההוא. ולאותו האדם אין שמחה ונחת, והוא שונה מכל העליונים והתחתונים. הכול שואלים עליו, מהו השינוי שפלוני הוא בצער?

299. כשעתיקא קדישא מתגלה בשבת, והאדם ההוא נמצא בצער, תפילתו עולה ועומדת לפניו, אז נקרעו כל גזרי דין שנגזרו עליו. ואפילו אם הסכימו עליו ב"ד של המלך לרע, הכול נקרע. משום שבשעה שעתיקא קדישא מתגלה, כל חירות וכל שמחה נמצאות, משום שמתגלה בסעודת השמחה של המלך, ז"א.

300. קורעים לו גזר דינו של שבעים שנה. אע"פ שהסכימו עליו כל אלו שבעים ספירות המלך, חגיית נהי"מ שבכל אחד ע"ס, שהוא נראה בהן, הכול נקרע. משום שעתיקא קדישא לוקח את האדם, מגן עליו. וזה אם עוררו עליו בחלום בליל שבת, אם מתענה תענית חלום, ולא שאר תעניות.

301. בדומה למלך, שעשה סעודת שמחה לבנו, וגזר שמחה על הכול. ביום של השמחה כל העולם שמחים, ואיש אחד עצוב, אסור באזיקים. המלך בא אל השמחה ורואה כל העם שמחים, כמו שגזר. נשא עיניו, רואה אותו האדם האסור באזיקים, עצוב. מיד פקד והוציאו אותו והתירו אותו מכבליו.

וייצא בן אישה ישראלית

נמסרו להתגלות, דברים שכיסה אותם עתיק יומין, מבחינת ג"ר. כמ"ש, לאכול לשובעה ולמכסה עתיק. לאכול לשובעה, לגלות עד אותו מקום שיש לו רשות, ו"ק ולא יותר. ועכ"ז, מכסה עתיק, שלא יגלה מה שאין לו רשות, ג"ר.

308. לאכול לשובעה, החברים, היודעים אורחות ושבילים, ללכת בהם בדרך האמונה כראוי. כגון הדור שרבי שמעון שורה בו. ולמכסה עתיק, מדורות אחרים, שכולם אינם ראויים לאכול לשובעה, שיתגלו הדברים ביניהם, אלא

306. וייצא בן אישה ישראלית, והוא בן איש מצרי בתוך בני ישראל. שיצא מכלל חלקם של ישראל, מכלל כל, מכלל האמונה. ויינצו במחנה בן הישראלית ואיש הישראלי. כל מי שבא מזרע מזוהם, לסוף מגלה זה לפני הכול. מי גרם לו? הזוהמה של החלק הרע שיש בו. כי אין לו חלק בכלל ישראל.

307. כתוב, כבוד אלקים הסתר דבר, וכבוד מלכים חקור דבר. כבוד אלקים הסתר דבר, שאין רשות לאדם לגלות דברים סתומים, שלא

עמוק יותר מדי, ואי אפשר לבאר אותו.
314. ה"ית של הוי"ה, הייתה נוקבא שיונקת מבי צדדים, מרחמים ומדין. משום כך לקחה כלי נשק של המלך ונקמה נקמתה, כמ"ש, הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה. ע"כ כתוב, איש אימו ואביו תיָראו. שיראת אימו הקדים לאביו. אשריהם ישראל בעוה"ז ובעוה"ב.

315. ואל בני ישראל תדבר לאמור, איש איש כי יקלל אלוהיו ונשא חטאו. משום שכתוב, אלוהיו, סתם, לכן, ונשא חטאו, ואין מענישים אותו, כי אין אנו יודעים מי הוא אלוהיו. אם אחד מהשרים, או מהכוכבים, או ממנהיגי העולם.

316. אם הוא צדיק גמור, לא היה מעורר כוחות שלהם, לקלל אותם. וכיוון שעורר הדבר, אנו חוששים שנזרקה בו כפירה. ועכ"ז, לא ימות ע"ז, משום שלא פירש מיהו אלוהיו.

317. דנים אותו לטוב. שאם אמר אלוהי וקילל אותו, הוא יכול לטעון, אלוהי שהיה לו עד עתה, שנמשכתי אחריו בליבי. ועתה אני חוזר בתשובה, לקבל האמונה העליונה. אבל אם אמר הוי"ה אלקים, או הוי"ה, ופירש אותו בשם, זה אינו יכול לטעון כלום בזה. משום שזה הוא אמונת כל, וכל אות של השם הקדוש עולה לשם שלם.

318. וייקוב בן האישה הישראלית את השם ויקלל. אבל האישה הישראלית בעלה של שלומית היה. בנו של בעלה של שלומית היה, מאישה אחרת. היו נצים יחד, ואמר לו דבר על אימו, שהייתה זונה, ואשר אביו המצרי נהרג בשם הקדוש ע"י משה, כמ"ש, הלהורגני אתה אומר, כי בשם הקדוש שאמר הרג אותו משה. וע"כ הושיט הדבר כנגדו, שהודיע לו בתוך המריבה.

319. וזהו שכתוב, וייקוב בן האישה הישראלית את השם ויקלל, ויביאו אותו אל משה. משום שהגיע אל משה בטענה, על שהרג את אביו בשם הקדוש. משום זה, ויביאו אותו אל משה. כיוון שראה משה, מיד, ויניחוחו במשמר. והאב והבן נפלו בידי משה.

למכסה עתיק. כמ"ש, אל תיתן את פיך לַחֲטִיא את בשרך.

309. בימיו של רבי שמעון היה אדם אומר לחברו, פתח פיך ויאירו דבריך. אחר שנפטר רבי שמעון, היו אומרים, אל תיתן את פיך לחטיא את בשרך. בימיו, לאכול לשובעה. אחר שנפטר, ולמכסה עתיק. שהחברים היו מגמגמים ולא עמדו בדברים. פירוש אחר: לאכול לשובעה בדברים המתגלים, בנגלה. ולמכסה עתיק בדברים המתכסים, בסתרי תורה.

310. וייקוב בן האישה הישראלית את השם ויקלל. וייקוב, כמ"ש, וייקוב חור בדלתו, שניקב מה שהיה סתום. כמו ניקב. ושם אימו שלומית בת דָבְרִי. עד כאן היה מסתיר הכתוב שם אימו, כיוון שכתוב, וייקוב, ניקב שם אימו.

311. אם לא היה רבי שמעון חי בעולם לא הייתה רשות לגלות, כי לא ניתן לגלות דבר זה, אלא לחברים, שהם בין קוצרי השדה, שכבר נכנסו בחכמת הנסתר ויצאו ממנה בשלום. תיפח רוחם של אותם הבאים לגלות לאלו שאינם יודעים.

312. ויינצו במחנה בן הישראלית ואיש הישראלי. איש הישראלי הוא בן אישה אחרת מאביו, שהיה בעלה של שלומית. כיוון שאותו מצרי בא על שלומית בחצי הלילה, חזר בעלה לביתו וידע הדבר, ונפרד ממנה, ולא בא עוד עליה. ולקח אישה אחרת והוליד את זה, והוא נקרא איש הישראלי, וזה של המצרי נקרא בן הישראלית. אם הם הנצו כאן יחד, מה היה רוצה כאן השם הקדוש, ולמה קילל את השם הקדוש?

313. אלא איש הישראלי אמר בתוך המריבה דבר מאימו של בן הישראלית. אמר שהייתה זונה. מיד, וייקוב בן האישה הישראלית. כמ"ש, וייקוב חור בדלתו. נטל ה"ית של השם הקדוש הוי"ה, שהיא מלכות, וקילל, כדי להגן על אימו. וזוהי הנקיבה שניקב ופירש השם הקדוש. וזה נאמר לקוצרי השדה. אשרי חלקם של צדיקים, שידועים הדבר ומכסים אותו. וע"כ כתוב, ריבך ריב את רעך, וסוד אחר אַל תִּגַּל. והסוד הזה

כי יקלל אלוהיו

התורה, ולעבור על האמונה של השם הקדוש, ובא אח"כ להשתחוות לאל נכר. וע"כ, כיוון שלא יהיה בך אל זר, לא תבוא להשתחוות לאל נכר, שזו האמונה הרעה של האדם, ולעבור על האמונה של השם הקדוש.

321. וע"כ, כי יקלל אלוהיו, יכול לטעון שקילל לאל זר, ליצה"ר, ששורה עליו לפעמים,

320. איש איש כי יקלל אלוהיו ונשא חטאו, ונוקב שם ה' מות יומת. כתוב, שָׁמַע עָמִי וְאֶעֱיֶדָה בְּךָ, ישראל אם תשמע לי, לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר. כיוון שכתוב, לא יהיה בך אל זר, מהו, ולא תשתחוה לאל נכר? לא יהיה בך אל זר, שאדם לא יכניס את היצה"ר לתוכו. שכל מי שבא להתחבר עימו, אל זר שורה בתוכו. כי כשמתחבר בו האדם, הוא בא מיד לעבור על דברי

הממונים על שאר העמים, וכל אחד היה לו אליל מהם בפני עצמו. כיוון שהתקשרו בקשר האמונה, והקב"ה קירב אותם לעבודתו, נפרדו מהם והתקרבו לאמונה העליונה הקדושה. ומשום זה כתוב, איש איש כי יקלל אלוהיו, את אחד משבעים השרים. ואע"פ שעבודה זרה היא, כיוון שאני מיניתי אותם לממונים להנהיג העולם, מי שמקלל ומבזה אותם, ונשא חטאו ודאי. כי ברשותי הם עומדים והולכים ומנהיגים בני העולם.

אבל, ונוקב שם ה', מות יומת. ולא כתוב, ונשא חטאו, כמו באלו שבעים שרים. אלא מות יומת. מות בעוה"ז, יומת בעוה"ב. ולאלו שבעים שרים, ונשא חטאו, משום שמבזה מעשה ידי, מבזה את משמשי שאני ממנה. והוא אסור, אבל מיתה אינה מתחייבת בהם.

327. בדרך הגיעו רבי שמעון ורבי יוסי לחריץ עם מים. פסע רבי יוסי עם בגדיו לתוך המים. אמר, תיקון חריצים ובקעי מים, שבני אדם עושים בתוך שדותיהם להעברת המים, הלוואי שלא היו נמצאים. אמר לו רבי שמעון, אסור לך לומר כך, משמש העולם הוא, ואסור לאדם לנהוג ביזיון במשמשו של הקב"ה, ואפילו אם הוא מזיק, וכש"כ אם מעשים של אמת אלו החריצים שבשדות, שנמצאים בחלקי השגחה העליונה, שיש שורש לתיקון זה למעלה.

328. וירא אלקים את כל אשר עשה, והנה טוב מאוד. וירא אלקים את כל אשר עשה, כתוב סתם, לרבות אפילו נחשים ועקרבים ויתושים, ואפילו אלו שנראים מחבלי העולם, בכלם כתוב, והנה טוב מאוד. כולם משרתי העולם, מנהיגי העולם, ובני אדם אינם יודעים.

329. בעוד שהיו הולכים, ראו נחש אחד הולך לפניהם. אמר רבי שמעון, ודאי שזה הולך לעשות לנו נס. רץ הנחש הזה לפניהם, ונקשר באפעה אחת באמצע הדרך, נלחמו אחד באחד ומתו. כשהגיעו אליהם, ראו את שניהם מוטלים בדרך. אמר רבי שמעון, ברוך הרחמן שעשה לנו נס. כי כל מי שיסתכל באפעה, כשהוא חי, או האפעה מסתכל באדם, אינו ניצל ממנו ודאי. וכש"כ אם מתקרב אצלו. קרא עליו, לא תאונה אליך קעה ונגע לא יקרב באוהלך, ובכל דבר עושה הקב"ה את השליחות שלו, ואין לנו לנהוג ביזיון בכל מה שעשה. וע"כ כתוב, טוב ה' לכל, ורחמיו על כל מעשיו. וכתוב, יודוך ה' כל מעשיך.

ואין אנו יודעים דבריו, אם אמת היא או לא. וע"כ, ונשא חטאו, בלבד. אבל, ונוקב שם ה', מות יומת.

322. א"כ למה כתוב, ונשא חטאו, כשהוא מכוון על יצה"ר? האם לא, ונסלח חטאו, היה צריך לכתוב? אלא זהו כגון שאמר, אלוהי סתם, ולא פירש שכוונתו על אל זר, יצה"ר. וע"כ אי אפשר שיכתוב, ונסלח חטאו. שהרי הוא ספק. כי יקלל אלוהיו סתם ולא פירש, זה ודאי ונשא חטאו, שאין מענישים אותו. אבל, ונוקב שם ה', מות יומת. כי כאן תלויה אמונת הכול, ואין לו רשות לטעון עליו כלום, שלא יוכל לומר, שהתכוון לאל אחר.

323. ודאי שם הוי"ה הוא אמונת העליונים והתחתונים, וע"ז עומדים כל העולמות, ובאות אחת קטנה י' תלויים אלף אלפים ורבי רבבות עולמות של תשוקות. וע"כ אותיות דהוי"ה קשורות אלו באלו, וכמה אלפים ורבבות עולמות תלויים בכל אות ואות, ועולות ומתקשרות באמונה, במלכות. ונסתר בהם מה שלא השיגו העליונים והתחתונים. התורה תלויה בהן, ועוה"ז ועוה"ב, הוא ושמו אחד. וע"כ כתוב, אֶשְׁמְרָה דרכי מִחֲטָא בלשוני. וכתוב, אל תיתן את פיך לַחֲטִיא את בשרך.

324. כתוב, לא תיגע בו יד, כי סְקוֹל יִסְקַל או יִרָה יִיָּרָה, אם בהמה אם איש לא יחיה, במשוך היובל המה יעלו בהר. וכמו הר סיני, שהוא הר כשאר הרי העולם, ומשום שנראה עליו כבוד המלך הקדוש, כתוב, לא תיגע בו יד, כי סקול ייסקל או ירה יירה, כש"כ מי שמתקרב אל המלך. וכמו הר סיני, שאדם יכול להושיט בו היד בדרך כבוד ביראה, וכתוב, לא תיגע בו יד, סתם, ואפילו בדרך כבוד, כש"כ מי שמושיט ידו בדרך ביזיון כנגד המלך.

325. אל תקרב הלום, של נעליך מעל רגליך, כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא. משה, מיום שנולד לא הוסר ממנו הזוהר הקדוש העליון. וכתוב בו, אל תקרב הלום. אמר לו הקב"ה, משה, עד עתה אין אתה ראוי להשתמש בכבודי, של נעליך. ואם משה כך, שאע"פ שהיה קרוב ביראה ובקדושה, כתוב בו כך, מי שמתקרב בדרך ביזיון אל המלך, על אחת כמה וכמה.

326. איש כי יקלל אלוהיו ונשא חטאו. כשהיו ישראל במצרים, היו יודעים באלו שרי העולם,

חבצלת ושושנה

הקב"ה. שהקב"ה משבח אותה, והיא משבחת אותו תמיד. וכמה שבחים וזמירות התקינה

330. כתוב, אני חבצלת השרון שושנת העמקים. כמה אהובה כנ"י, המלכות, לפני

במדרגה אחת עם ז"א, שהוא ירוק, ושווה כמוהו, אלא בלי חסדים, ומקבלת אז משמאל דבינה, וז"א מימין שבבינה. היא נפרדת מז"א, דבוקה בבינה, יש לה חכמה בלי חסדים וצריכה להזדווג עם המלך שייתן לה חסדים. אז נקראת חבצלת.

ב. אחר שירדה מבינה והתמעטה, ואין לה מעצמה כלום, אלא מזדווגת עם ז"א ומקבלת הכול ממנו. אז נקראת שושנה. שמשנתה ממצב א' למצב ב'.

חבצלת, העומדת בפאר היופי בגן העדן, להינטע. שבמצב א' המלכות דבוקה בבינה, יש לה חכמה, שהיא כל היופי של המלכות, אמנם שצריכה להיעקר מבינה, להתמעט ולהינטע פעם שנייה, למטה מחזה דז"א, שאז באה למצב ב'. צריכה להישקות משיקוי של הנחל העמוק. כי במצב א' היא חכמה בלי חסדים, והיא צריכה להישקות מחסדים, מים.

חבצלת השרון, היא ממקום ששיקוי של נחלים יוצאים משם, שהיא דבוקה בבחינה הגלויה שבבינה, קו השמאל, שממנה מקבלת החכמה גם אחר שהיא מתגלה כעולם הנגלה. שושנת העמקים, שושנה של אותו מקום שנקרא עמוק מכל, שיונקת מהמקום הסתום שבבינה, קו ימין שבה, הסתום מחכמה, והכול מקבלת מז"א. בתחילה המלכות היא חבצלת ירוקה בעלים ירוקים, שבמצב א' היא במדרגת ז"א, ירוק, ושווה כמוהו, אלא בלי חסדים. אח"כ היא שושנה, בבי' צבעים אדום ולבן, שיש בה חכמה וחסדים, דין ורחמים, שמקבלת מז"א בעלה. שושנת, בשישה עלים, שיש בה ו"ס חג"ת נה"י. שושנה, שמשנתה ממצב א' למצב ב'.

תמיד אל המלך. אשרי חלקם של ישראל, שאחוזים בגורל של החלק הקדוש. כמ"ש, כי חלק ה' עמו, יעקב חבל נחלתו.

331. אני חבצלת השרון. זוהי כנ"י, המלכות, שנקראת חבצלת, העומדת בפאר היופי בגן העדן, להינטע. השרון, שהיא שרה ומשבחת למלך העליון, לז"א.

ועוד, אני חבצלת השרון, המלכות, צריכה להישקות משיקוי של הנחל העמוק, המעיין של הנחלים, בינה. כמ"ש, היה השרון כעֶרְבָה. שרון פירושו ארץ מישור. חבצלת, הנמצאת במישור, צמאה למים, משום שהחמה שורפת אותה.

332. שושנת העמקים, שעומדת בעמוק מכל. שושנת העמקים, כמ"ש, ממעמקים קראתיך ה'. חבצלת השרון, היא ממקום ששיקוי של נחלים יוצאים משם, ואינם נפסקים לעולם, ממקום גילוי של הבינה. שושנת העמקים, שושנה של אותו מקום שנקרא עמוק מכל, הסתום מכל הצדדים, ממקום סתום של הבינה.

333. בתחילה המלכות היא חבצלת ירוקה בעלים ירוקים. אח"כ היא שושנה, בבי' צבעים אדום ולבן. שושנת, בשישה עלים. שושנת, שמשנה צבעיה ומשתנה מצבע לצבע. בתחילה שרוצה להזדווג במלך נקראת חבצלת. אחר שהתדבקה במלך בנשיקות, נקראת שושנה, משום שכתוב, שפתותיו שושנים. שושנת העמקים, שמשונה ומשנה צבעיה, לפעמים לטוב ולפעמים לרע, לפעמים לדין ולפעמים לרחמים.

בי' מצבים יש במלכות :

א. היא בבחינת בי' המאורות הגדולים,

חטא עצה"ד

לעולם. כמ"ש, אשר עשה האלקים את האדם ישר, והמה ביקשו חשבונות רבים. כלומר, להתדבק בעצה"ד, שיש בו הרבה שינויים. אז התהפך ליבם באותו הצד ממש, שהיו לפעמים לטוב ולפעמים לרע, לפעמים לרחמים ולפעמים לדין. כדבר שהתדבקו בו. וביקשו חשבונות רבים, והתדבקו בהם.

336. אמר לו הקב"ה, אדם, עזבת החיים והתדבקת במוות. חיים, כמ"ש, ועץ החיים בתוך הגן. עץ שנקרא חיים, משום שמי שאוחז בו, אינו טועם טעם מוות לעולם. והתדבקת באילן אחר, הרי המוות הוא כנגדך. כמ"ש, רגליה יורדות מוות. משום זה נגזר עליו ועל כל העולם מוות.

337. אם הוא חטא, למה נגזר מוות על כל העולם? בשעה שאדם קם על רגליו, ראו אותו כל

334. ותרא האישה כי טוב העץ למאכל, וכי תאוה הוא לעיניי. בני אדם אינם יודעים, ואינם מסתכלים, ואינם משגיחים. בשעה שברא הקב"ה את אדם וכיבד אותו בכבוד העליון, ביקש ממנו שיתדבק בו, כדי שיימצא יחיד, ובלב יחיד, ובמקום דבקות יחידה, שלא ישתנה ושלא יתהפך לעולם, ובקשר הזה של אמונה יחידה, שהכול מתקשר בה. כמ"ש, ועץ החיים בתוך הגן. שיהיה דבוק בז"א, עה"ח, שאין בו כפילות של טו"ר.

335. ואח"כ נטו מדרך האמונה, ועזבו האילן היחיד העליון מכל האילנות, עה"ח, ז"א, ובאו להתדבק במקום שמשנתה ומתהפך מאופן לאופן, ומטוב לרע ומרע לטוב, בעצה"ד טו"ר, וירדו מלמעלה למטה, והתדבקו למטה בשינויים רבים. ועזבו את העליון, שהוא אחד ולא משתנה

אשתו. וגורש לעולם. כי האישה עולה למקום זה ולא יותר. והאישה גרמה מוות לכל.

המלכות בעת שבדינים, נקראת עצה"ד טו"ר, זכה הרי טוב, לא זכה הרי רע. והצטווה שלא ימשוך ממנה החכמה מלמעלה למטה, שאז ימות. אלא אדם יתדבק בעה"ח, שהוא שורשו, ז"א. וחוה תתדבק במלכות מצד הרחמים, הדבוקה בעה"ח. שזהו, כשהחכמה שבה מאירה מלמטה למעלה. כי האישה עולה למקום זה, למלכות הנקראת עצה"ד, אמנם כשהיא דבוקה בז"א היא עה"ח כמוהו. אלא שלקחה ממנו כשהמלכות הייתה בפירוד מז"א, או יותר נכון, כשהמשיכה מלמעלה למטה, נפרדה מז"א, והתהפכה להם למוות, כמ"ש, רגליה יורדות מוות.

340. לעוה"ב כתוב, כי כימי העץ ימי עמי. כימי העץ, עה"ח. בו בזמן כתוב, בילע המוות לנצח, ופחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים.

הבריות ויראו מפניו, והיו נמשכים אחריו, כעבדים לפני המלך. והוא אמר להם, בואו נשתחוה ונכרעה, נכרעה לפני ה' עושנו. וכולם באו אחריו. כיוון שראו את אדם משתחוה לעצה"ד, ומתדבק בו, כולם נמשכו אחריו. וע"כ גרם מוות לו ולכל העולם.

338. אז השתנה אדם לכמה אופנים, לפעמים לטוב ולפעמים לרע, לפעמים רוגז ולפעמים נחת, לפעמים דין ולפעמים רחמים, לפעמים חיים ולפעמים מוות. ואינו עומד תמיד במעמד אחד מהם. כי עצה"ד גרם לו. וע"כ נקרא להט החרב המתהפכת, מצד זה לצד זה, מטוב לרע, מרחמים לדין, משלום למלחמה. מתהפכת היא לכל צד ונקראת טו"ר. כמ"ש, ומעץ הדעת טוב ורע, לא תאכל ממנו.

339. ומלך העליון, שרחמיו על מעשי ידיו, הוכיח אותו, ואמר לו, ומעץ הדעת טוב ורע, לא תאכל ממנו. והוא לא קיבל ממנו, ונמשך אחר